

crashomon

MAGNETE

inventica decaptare

Microsomnul
suspensia masselor (primele prelevări)

Cugir, atelierul de vară 2004
Sarcina Teonomă Normativă (STN)

Ars Venandi
Ultima Captură din Univers

Fibonacci Fan Art

Trafficalming

Astronomie&Mântuire
Tehnica decaptare pericurico-anală

CAPTURING BEAUTY

I was driving through the mist-bound countryside wishing I had a camera to capture the scene.

Photography is one way to distill a little of the essence of beauty, though it's still only a partial way of trying to take it in. Beauty is like fog wrapped around the trees.

It ebbs and flows; you can't ever catch it, but sometimes you can, at least, catch something great within the view.

CAPTURING INSECTS

A method of capturing insects comprises, in one embodiment, provision of an elongated housing which permits airflow between upstream and downstream ends while impeding passage of insects therebetween, a movable closure which is biased into a closed position to hinder access to the interior through the upstream end, and a movable purge valve. In operation, air is evacuated through the purge opening establishing vacuum source within the housing interior, the movable closure is placed proximate to a target insect, and an air pressure differential is created whereby ambient air is drawn into the housing interior at a sufficient flow to cause the movable closure to open, thus creating an entryway into the upstream region drawing the insect into the upstream region to be trapped when the movable closure returns to the closed position.

NEW KIDS ON THE BLOCK

T R A F F I C A L M I N G

For decades, transportation professionals have worked to improve the safety and efficiency of our roadways. Some of the most intense study, emphasis, and success has been on our freeway systems. Through steps such as removing roadside obstacles, providing wider lanes, and managing access, accidents have been consistently reduced and capacity increased. Over time some of these principles have been applied to other street types, including arterial, collector and local streets, at times with mixed results. Street capacity may be increased, but often at a loss of access, neighborhood livability, and pedestrian and bicycle mobility. Streets that were once lined with large trees, parked cars, and full of pedestrian activity have given way to wide, inhospitable expanses of pavement, with few pedestrians and cyclists. In some cases, the application of freeway-type design principles has actually increased speeding and accidents. Thus, it's no surprise that traffic calming is a recurring item on city council agendas and the topic of discussion in hundreds of neighborhoods across America.

Most traffic calming efforts have been applied to local streets through liberal application of speed humps, circles, and various other devices. Often at the forefront of opposition are emergency service providers who are concerned about the proliferation of traffic calming devices and the impact on emergency response times. Now the pressure is on to address higher order streets such as collector and arterial roadways. Facilities, that by definition, are intended to carry the bulk of traffic.

Ultimately the discussion of traffic calming can pit neighborhood desires for livability and traffic safety against the objectives of the fire department. Each side having legitimate concerns but often unable to find middle ground.

In an effort to understand and quantify the relationship between traffic calming devices and emergency vehicle travel times, Portland Oregon, Montgomery County Maryland, and Austin Texas and have conducted testing on speed humps and traffic circles. Portland, for example, conducted testing by driving multiple types of fire vehicles on streets with 22-foot speed humps, 14-foot speed humps, and traffic circles. Since traffic circles and 14-foot humps are not typically placed on collector and arterial streets, only the results of the 22-foot humps are discussed below.

The testing considered three variables that influence the speed at which a fire vehicle can be negotiated over 22-foot humps. The variables tested were the driver, the type of fire vehicle, and the desirable vehicle speed. The data collection involved six fire vehicles of varying characteristics using multiple drivers

T
R
A
F
F
I
C
A
L
M
I
N
G

and streets. The total number of test runs on each street was four per vehicle, or 24 runs per street. The results of the Portland's research found that driver performance had little influence on the results, however, the type of vehicle and desirable speed across the 22-foot humps created between zero to nine seconds of delay per hump. As expected, the three largest and heaviest vehicles experienced the greatest delay as they consistently had to slow to ten to eleven miles per hour across the humps. Similar results were noted in the Montgomery County and Austin testing. So does this mean that speed humps are unsuitable for major streets? Is it possible to encourage traffic to drive at appropriate speeds without impeding emergency vehicles? Can we calm arterial streets or is it an oxymoron?

The answer to all these questions is yes. There are tools available as jurisdictions understand the needs and objectives of each party and work towards a common solution. Below are a few Oregon examples.

In Portland, the Bureau of Traffic Management undertook an evaluation of a new type of speed hump that minimizes the impact to emergency vehicles. Oregon law permits fire and emergency vehicles to use any portion of the street they need when responding to an emergency, including using opposing traffic lanes. With this in mind, the city successfully tested a chicane using two halves of a 22-foot speed hump, separated by a distance that allowed a fire vehicle to maneuver around the humps. A split hump was originally tested in a parking lot in order to determine an approximate separation between the two halves of the hump. Later, they were installed on streets where the design was further refined. Refinements included testing increased hump separation, the need for parking removal near the devices, and accommodations for transit vehicles. Emergency vehicles were then routed through the split humps and compared to the original speed testing conducted by the city. Fire trucks and engines that had the greatest delay in the original testing were able to negotiate the split humps in a manner similar to weaving around other traffic. Humps separated by 28 feet allowed fire vehicles to travel between 20 to 26 mph. When separated by 50 feet, the truck and engine passed through the humps at speeds between 29 and 31 mph. By using the new design, the actual time lost was between one and two seconds per hump, compared to as much as nine seconds of delay with a conventional 22-foot hump.

Eugene has also been a leader in successfully deploying traffic calming devices including some on collector and arterial streets. In the early 1990s, the city completed a project to open Olive Street through their downtown pedestrian mall which had been closed to traffic for nearly a decade. During design phase, engineers, planners, fire department staff, businesses owners, transit officials, and others worked

T
R
A
F
F
I
C
A
L
M
I
N
G

closely to settle on a design that would provide vehicular access to the mall without compromising other community values. The goal was to design a new street that would encourage drivers to travel at no greater than 20 mph through the mall area yet still provide multi-modal and emergency vehicle access. The result was a design that included intersection and mid-block curb extensions, street trees, parking bays, textured pavements, and special signing. Particular attention was aimed at details such as ensuring adequate transit turning paths, locations of planters and bollards that would not impede fire service, and design features for visually impaired pedestrians. After opening, the increased traffic fueled a revitalization of the business area while meeting the other project objectives, including the goal of maintaining speeds at 20 mph. Because of the success of the street project, the community voted a short time later to open an adjacent street through the mall using a similar design. Some of the most challenging traffic calming locations are often where a state highway passes through town. In these instances, local desires for slower traffic may be in opposition to state highway officials, as well as emergency service providers. In Oregon, Special Transportation Areas (STA) have been designated in the Oregon Highway Plan. The STA designation is the state's way of formally recognizing certain sections of state highway as main streets, thus allowing the use of highway designs and mobility standards that are different from other highway designations, including the use of traffic calming features. A STA is intended to permit traffic movements along main street to be balanced with the needs for local access and circulation. Even prior to the STA designations, several Oregon communities have successfully worked with the Oregon Department of Transportation to improve the safety and access along their main streets without compromising emergency services. In a recent main street plan for the City of Scappoose Oregon, traffic calming treatments were identified for Highway 30. Speeding was

a prime concern by residents, where, although the speed limit was 35 mph, many vehicles were observed to travel at speeds closer to 45 mph. It was noted that one of the reasons that drivers fail to slow down is that there are few visual indications to inform the driver that they are in the center of town. The highway is straight, five lanes wide, and looks like other parts of the highway where the posted speed limit is 45 mph or higher. Because of the high traffic speeds and width of highway, "main street" effectively divided the city in half. Oregon's Department of Land Conservation and Development brought in a consultant team to work with businesses, residents, and public officials on the problem. The team ultimately recommended gateway treatments, intermittent landscaped medians, street trees, and enhanced pedestrian crossings all intended to eliminate speeding and facilitate traffic and pedestrian movements across the highway. Sandy Oregon recently completed a public process to identify traffic calming devices along Dubarko Road. The street was originally intended to serve as a parallel facility to the busy Highway 26 which joins Portland with the popular Mt. Hood recreational areas. Unfortunately as the area developed, homes were permitted to have direct access to the street in conflict with the intended roadway function. By the time the oversight was discovered, it was too late. No other options for a different parallel facility were available, thus the street was classified as a residential minor arterial. Although Dubarko Road is not fully extended residents frequently complain about excessive traffic speeds and volumes, with more development being planned. Through a series of public meetings and field testing with emergency vehicles, several traffic calming features are being implemented, including a neighborhood gateway treatment, traffic circle, medians, curb extensions, and texture pavements at pedestrian crossings. Future traffic calming projects will add landscaped medians. Bend Oregon is implementing roundabouts on several major streets as an alternative to traffic signals, while reducing traffic speeds and accidents. The first roundabout was located on Colorado Avenue, which is also a state highway that leads to the Mt. Bachelor Ski area. When initially introduced, some residents were undecided whether they liked their use. However, more and more drivers now prefer them to conventional intersection treatments. Other communities around the U.S. are conducting similar projects. For example, a coalition of citizens in Virginia was formed to develop alternatives to avoiding the construction of a bypass facility or widening Route 50 through several rural towns. With the help of a traffic calming consultant, and after numerous workshops and meetings with community leaders, a traffic calming plan was prepared for a twenty-mile stretch of the highway as it passes through the villages of Paris, Upperville, Middleburg, and Aldie. The plan calls for entrance features at the town boundaries, as well as raised intersections and pedestrian crosswalks, tree-lined medians, changes in pavement texture, and other traffic calming treatments. These are but a few examples of what is possible when private citizens and public agencies work together. Each situation is different and requires the careful matching of traffic calming features with the functional objectives and needs of the street. The constant element is that all the users of the facility are involved in the process. Tools are available. It can be done.

MAGNETISM ANIMALIC

SARCINA TEONOMĂ NORMATIVĂ (S.T.N.)

Cugir, atelierul de vară, 2004

Pe 23 august 2004 a avut loc la Cugir un atelier de vara sub auspiciile asociatiei Sarcina teonoma Normativa. Vom lasa fotografiile sa vorbeasca despre ceea ce s-a intamplat la fata locului si va vom prezenta o sinteza a rezultatelor la care s-a ajuns in urma discutiilor si a experimentelor: Deși Substanța este Una, această Substanță vibrează și este bogată în nuanțe care acordă diferite oportunități de forme de viață. În cadrul Universului nostru, și mai concret în Sistemul nostru Solar, există zece planuri de vibrație în funcție de posibilitatea omului de a le înțelege. Despre cele trei superioare nu vom scrie. Celelalte șapte, care au importanță directă pentru Om sunt prezentate de sus în jos:

CEL AL VOINȚEI SPIRITUALE, numit de indieni ATMA. Este cel mai elevat și este inserat în cel de-al treilea Plan Cosmic al Triadei sau Logosului Solar. Despre acest Plan al Voinței Spirituale nu se pot da caracteristici mai detaliate, deoarece depășește cu mult capacitatea înțelegerii umane. Se află mai presus de mental și chiar de intuiție. Este Marele Amenti al Egiptenilor; vârful superior al Rombului Magilor, al Pătratului Magic scăldat în Lumina lui Ammon, și este Marele Albastru, Nilul Ceresc în care navighează Barca Milioanelor de Ani (un mod de a menționa Barca-Ce-Vâslește-Prin-Eternitate). CEL AL INTUIȚIEI, numit de indieni BUDHI, Planul Luminii de la care pornesc toate Iluminările Spirituale, reprezentate de aureola care

încununează capetele din reprezentările lui Hristos sau ale lui Budha. Este lumea Develor sau a Îngerilor și a acelor care au ajuns la Marea Sanctitate. În acest plan, raportul Subiect-Obiect-Calitate se consideră în mod simultan, deoarece Timpul – cel puțin din punctul de vedere uman – nu există aici. Este Căminul Dragostei, al Concordiei. Aici se află Shan-Gri-La, Grădina Minunată unde, după străvechea credință Bud a chinezilor și a tibetanilor, lotușii nu-și închid niciodată petalele. CEL AL MINȚII, numit de indieni MANAS. Aici locuiesc serii numerice și arhetipuri. În acest plan este inserată Scânteia Mentală a Omului, numitul Corp Cauzal, umbra luminoasă a

potențialelor încă nedezvoltate din cele două planuri care le sunt superioare. Este Locuința Eului pe deplin diferențiat sau Ego. Este Planul Idealurilor, al Ideilor Pure, al Ființei Individuale. Pentru egipteni, este Horus-La-Orizont. Este planul vehiculului Spiritului Sfânt și Substanța din partea superioară a Cupei sau Graalul. CEL AL MINȚII DORINȚELOR, este numit de indieni KAMA-MANAS. Este Sala Oglinzilor. Sediul multiplicității și al multiplicării de forme. Este Sipetul Bijuteriilor. Al strălucirii sau al luminii reflectate și al întunericului; Locuința Pandorei. Speranța și Teama. Este Fierăria Vulcanului unde se forjează Artefactele. Unde ideile se urmăresc și se întâlnesc, se

(S.T.N.)

Cugir, atelierul de vară, 2004

unesc și se separă. Sunt MAYAVIRUPELE sau ideile-forme care se nasc și se dezvoltă înainte de a se prăbuși sau de a se înălța. Aici trăiesc dorințele și se cunoaște neliniștea.CEL AL PSYCHEI SAU DUBLURILOR LUMINOASE, este lumea vibratorie în care Arhetipurile și dorințele iau forme organice constituite din materie subtilă sau energie polarizată. Multe dintre aceste forme au un corespondent în lumea densă, fizică; și cu toate că sunt numite dubluri, adevăratele dubluri sunt roboții organici care sunt umbrele lor. De aceea, egiptenii numeau corpurile umane din acest plan Kha sau DUBLU LUMINOS și le recunoșteau anumite puteri asupra materiei. Hindușii numesc corpurile făcute din

această materie psihologică Linga-Sharira, corpuri imperceptibile cu mijloace fizice. Energia polarizată în arhetipuri, cea care le întreține, este ceea ce cabaliștii medievali înțelegeau prin Lumină Astrală, în partea sa cea mai comună, deoarece există altă Lumină Astrală, care nu se află în acest plan, ci în cel de-al doilea, acolo unde se desfășoară Sambhogya, Corpuri ale Sfinților și Budhelor. Dat fiind faptul că fiecare dintre aceste lumi le reflectă în sine, pe lângă cea proprie, pe toate celelalte, (cu toate că Analele Amintirilor, numite în India Anale Akashice nu își au rădăcina aici, deoarece necesită substanță mentală pentru a se înregistra), în subplanul mental al acestui

plan sau Lumea Psihică se reflectă amintirile care fac ca viețile trecute ale oamenilor să ajungă până la conștiința lor și să poată fi văzute. Fără Lumina Astrală ar fi fost ca niște filme deja înregistrate dar care, fiind transparente, nu s-ar putea vizualiza cu relativa ușurință cu care reușesc să impresioneze multe persoane. În această Lume există, de asemenea, reflexele lucrurilor care se vor întâmpla, căci aflându-se mai aproape de Planul Cauzal, impulsurile trec pe aici înainte să ajungă pe Pământul fizic.Sunetele, culorile și unele parfumuri își au în această Lume patria lor naturală. Vom vedea mai târziu cum Elementalii extrag din acest plan rădăcina ornamentului

armonios cu care îmbracă Natura. CEL AL ENERGIEI, numit de indieni Plan Pranic, unde egiptenii situează Cheia Vieții lor, în expresia sa cea mai pământească, manifestată ca Ankh. Aici energia se polarizează constant și în mod foarte complex și printr-o dinamică electro-termică (ca să o expunem în termeni actuali, care se aseamănă cu ceea ce vrem să spunem cu adevărat) și prin menținerea unei densități medii a materiei, se reglează relațiile vitezei relative, ale distanței, ale cooperării între vectorii forței. Efectele acestor forțe sunt cele care plăsmuiesc corpurile fizice, așa cum o face pilitura de fier în câmpul magnetic al unui magnet. În acest plan se află

(S.T.N.)

Cugir, atelierul de vară, 2004

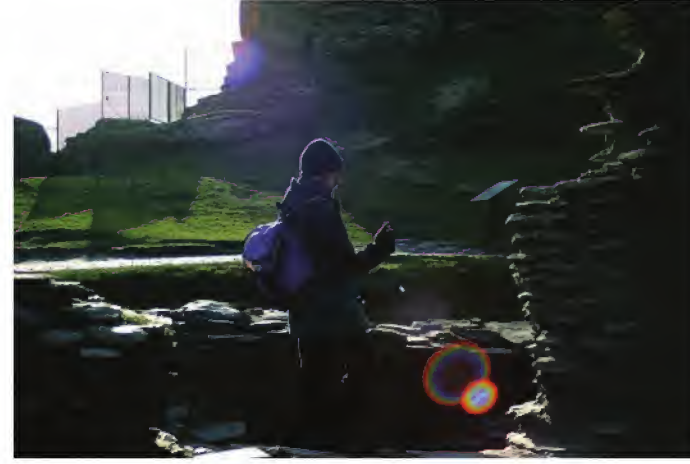
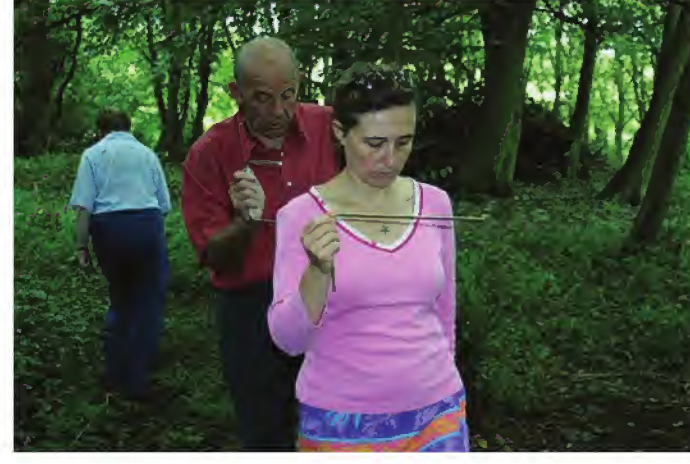
corpurile mai dense ale Elementalilor și în el își vor realiza fenomenele curente. CEL AL MATERIEI, unde indienii situează Stula Sharira sau corpul fizic uman care, împreună cu mediul său fizic formează habitatul normal al oamenilor, suportul tuturor actelor lor. Este Lumea Substanței, Malkuth-ul cabaliștilor, mereu mișcat și colorat de Sekinah. Este, efectiv, lumea dualităților prin excelență. Dacă definiția clasică a Materiei este cea a tuturor obiectelor care pot ocupa un loc în spațiu, subliniem faptul că acest plan trebuie să fie fizic. La fel de fizic ca și Materia, acest spațiu nu este altceva decât Umbra Energiei, limitarea Libertății - întrucât

acestui cuvânt controversat îi acordăm semnificația de atribut al Ființei, mai presus de imaginea restrictivă, materialistă a ființelor ca pluralitate dialectică, lipsite de o Realitate suficientă pentru a fi Ființe în Sine. Energia încetinită se transformă în Materie vizibilă ochilor fizici. Prinsă și îngrădită în noduli gravitaționali, energia se transformă în lucru, cu proprietățile sale, unele intrinsece și altele care vin din planuri mai subtile ca în cazul obișnuit al radioactivității, expresie înregistrată a activității intime a Materiei. Dar ceea ce numim intimitate este în același timp aprofundare și scapă închisorii înguste a materiei, închisoare alcătuită în realitate

numai din bare groase, căci vânturile energetice o traversează în mod continuu. Și să ne amintim că barele înseși nu sunt decât vânturi oprite sau încetinite. Pentru ezoteriști există două Lumi care nu au realitate: cea dintâi, pe care am menționat-o deoarece se află mult deasupra posibilității noastre de captare și la care am făcut referință numai în virtutea faptului că ea adăpostește calitatea numită Voință, sinonim filosofic al Existenței; și ultima, cea fizică, fiindcă este doar umbra trecătoare a Obiectelor Divine aflate în mers către Obiective care nu sunt perceptibile din perspectiva materialistă. Dar corpul nostru carnal, de care noi oamenii ne-am îndrăgostit atât de mult, există în această

irealitate și numai pentru aceasta trebuie să-i dăm importanță și validitate, deoarece lucrurile au valoarea pe care le-o dăm. În afara Valorii Reale pe care fiecare dintre ele o poate avea, așa se întâmplă cu Omul. Imperios și circumstanțial. Când cineva se află însetat în deșert, acordă mai multă valoare unui vas cu apă, decât unei tone de diamante sau unei picturi pompeiene. Viața este considerată bună și moartea rea. Totul se conduce în baza acestei dualități primordiale. În mod curent Viața-Una nu este percepută.

(S.T.N.)
Cugir, atelierul de vară, 2004

EL CAPTOR

**L'ASSOCIATION DECAPTATION FRANCO-VIETNAMIENNE
SAIGON SANS FRONTIERES**

Se pare vinatorul si vinatul s-au modificat.
In special vanatorul si-a schimbat "trusa". Kit-ul lui de captat prada spune ceva si despre noua lui prada. Pina la urma in loc sa dispara la ultima glaciatiune vinatorii sunt inca printre noi.

Haide sa incercam sa vedem de ce exista din ce in ce mai multi "vanatori" in jurul nostru, intr-o epoca in care majoritatea vanatorilor si culegatorilor au disparut ca atare - practic astazi daca zici vanator te referi mai curand la braconieri, vanatorii ilegali de la marginea rezervatiilor si la cealalta specie de fiinte rau famate - vanatorii de recompense. Si intr-un anume sens behaviorist toti suntem vanatori de recompense gata sa gasim drumul inapoi prin labirint spre o bucata de cascaval.

Turistii din safari-ul african au inlocuit vanatorii de animale mari si camerele digitale au inlocuit armele de foc. Trofeelee sint bagate in albume de familie sau urcate pe fotologuri, ele nu mai atarna pe pereti deasupra caminului si asta pe mine ma linisteste intrucatva, caci nu am chef sa asist la cruzimile vanatorului alb vestic inarmat cu gloante dumdum spaima elefantilor si rinocerilor albi. Vanatorul old skool mai apare undeva in documentare pe postul unui bosiman cu plosca de plastic demonstrand cum poti sa omori antilopa kudu fugarind-o prin soare(antilopele astea nu au atitea glande sudoripare ca omul pe piele - deci practic nu pot sa isi raceasca corpul dupa o fuga indelungata).

Dar dupa ce se toceste termenul traditional de vanator, apar din ce in ce mai multi vanatori de alta factura. Este vorba de "vanatorii de vampiri", (imagine ghostbusters) "vinatorii de fantome", "vanatorii de cool","vanatorii de dinozauri", "vanatorii de furtuni", "vanatorii de meteoriti", "vanatorii de planete", "vinatorii de gauri negre", etc. Prada veche, animalul viu, a devenit ori prea rar ori prea usor de prins. Noua prada este in genere capturata simbolic de la distanta, cu mijloace optice sau electrice: cu aparate si detectoare de ectoplasma (la ghost busters), cu camere de filmat si un ochi sukar setat pe trenduri(la cool hunteri), aparate meteo si masini iuti(vanatorii de furtuni), usoare fluctuatii la stele indepartate(planet hunters), jeturi uriase mai lungi decat o galaxie si (imagine microlensing) micro-lensing pentru cei care cauta un obiect cosmic care nu are nimic altceva mai bun de facut decat sa inghita lumina din jurul lui. Diferitele categorii de prazi de mai sus sint in genere lipsite de cantitate fizica masurabila cu ochiul liber, au corpuri diafane si cuantice, sint la distanta foarte mare sau sunt greu de surprins dintr-o singura privire. Unele din aceste prazi sunt dusmani vechi ai vietii dar aliati neasteptati in lupta pentru supravietuire a underdog-ului evolutiv, asa cum au fost mamiferele la inceputul istoriei lor. Vanatorul de meteoriti urmareste practic o prada care este defapt ucigasul suprem a familii si genuri intregi de fiinte, caci se pare ca impactul colosal al meteoritilor a reglat conturile nu numai in ultimile 65 de milioane de ani intre mamifere si reptile ci si cu cel putin alte 20 de ocazii din trecutul indepartat.

Pe linga cei care vaneaza zone de impact, cratere stravechi si stropi de nisip topit exista si cei care stau si incearca sa anticipeze urmatorul impact ca sa poata ochi sau detona la timp monstrul venit din spatiu. Asta este o dovada ca deja acum noi suntem cei carora ne este teama sa nu ne pierdem status quo-ul.

(imagine vanatorii de dinozauri) Printre vanatorii de fosile - si vedeti aici ca nu zic paleontologi caci aia sint oameni vrednici si blanzi care nu isi fac titlu de glorie din trofeelee meseriei lor - vinatorii de dinozauri sint aia care pot sa iti zica daca in gradina din spatele casei ai sanse sa faci rost de ceva schelet care iti poate aduce oferte de cumparare de la el putin 3 institutii prestigioase si muzee de istorie naturala.

Poate cea mai pacatoasa atitudine este aceea de vanator de vrajitoare. Vanatoarea de vrajitorare este asociata cu abuzul de putere, ignoranta si obscurantism, acuzatii nefondate si indivizi care incearca sa profite de pe urma condamnarii unor tapi ispasitori. Vanatori de vrajitoare au fost si acelea de la Hollywood impuse de McCarthy cu ocazia sesiunilor comisiei menite sa combata orice activitate anti-americana in anii 50'. Vanatoarea de membrii al-Kaida e practic si pragmatic o vanatoare de vrajitoare contemporana. In Evul Mediu si perioada imediat ulterioara multi oameni au fost linsati si arsi pe rug pe motiv ca ar fi fost in combinatie cu diavolul si ca ar face magie neagra care cauza boli si alte nenorociri celorlalti concetateni.

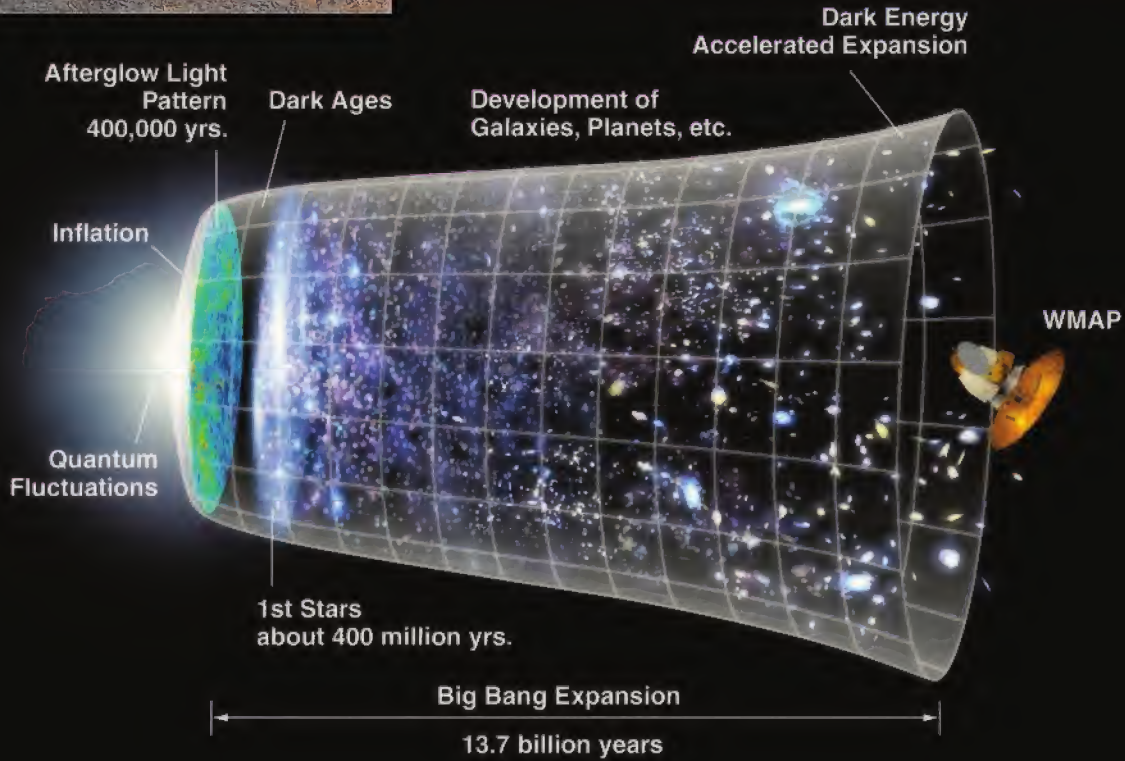
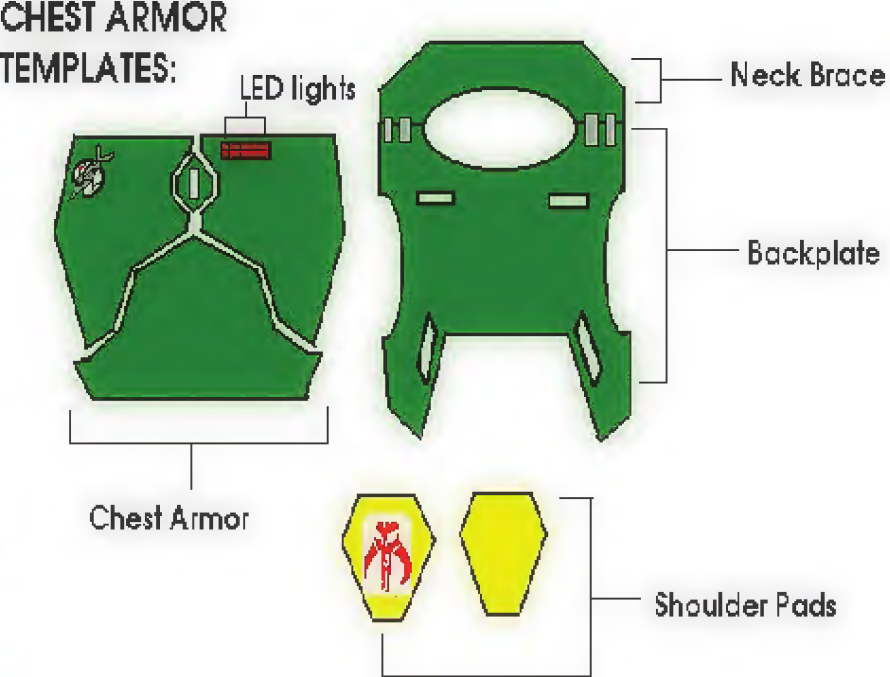
Unul din vanatorii de fiinte fictive cei mai rezistenti din epoca premoderna pina acum sunt vanatorii de vampiri. (imagine van helsing wallpaper) Vanatorul de vampiri van Helsing se afla intre vanatorii de vrajitoare motivati de intoleranta mai curind decat de prada lor dubioasa si vanatorii de fantome niste profesionisti care deratizeaza case bantuite. Dracula este si un fel de basm rasist al unei Anglii care incearca sa se apere de emigranti cu accente straine care incearca sa impamanteneasca cutumele pacatoase si corupte ale estului pe malurile Albionului. Van Helsing apare in lumina specialistul subestimat. El este politia in actiune dar si antropologul forensic care studiaza cu grija si minutie gauricile facute intr-o parte si paloarea fetelor muscate de gatlej. Chiar daca are metode neortodoxe este singurul capabil sa opreasca raul si sa-l vaneze pana in vizuina. El este dotat cu tot felul de arme - cruciulite, usturoaie, apa sfintita, iconite, si tarusi de lemn. In analele vampirologice actuale, Helsing nu mai e mosu carpanos ci tanarul dezinfestat si dotat cu un fel de discobol cu lame. Defapt noile arme sunt foarte taioase(si astea chiar is arme frate nu superstitii!). Ele sunt genul de scule de rigeur in materie de macelarie sau club de casapi. Originea lor asiatica le face parca si mai eficiente si mai taioase. (imagine blade) La Blade sabiile sint de samurai chiar daca is din argint. (imagine vampire hunter D) Vampire Hunter D - anime-ul lui Yoshiaki Kawajiri este un erou vanator de vampiri pe jumatate vampir. Half-bread si corcituri, noii vanatori de vampirii sint inruditi cu prada lor. Ca sa poti captura

prada trebuie sa ai ceva din ea in tine, sa ii cunosti abitudinile, miscarile, localurile unde o arde si slabiciunile. Blade greu de impresionat, nimic nu ii provoaca greeata(decapitarile, transarile de membre si degete, inclusiv propriile rani deloc neglijente). Ca orice vanator sistematic nu are nici o urma de compasiune pentru prada sa nocturna. Asta este si principala diferenta dintre comics si filmul inspirat de comics - actualizarea personajului transforma armele (vechiul Blade avea un fel de cartusiera in jurul pieptului plina de tarusi de lemn iar noul Blade are mai toate armele din argint). Inca ceva la vanatorul de vampiri ca nou vanator metropolitan, Blade este echipat din cap pina in picioare intr-un costum de piele neagra, ras in stil tribal si cu ochelari pe masura. Totul se termina un muchii curbate, este o fiinta taiata si ascutita chiar daca nu i se vad caninii. Este o nevoie vizuala de coerente la nivelul fiecarui detaliu, ca si cum eu as asculta muzica cu un skin winamp Van Helsing scriind textul asta.

(imagine fetish bounty hunter) Nu trebuie sa il uitam pe unul din cei mai recenti eroi ai noi scolii de vanatori de capete - Boba Fett the Bounty Hunter! (imagine vanatoresa de capete spatiala) Vanatorul de recompense sau vanatorita de recompense sint poate cei cu care ai dori sa te insotesti sau cei putin sa ii ai de partea ta prin orasele de granita ale unor sisteme solare napadite de neleguiti dati in urmarire in cel putin zece sisteme solare. Dar Boba Fett este special - el este un mandalorian clona a tatalui vestitul Jango Fett, cel care a si-a dat genele in scopul creeri unei armate menite sa apare republica de atacurile separatistilor. Nici macar lui Han Solo nu i-a mers cu Boba Fett. (imagine costum boba fett) Armura, casca si armele lui Boba Fett sunt si ele obiecte de cult. Jupuite, tocite, zgariate din belsug ele sunt cred prima armura din filme sf autentica. Restul de haine din traditia Star Trek sunt tot timpul noi noute, apretate, scrobite si bune de sambata seara. Hainele si echipamentele spatiale inainte de B Fett aveau ceva execrabil in ele. Erau ca scoase din cutie dar poate ca rolul lor era sa ne explice ca flota stelara se demilitarizeaza in viitor si ca doar tehnocractia spatiala retine ceva din uniformele de odinioara. Toalele lui Boba Fett sunt pline de cicatrici lasate in urma de la trante si batalii corp la corp cu cine stie ce fiinte. (imagine jango fett wallpaper) Cu tipul de deschizatura in T a mastii B. Fett e mult mai amenintatoare si eficace, descendent direct din castile aheilor si troienilor. Boba Fett nu e cel mai corect dintre pamanteni (ca doar e mandalorian de felul lui) dar l-a bagat la gheata pe Han Solo. Cred ca atunci cand sapam dupa date suntem intr-o traditie lunga de la B Fett si Jango junior incoace. Cauti anumite filme, vanezi ultima versiune ripuita si cauti muzica faina zipuita si greu de gasit. Asta este placerea capturii sa stii cum te asteapta data jos de pe torent sau in stocul de dvd-uri de pe masa. Cruzimea asociata cu vanatoarea si in acelasi timp cu inteligenta este parca parte din kitul vanatorilor de vampiri si al vanatorilor de capete spatiali. Daca ai nevoie de pradă proaspata trebuie sa stii sa o momesti si sa fii implacabil. In experimentul cu cele doua maimute crescute in captivitate ele cooperau ca sa atraga puiul de gaina si sa il loveasca de fiecare data cand acesta venea sa ciuguleasca semintele puse tot de ele prin preajma. Omul ca fiinta vanata si vanatoare a facut arta din captura, dar ars venandi si-a modificat cumva tintele si modul de a strange punctaje pe teren. Ar trebui sa largim si noi teritoriul noului ars venandi ca sa capturam mai multa lumina pe retina. Cumva odata cu ultimii vanatori, am ajuns la inceputul vanatorii care continua si acum si care e destul de departe de cruzimea imaginata a vanatorilor spatiali. Cei care au mers cel mai departe in directia asta sint cei care au identificat cea mai sigura sursa a originii universului nostru vizibil. (imagine radiatia de fond) Este vorba de radiatia de fond a universului. Ea a fost captata mai intai cu ajutorul unor antene care semanau cu niste urechi imense si clapauge. Probabil ca cele mai importante si fundamentale lucruri sint cel mai greu de sesizat. Sunt atit de neclare si usor de trecut cu vederea incat este nevoie de cei mai abili vanatori de fotoni ca sa le faca vizibile. Cum se intimpla in stiinta descoperirile tin si de principiul serendipitatii. Cautand ceva gasesti defapt cu totul altceva, ceva poate si mai important. Arno Penzias si Robert Woodrow Wilson au construit o antena radio pt experimente de comunicatie prin satelit. Insa transmisiile erau buriate de ceva, ceva care nu mai tacea. Practic in orice directie indreptau antena uriasa - nu reuseau sa scape de un zgomot fin care parea peste tot acelasi. Aceste microunde sunt pina astazi alaturi de deviatia inspre rosu a spectrului galaxiilor, dovada cea mai sigura ca in trecut universul nostru a fost mult mai fierbinte si mai mic. Fotonii acestei radiatii de abia sesizabile vin de dintr-un trecut atit de indepartat incat e aproape de neconceput, adica de acum 13, 7 miliarde de ani cand universul era tanar si avea cam 380.000 de ani. Ea vine la noi din clipa in care fotonii au inceput sa circule liber dupa prima expansiune si racire. Numai dupa 13, 7 miliarde de ani au ajuns acesti fotoni la noi. Majoritatea energiei libere din universul vizibil actual este stocata in radiatia asta de fond care este aproape invizibila. La inceput legenda spune ca Penzias si Wilson au crezut ca din cauza gainatului de porumbei care se cuibariseră in antena se aud acele fine perturbatii care le buruiău transmisiile in oricare directie ar fi indreptat urechea. Teoretic toata radiatia asta vine de la o suprafata sferica numita si suprafata ultimei dispersari. (imagine ultima tinta)Acesta ar fi si cea mai indepartata tinta actuala. E o tinta compusa din micile impuritati de peste tot in jurul nostru. Ultima tinta e formata din neomogenitatile care au rupt simetria omogenitatii de la inceputuri. E cea mai inmateriala poate din toate vanatoriile de pina acum dar singura care care da certitudine capturilor de pina acum. Stephen Huntered

MARXENEGGER

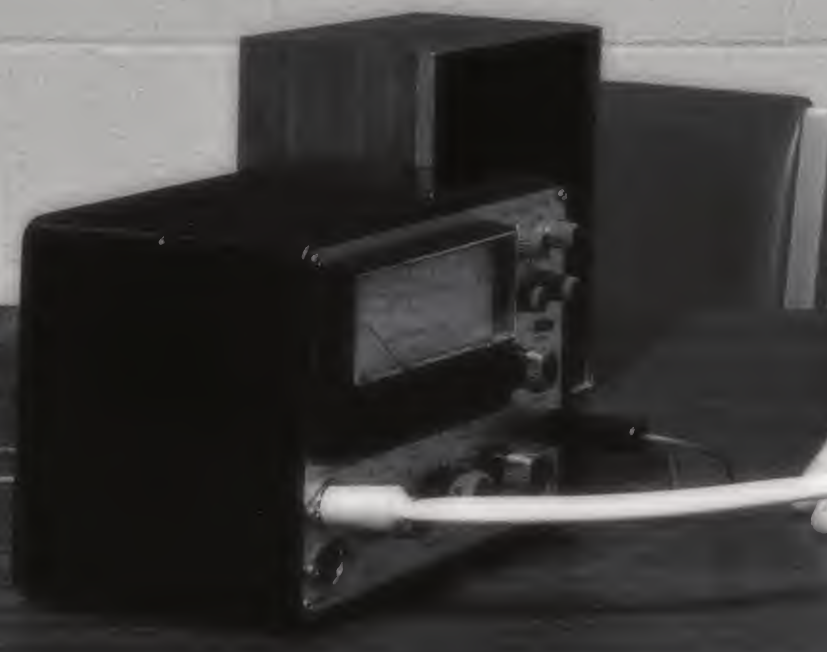
KAPTIN' DA' SEIN

Microsomni

suspensia
masselor

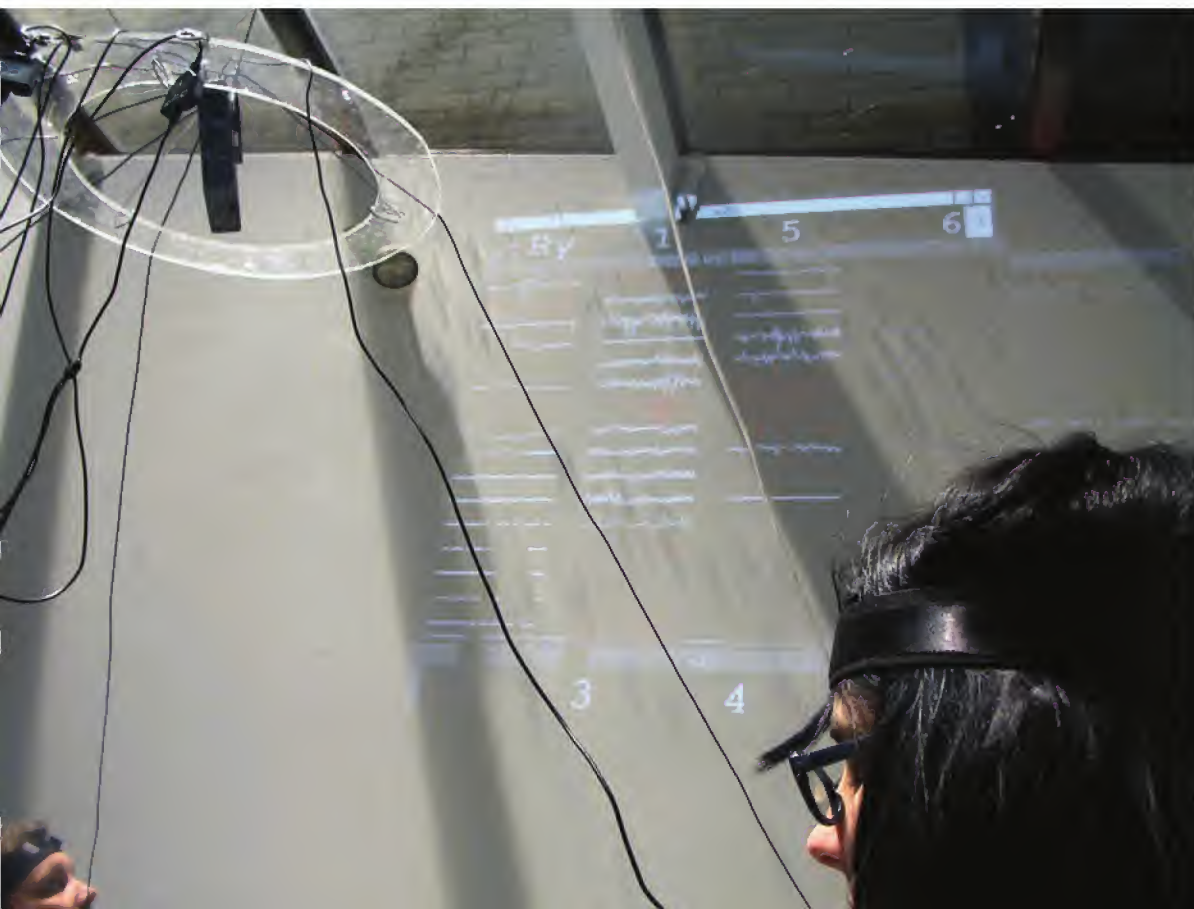

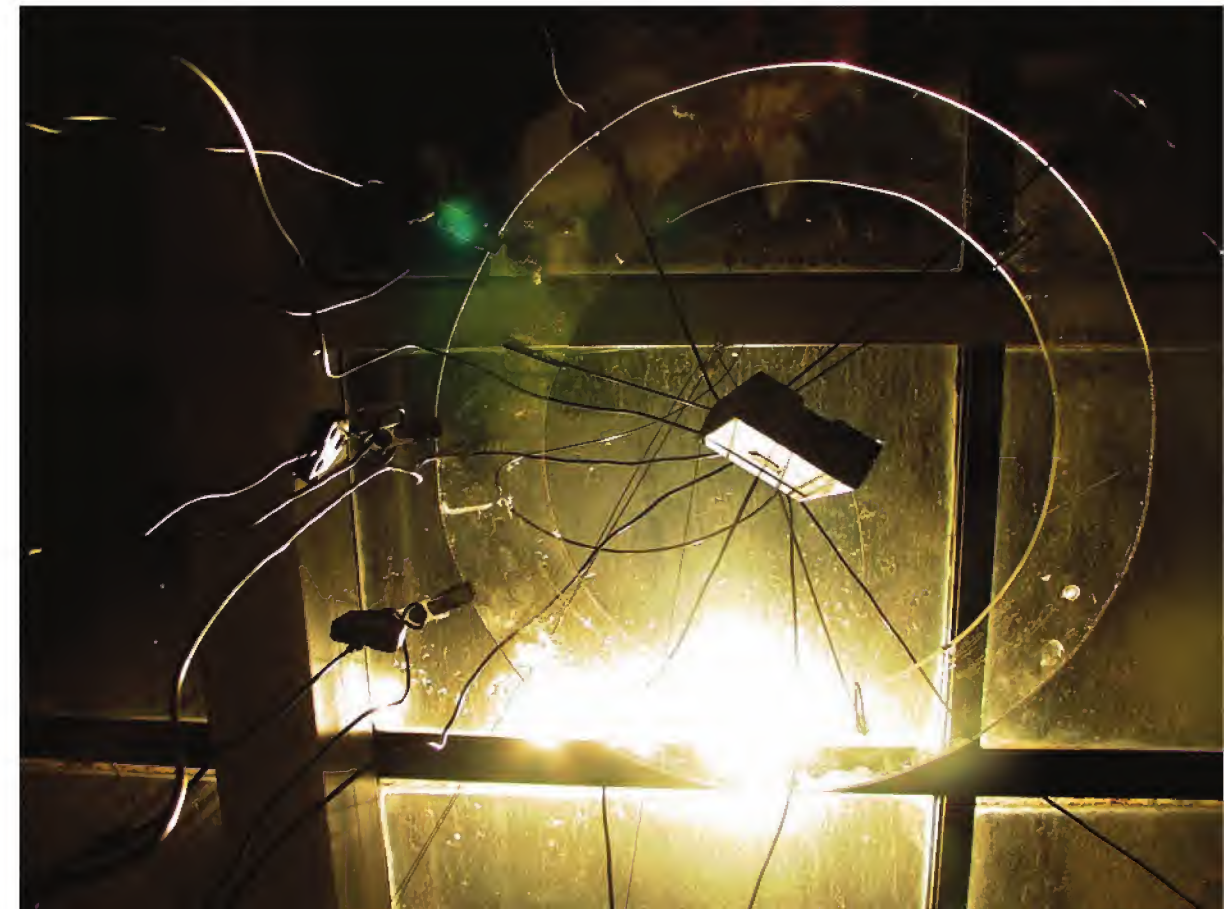
In acest numar va prezentam o scurta introducere in teoria rezonantei a lui Schumann si a catorva din efectele sale psihopompe, urmand ca in numarul viitor sa va facem cunoscute si rezultatele unui experiment efectuat in care s-a testat legatura dintre rezonanta, microsomnia si comunitati restranse, la inceputul acestui an, la Universitatea de mine din Petrosani. Stiind ca sunteti nerabdatori, va deschidem gustul pentru acest gen de experienta cu cateva fotografii facute la fata locului.

Pământul este o fiinta vie si tot ceea ce exista pe el isi are originea in el. Corpul nostru fizic isi are originea in materia pamântului iar corpurile noastre subtile sunt formate din materie subtila care ii apartine tot pamântului. El este in acelasi timp hrana si suportul nostru iar sanatatea noastra, atât fizica cât si mentala si emotionala depinde de modul cum noi ne raportam la energiile sale. La o prima vedere, pamântul nu ne poate oferi decât hrana si adăpost insa progresele stiintei au revelat o interactiune mai profunda între pamânt si vietuitoarele care se afla pe el, in special oamenii. Se stie acum ca fiinta umana are propriul ei câmp bioenergetic care vibreaza pe o frecventa specifica in conformitate cu nivelul vietii acelei fiinte. Aceasta vibratie a câmpului bioenergetic al fiintei se datoreaza însumarii nenumaratorilor impulsuri electrice care controleaza activitatea muschilor, a sistemului

nervos, a organelor de simt si asa mai departe. Creierul fiind organul care centralizeaza si coordoneaza aceste vibratii, putem spune ca aici ele sunt cel mai intense si mai usor masurabile si de asemenea constituie o masura a activitatii creierului. Practic acestea constituie undele cerebrale. Analog activitatii bioenergetice din corpul nostru trebuie sa stim ca si pamântul, fiind un organism de dimensiuni cosmice, prezinta si el aceeasi activitate bioelectrică. Sa ne gândim numai la fulgerele care se manifesta in atmosfera terestra. Pe plan global, la orice moment de timp dat se manifesta circa 1000 de fulgere care reprezinta descărcari uriase de energie privite din punctul nostru de vedere inşă la scara pamântului ele pot fi asimilate impulsurilor care circula prin nervii corpului nostru. Aceste fulgere constituie viata bioenergetica a pamântului care este alimentata din profunzimile ascunse ale acestuia. In mod natural asadar, câmpul bioenergetic al pamântului trebuie sa aiba si o frecventa de vibratie corespunzatoare. Schumann a fost primul om de stiinta care a prezis existenta acestui câmp bioenergetic al pamântului si a calculat frecventa sa de vibratie între anii 1952 - 1957 înainte de a putea fi masurata efectiv. Rationamentul emis de el a fost urmatorul: Pamântul se comporta ca un urias condensator electric. Atmosfera este un conductor slab si daca nu ar exista in permanenta

MS SM

fulgere într-o parte sau alta a globului, sarcina sa s-ar difuza în cca 10 minute. Aceste sarcini electrice permanente se manifesta într-o cavitate determinata de marginea pamântului si partea inferioara a ionosferei la aproximativ 55 km înaltime. Sarcina totala care exista în aceasta cavitate este de 500.000 Coulombi. Aceasta sarcina se afla într-o redistribuire constanta datorita fulgerelor. Mai mult, fiecare fulger care se manifesta în atmosfera terestra da nastere unei unde cvasi-stationare care se manifesta ca un fel de ecou electromagnetic la fel cum, de exemplu, sunetul emis de un clopot nu este altceva decât un ecou datorat lovirii marginii sale exterioare. Daca aceasta margine exterioara ar fi lovita mai des, atunci s-ar constata ca în fundal se manifesta si ramâne la aceeasi intensitate un anumit ecou. Rezonanta Schumann este chiar acest ecou si a putut fi calculata matematic la 7,83 Hz, conform formulei $f = \frac{c}{\pi \cdot D}$ unde c este viteza luminii iar D diametrul pamântului. Studiul practic a aratat ca câmpul electromagnetic al pamântului vibreaza pe mai multe frecvente de vibratie care sunt aproximativ armonici ale acestei frecvente fundamentale. Valorile acestor armonici se afla situate între 6 si 50 de Hz. Toate aceste unde au fost denumite rezonante Schumann dupa savantul care le-a prezis si calculat pentru prima data. Frecventele Schumann variaza functie de urmatoarii factori:

- intensitatea si configuratia campului magnetic al Pamântului
- compozitia si proprietatile atmosferei
- proprietatile ionosferei

Indiferent cum variaza acest spectru de frecvente, 7,83 Hz este frecventa fundamentala, deci are ponderea cea mai mare. Cea de-a doua armonica are valoarea maxima undeva în jurul a 15 Hz (+/- 0,5 Hz), armonicile a treia, a patra si a cincea se situeaza undeva în jurul valorilor 20, 26 si 33 Hz iar intensitatile acestora sunt variabile în functie de factorii susmentionati. Armonicile a sasea si a saptea a caror intensitate este suficienta pentru a fi luate în considerare sunt 39 si 45 Hz. Asadar, acest spectru de vibratii ilustreaza viata energetica a pamântului. Cum poate fi acest lucru util pentru fiintele umane. Prin acordarea undelor cerebrale cu fundamentala frecventelor Schuman (7,83 Hz), fapt care se realizeaza prin intermediul aparatelor de stimulare cerebrala de tip brain machine putem beneficia prin intermediul fenomenului de rezonanta de un aport energetic urias din propriul câmp energetic al pamântului. Practic, în cazul stabilirii acestei rezonante, proportional cu gradul nostru de trezire a perceptiilor, constiinta noastra se expansiuneaza la nivelul întregului pamânt si toti centrarii nostri energetici sunt revitalizati si alimentati din focarele energetice imense ale pamântului. Frecventa 7,83 se încadreaza în gama undelor

MS SM

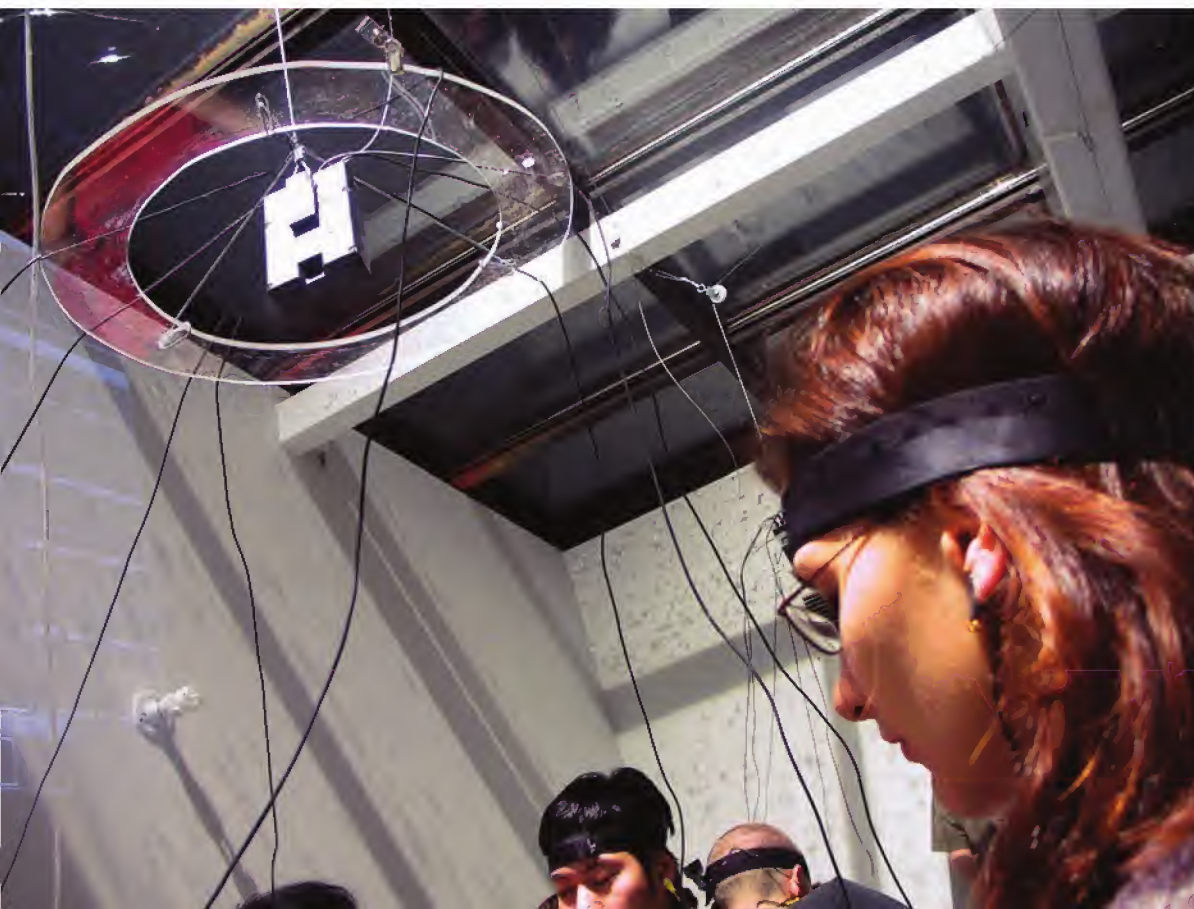
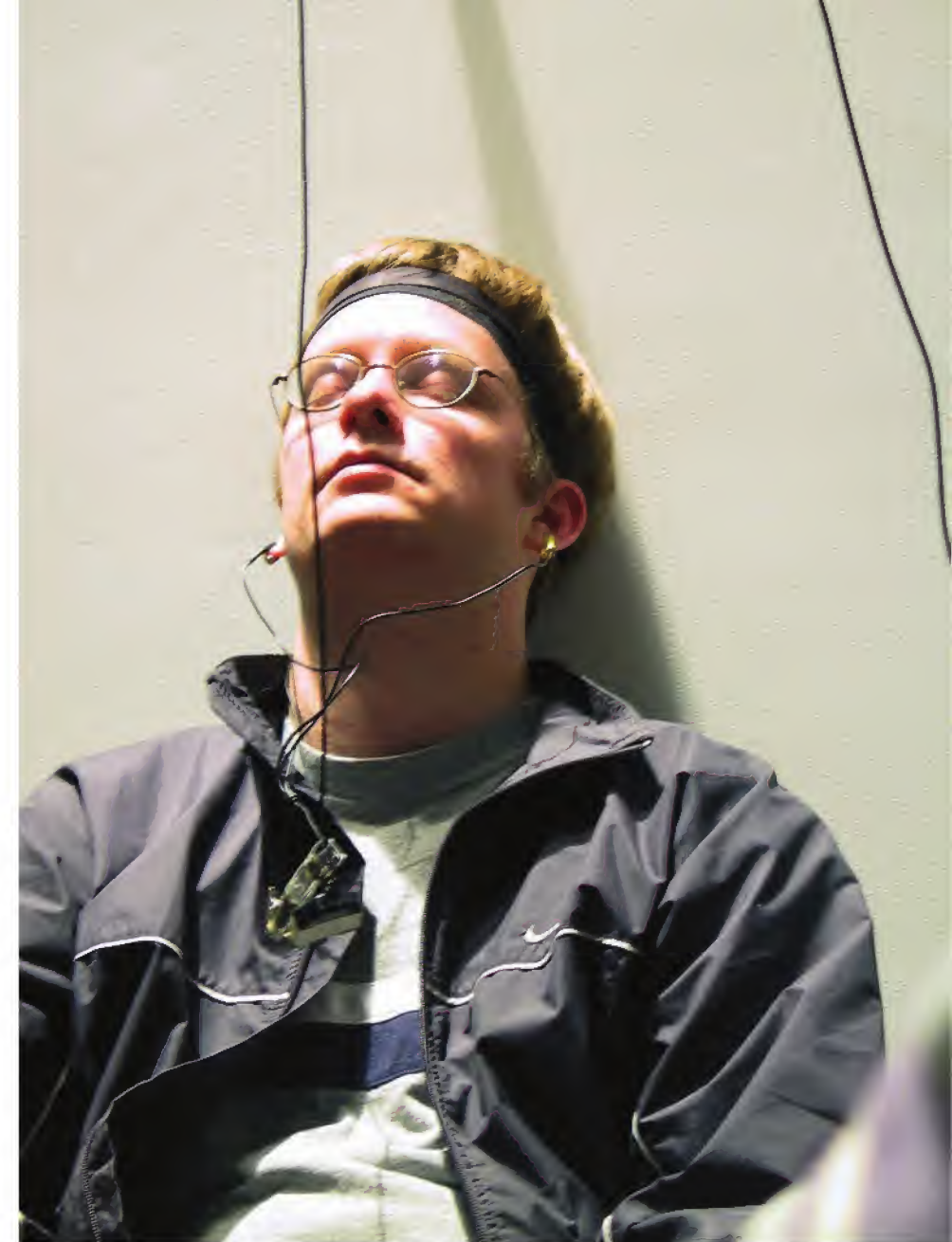

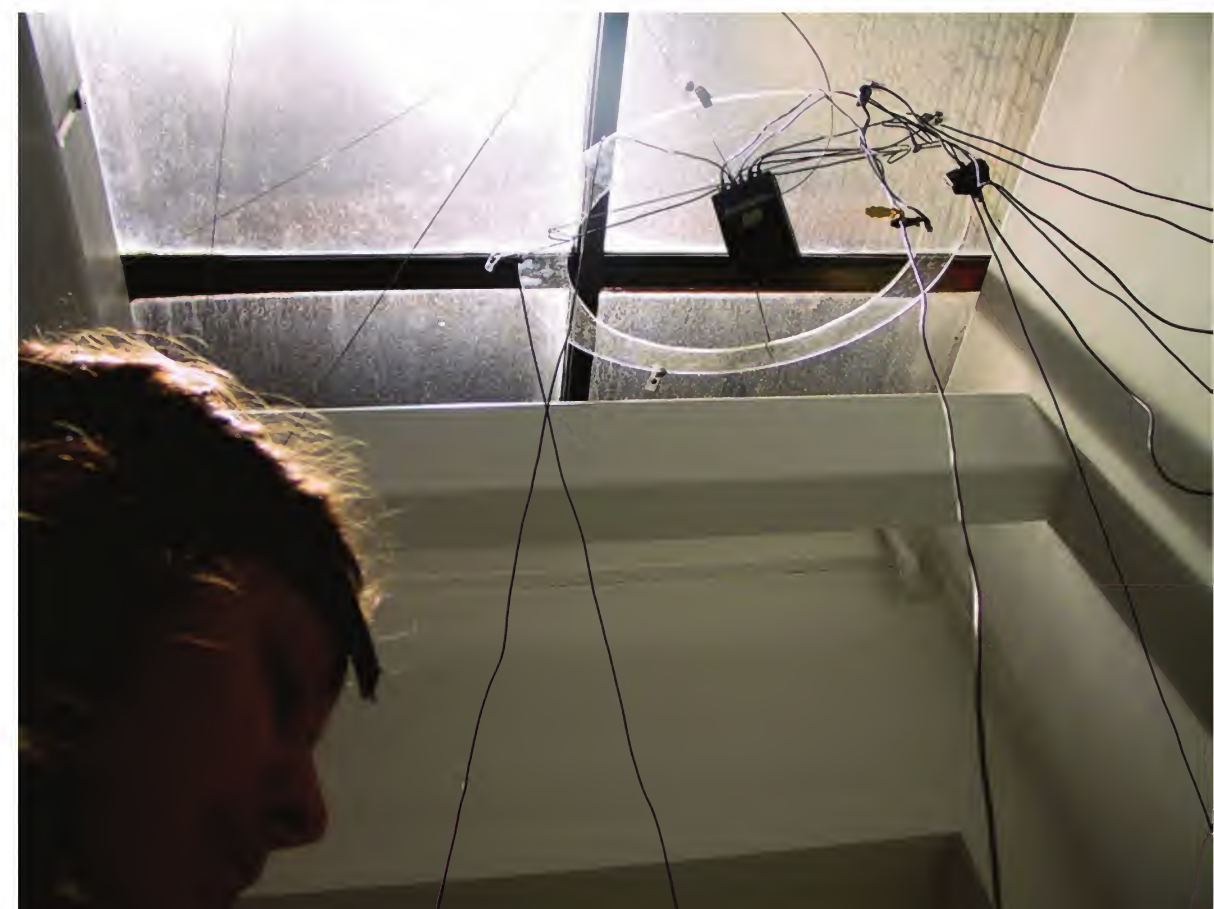

alfa, specifice meditatiei si astfel starea care se instaleaza va permite o comuniune mai usoara cu fiinta pamântului. Aceste cunostinte suplimentare au permis cercetatorilor sa afle motivul eficientei unor anumite dansuri exorcizante din traditiile unor triburi africane. Prin introducerea cu buna stiinta în aceste dansuri a unor ritmuri corelate cu frecventele Schumann, dansatorii puteau trezi energiile pure ale pamântului pe care apoi le canalizau dupa dorinta. Beneficiile rezultate de pe urma acordarii creierului nostru pe aceasta frecventa de vibratie a pamântului sunt în primul rând aceasta reîncarcare a bateriilor organismului nostru. Se observa disparitia grijiilor si anxietatilor inutile, amplificarea vitalitatii, o stare pregnantă de buna dispozitie, blândete si putem percepe cum constiinta noastra este bransata la o sursa imensa de energie. De asemenea, acordarea pe aceasta frecventa de vibratie elimina efectele perturbatoare ale câmpurilor electromagnetice cu care interferam în viata de zi cu zi. Mai ales cei care lucreaza în medii puternic poluate electromagnetic au mare nevoie de "reîmpământare" prin acordarea pe aceasta frecventa de vibratie. Din punct de vedere energetic, aproape ca am pierdut contactul cu aceasta inima pulsatorie a pamântului datorita nenumaratelor câmpuri electromagnetice poluante dintre care cel mai important este cel general de rețeaua de alimentare

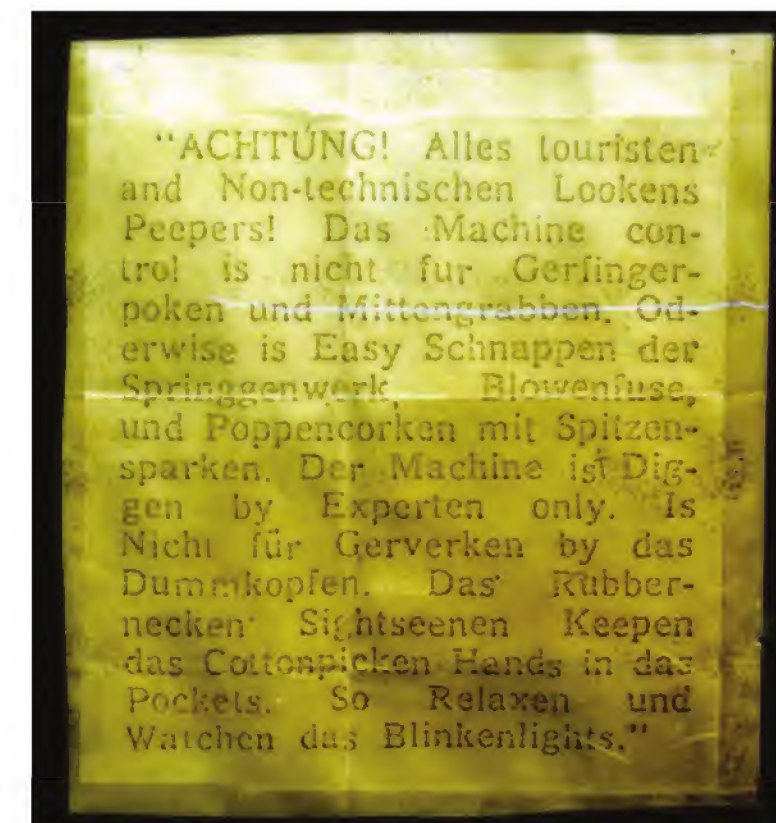
a consumatorilor casnici. Arhimede a spus: "Dati-mi un punct de sprijin si voi putea apoi rasturna pamântul". În cazul organismului nostru, punctul de sprijin pentru întreaga structura fizica, emotionala si mentala este pamântul si aici nu trebuie sa privim pamântul ca un imens bulgare solid care ratacestă prin spatiu ci ca o fiinta vie din care provine tot ceea ce este materie în noi însine, nu numai materia fizica, palpabila ci întreaga materie subtila care este substratul traierilor noastre emotionale si mentale. Atunci când acest punct de sprijin va fi ferm în noi, vom dispune de energia necesara pentru a ne vindeca si a tine la distanta toate bolile, de a ne pazi de influente mentale si emotionale negative (cum sunt de exemplu cele care se manifesta în cazul magiei negre), de a fi un nesecat izvor de vioiciune si confort pentru ceilalti. Mai mult decât atât, aceasta revenire în sânul pamântului va atrage dupa sine o stare mult largita de constiinta în care vom putea percepe intuitiv unitatea vietii a tot ceea ce exista pe planeta noastra.

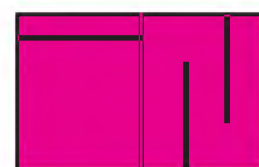
MS SM

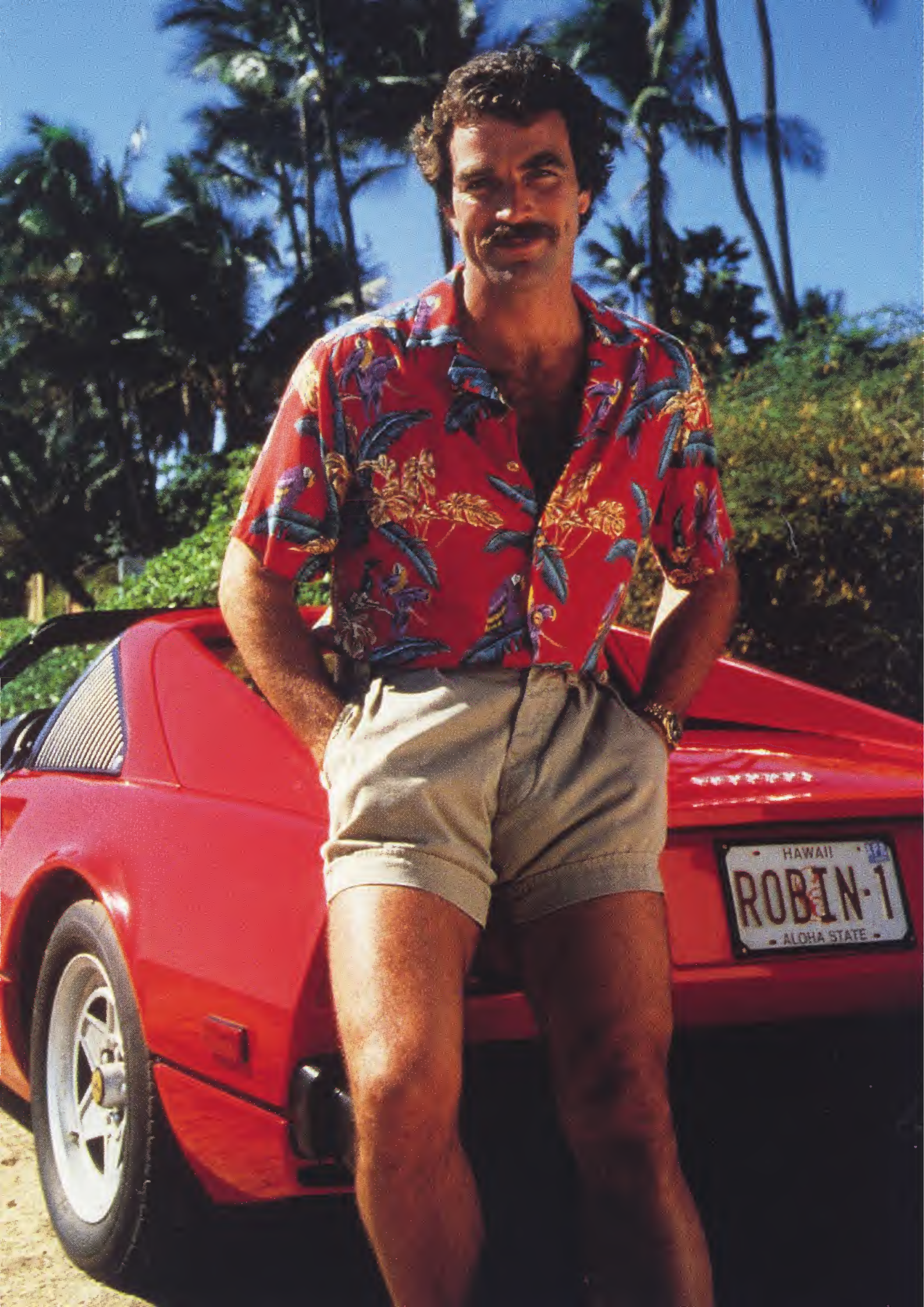

MOOG

CAR PR DECAPTARE

Spre deosebire de ceilalti producatori de autovehicule, istoria companiei Robin este una destul de scurta, de doar 43 de ani. Cu toate acestea, compania a adus o nota distincta in mediul de afaceri international prin ambitia si perseverenta de a deveni una dintre cele mai importante companii de automobile din lume. Cu peste 156 de distribuitori in mai mult de 160 de tari si cu o productie anuala de peste 4 milioane de unitati, Robin Motor Company este cel de-al 9-lea producator mondial de autovehicule, stabilindu-si pentru urmatorii doi ani un target foarte indraznet: locul 1 in lume ca volum al vanzarilor. In Romania, Compania Robin Motor este prezenta din anul 1989 prin distribuitorul unic Robin Auto Romania. Compania face parte din grupul Robin, una dintre cele mai mari si mai puternice companii romanesti, avand o cifra de afaceri anuala de peste 500 de milioane de euro.

Unul dintre factorii de succes ai dezvoltarii marcii Robin pe piata auto din Romania este schimbarea completa, in ultimii 10 ani, a intregii game de autoturisme comercializate, atat ca aspect exterior si interior cat si la nivelul performantelor tehnice. Din acest punct de vedere, Noul Robin reprezinta un punct de cotitura in istoria companiei, segmentul autoturismelor de teren fiind unul de o deosebita importanta pentru Robin.

Lansat la Salonul Auto Chicago in 2000, modelul Robin ii aduce companiei Robin reputatia de producator de modele SUV remarcabile. Urmatorul model SUV, Robin a fost lansat in 2002 pentru a intampina cerintele in crestere rapida pentru un SUV mai mic si cu cat mai multe caracteristici incluse. Cel mai nou model, Robin, destinat segmentului de automobile clasa D a fost proiectat pentru a impinge ofensiva Robin pe acest segment de piata dinamic si in continua crestere, dar foarte aglomerat. Ofera beneficii imediate fata de modelul precedent si el foarte indragit de clienti. Este usor mai mare, cu 200 mm mai lung, cu 60 mm mai lat si cu 80 mm mai inalt, avand distanta intre axe extinsa cu 100 mm. De asemenea ofera un confort sporit ca de automobil de clasa mare, mai multe caracteristici de conducere si o eleganta internationala care capteaza imediat atentia.

Fireste, exista mai mult spatiu interior, mai mult lux si o comoditate crescuta la fel ca si o manevrabilitate mai usoara. Rezultatul este o compactizare a interiorului automobilului care aplica valorile Robin si virtutile sale de calitate, dependenta si performanta surprinzatoare la un design care radiaza potrivire pentru eleganta si vitalitate. Robin este un automobil atractiv pentru multi oameni, fie ei cu o prezenta atletica sau mai sportiva, orientate catre cariera, sau orientati catre familie, constienti de eleganta sau preocupati in mod esential de calitate si valoare. Designul integrat, modern a propulsat confortul interior al noului model Robin la nivele de prestigiu. Spatiul interior crescut nu numai ca ofera mai mult loc, a permis Robin sa ofere optiunea de 7 locuri. Fie 5, fie 7 locuri, usurinta de manevrare, dispunerea si materialele de calitate au fost considerentele de baza in proiectarea noului interior.

FIBONACCI

FANART

CEL MAI FIERBINTE MESAJ
ATENȚIE!!! Protejați-vă mâinile cu
mănuși și dezbrăcați-vă de răul și
păcatul sufletelor voastre până nu vă
înădușiți și până nu vă încingeți!!! Cu
focul nu-i de joacă!!!

Dragă Noni,
Versuri și cugetări pentru tine, de la
mine(Ciprian) pentru cel mai mare
muzician
Noni Răzvan!!!

Am plâns de bucurie
Când îngerul m-a anunțat,
Că o să fiu vindecat
De un mare unicat Noni Răzvan
Ene!!!

E trist, când după ce-ai iubit
Pe Noni un cântăreț unic la tine în
țară,
Cu ochii plini de infinit
Și zâmbetul de primăvară,
Din tot ce-a fost odinioară
Să nu ai, știind că tocmai ai fost
părăsit,
Doar un tablou cu o voce rară
Al "lui" , te face fericit!!!

Surâsul lui Noni îți mângâie sufletul,
dar nu-ți promite.
E mai bine să nu întrebi de ce.
S-ar putea să-ți răspundă că... e mai
sănătos așa!!!

Indiferența ta
M-a lămurit definitiv:
Dragostea e menirea mea,
Iar bunul simț... facultativ!!!

Mai tare ca eterul și-alcoolul,
Mai persistent decât melancolia,
Noni este astăzi doctoria
Ce ne redă voința și controlul.

Medicul mi-a spus sever
Că am nevoie de o melodie,
Mi-a cerut un transfer

La pagina cu tratamente și recreare:
<http://www.noniene.com> !!!

Dragostea mea pentru tine își
urmează cursul ei.
Dar nu la "fără frecvență!"

Nopti la rând am tot vegheat,
Până ce m-am vindecat;
Pentru gest și omenie,
Am mai cerut o melodie cu Noni
Ene!

Sunt multe zile fără de noroc,
Dar cea mai irosită dintre zile
E aceea-n care nu ai iubit deloc
Sau nimenea nu te-a iubit, Noni!

Mă urmărește glasul tău... ți-aș scrie
Că-i limpede și pur ca un cristal;
Dar mi se pare termenul banal.
Râs cristalin? S-a spus de mult... Se
știe...

C-o să mă iubească cineva spun
mereu!
Asta s-o creadă cine vrea!
Să nu-ți pierzi sufletul, ți-o spun eu
Nici dragostea, ce ajunge la D-zeu.

Când văd marea ta iubire n-aș sta în
loc,
Tare aș dori mort să mă crezi,
Ca tu să mă reanimezi
Cu flacăra ta vie!

Dragostea pentru Noni, grea durere
sufletul mi-l sapă!
Uf! Încet mai trece ultima etapa
Până ce returul are să înceapă!

Știu ce mă va pune iarăși pe picioare.
Dragostea-i doctoria tămăduitoare:
Sigur mă fac bine, pot să spun cu
constatare
Noni este vocea cea mai tare!!!

Cel care iubește mai mult e dator să
se sacrifice!!!

Ce sfat îmi dai Noni? Sufletul meu
se simte tot mai rău, deși stau
tot timpul lângă al tău. Mi-ai
recomanda să-l mai las și singur?

Dragostea în plus pentru tine dragă
Noni,
Sub melancolie m-a supus!

La dragoste te poți uita... cu ochelarii
prescriși de Noni.

Indiferența pierde dragostea, dar și
suplețea sufletului.

Miraculos:

Cunosc acel medicament,
Cu rezultat miraculos!
Vi-l recomand pe Noni ca un
compliment
E bun la orice tratament.

Orice dragoste te-a cucerit,
Cu această iubire nu-i de șagă:
Pune mâna pe cuțit
Și ți-o neagă!

Sper și caut alinare
În flacăra lui Noni arzătoare,
Am suferit prea mult
În mesaje ce le-am trimis de demult!!!

Aici se oprește șirul celor trăite pentru
Noni într-un moment când am dăruit,
numai să nu fiu părăsit de cel care
tocmai mi-a răsărit și încălzindu-mi
vatra inimii de flacăra arzătoare a
sufletului lui, ce arde o veșnicie
dăruind la inimi o mie, cea mai dulce
liniște, pace și iubire!!!
Răzvine m-ai făcut tăciune cu flacăra
ta fierbinte, te asigur că îți voi da cele
mai coapte preparate sufletești tocmai
scoase din vatra inimii mele!!! Te
iubesc!!!

SCURTA SIMPTOMATOLOGIE DECAPTAREA PATOLOGICA

CUGETĂRI DESPRE CE ȘI CUM...

(dedicată lui Noni) sau 6 cugetări

"Când te laudă lumea, ascult-o, numai lauda ce ți-o aduci singur n-o asculta. Vei vedea ce frumos se reduc laudele lumii la nimic și cum înveți a prețui exact valoarea propriilor tale acte. Lauda lor îți arată numai ceea ce reprezinți în capul lor deșert, lauda ta te-a învățat asupra a ceea ce ești în adevăr... Cum poate sunt..." (Cugetări- Eminescu-Moldova1989)

"Căci a iubi fără să speri
De-a fi iubit vreodată:
E semnul vecinicii dureri
Ce cerul ți-l arată."
(Și oare tot n-ați înțeles...-Cugetări- Eminescu-Moldova1989)

"Nu crede că-n furtună, în durere,
În arderea unei păduri bătrâne,
În arderea și-amestecul hidos
Al gândurilor unui nefericit
E frumusețea. Nu - în seninul,
În liniștea adâncă sufletească,
Acolo vei găsi adevărata,
Unica frumusețe..." (Cugetări- Eminescu-Moldova1989)

"Pe câtă vreme omul va urmări între plăcerile sale principale chinuirea semenului său - pe atâta vreme nu poate fi vorba despre îndreptare..." (Cugetări- Eminescu-Moldova1989)

"Și sufletul nostru are veșnicie în sine- dar numai bucată cu bucată."
(Cugetări- Eminescu-Moldova1989)

"Moartea-i un moment , disperarea e un timp."
(Sărmanul Dionis-Cugetări- Eminescu-Moldova1989)

"Etern este tot ce este întotdeauna de față, în acest moment."
(Archaeus- Cugetări- Eminescu-Moldova1989)

"Iar în lumea cea comună a visa e un pericol, Căci de ai cumva iluzii, ești pierdut și ești ridicol." (Scrisoarea II- Cugetări- Eminescu-Moldova1989)

Ciprian
P.S. Dragă Noni sper că ți-am deschis puțin curiozitatea de a-l citi și pe Eminescu, îți recomand să-i citești poeziile lui și să îți umpli sufletul cu ceea ce rămâne nu cu ceea ce trece... Succes mare în viața cea de toate zilele!!!)

ȘASE CUGETĂRI

- 1) Dacă omul ar conștientiza dragostea ce i-o poartă cel ce-l iubește ar fi cel mai minunat!!!
- 2) De ce omul iubește numai când vrea el?
- 3) De ce omul iubește numai o singură dată?
- 4) Oare când iubim pe cineva, acel cineva o va primi?
- 5) Când te gândești la dragoste ea mereu fuge de tine!!!
- 6) Dragostea trebuie simțită și trăită indiferent de fizicul, înfățișarea persoanei pe care o iubești și care te iubește!!!

CUGETĂRI PENTRU NONI!!!

Pentru Noni Răzvan,

Spune-i cuiva cât mai repede că-l iubești, până nu-ți spune să-l părăsești! Să spui ce ai de spus, să iubești ce ai de iubit, până nu se ridică soarele la zenit și tu rămâi cu sufletul împetrit! Lasă-ți dragostea să rătăcească căci nu mai este mult și pleacă! Spune copilărie și vei fi copil, spune iubire și vei iubit, spune amărât și vei mântuit!
Orice lucru faci e pe jumătate făcut, iar pe oricine vei iubi e împlinit!
De ce trebuie să iubim când noi pe

pământ păcătuim?
Să nu dai cu picioru-n iubire, când ea vine la tine cu bucurie!
Lasă-mă să te iubesc până stelele mă răpesc și apoi să-ți mulțumesc, căci după aceea din stele îți vorbesc, înainte ca printre ele să mă rătăcesc!
Lasă-ți clipele aici și iubirea ia-o cu tine!
Doamne mi-ai luat o piatră de pe suflet, dar mi-a rămas urma!

Ai apărut în inima mea
Și n-ai spus la nimenea,
Și ușa deschisă ai găsit
Iar iubirea la tine a sărit.

Când pe tine te-am văzut
Aplecat-am capul în pământ lui D-zeu mulțumind,
O șoptă de la tine am auzit,
Eu la tine am venit!

Să nu-i spui la nimenea
Că ți-am dăruit inima mea,
Căci lumea-i cu cap
Și cu gândul la păcat!

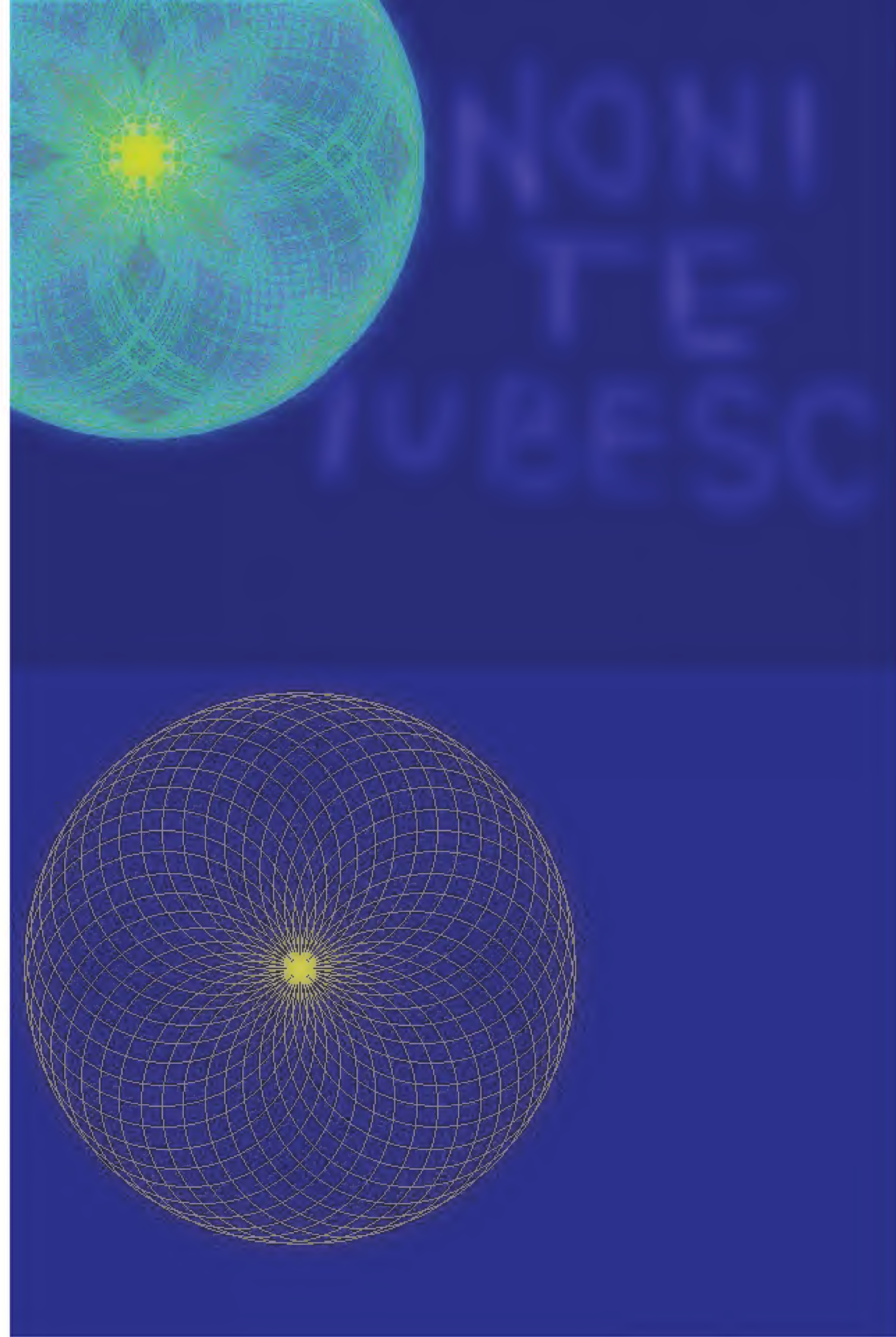
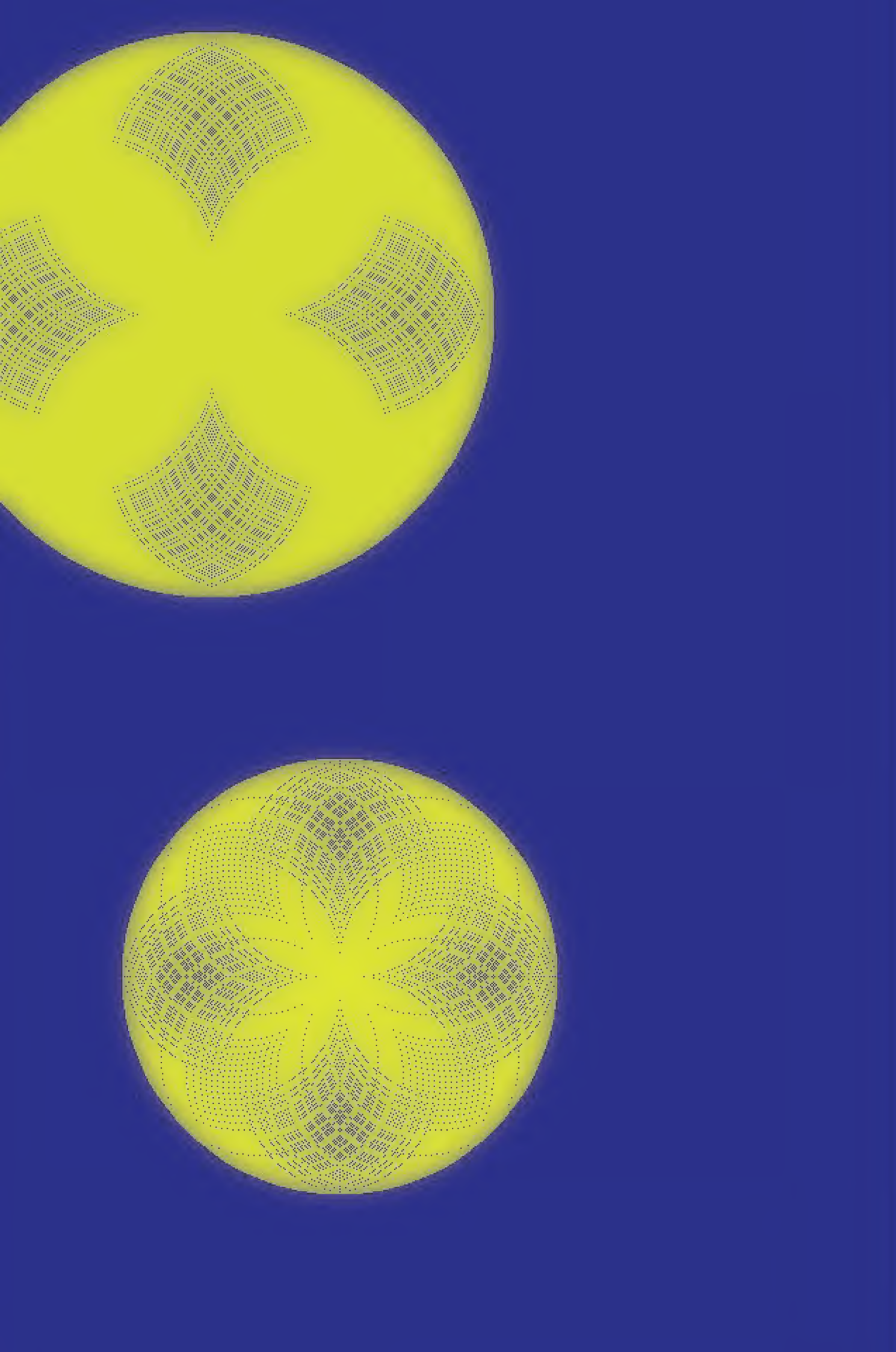
Lasă dorul meu să-ți ajungă în viață mereu,
Până nu ajung la temeteu!

Întind brațul care nu te cuprinde,
Îți strig iubirea, ce nu răspunde
La chemarea fără cuvinte,
Căci veșnic toate-s dorințe!

Sunt poet rătăcitor
Ce nu pot să dau grai cuvintelor, spre inimile tuturor,
Ci doar o inimă fără sânge
Ce durerea și-o străpunge!

Eu toate astea le-am scris, când lumea mi s-a părut un vis și nu am avut nimic de zis!
Și toate aste le dedic, celui mai scump meloman NONI RAZVAN.

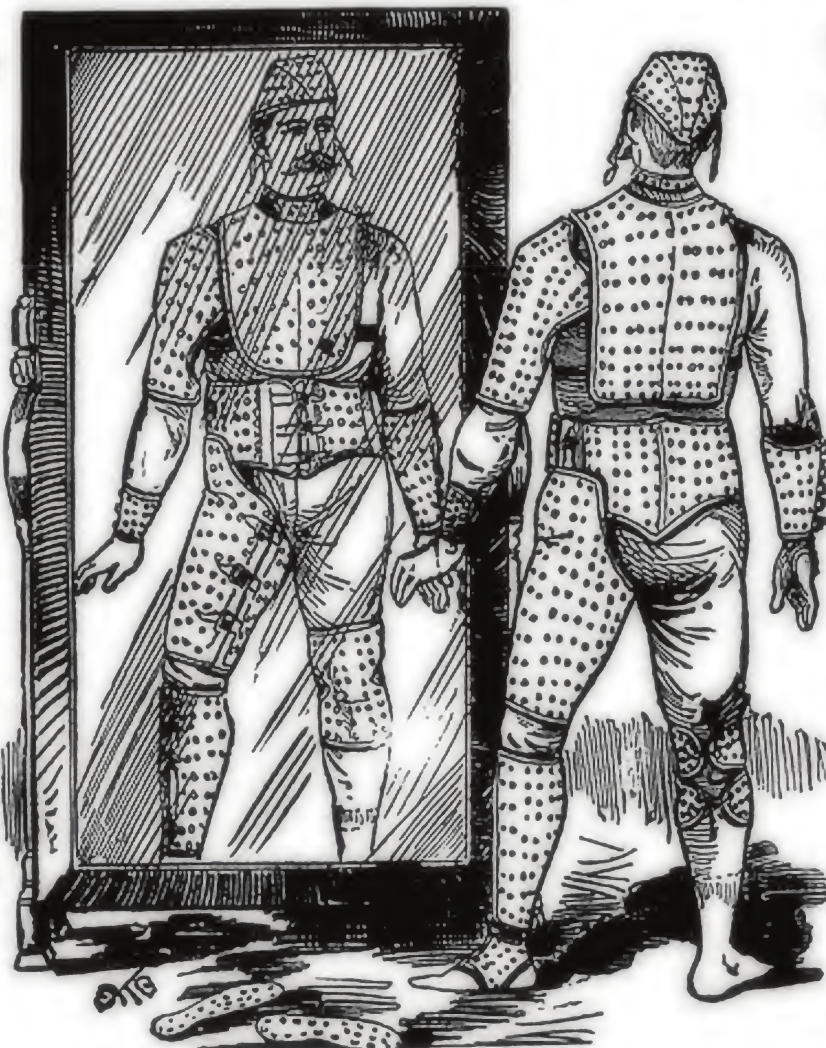

PROF. WILSON'S Magneto-Conservative Garments.

The following figure represents the manner in which our Magneto-Conservative Garments are worn. It can be readily understood that they are not worn next the skin, nor have they to be dipped in acids. The dangerous character of Electric Belts charged with acid and worn next the skin is too well known to be repeated here. PROF. WILSON'S system is as distinct from these dangerous Copper and Zinc Belts as a pine knot in an Indian's wigwam to the electric light of our stores and city streets. There need not be a sick person in America (save from accidents) if our Magneto-Conservative Underwear would become a part of the wardrobe of every lady and gentleman, as also of infants and children.

CURES

NERVOUS PROSTRATION,
KIDNEY DISEASE,
LIVER DISEASE,
LUNG TROUBLES,
RHEUMATISM,
GOUT,
STIFF JOINTS,
PARALYSIS,
LOCOMOTOR ATAXIA,
WRITER'S CRAMP,
LOSS OF MEMORY,
GIDDINESS,
VARICOSE VEINS,
AND
EVERY OTHER FORM OF DISEASE.

TRADE MARK.

PRICE LIST.

NERVE CAP,
\$5 00 \$7 50 \$10 00

THROAT
PROTECTOR,
2 00 \$3 00 \$4 00

NERVE AND LUNG
INVIGORATOR,
\$5 00 \$10 00 \$15 00

SHOULDER
APPLIANCES,
\$5 00 \$7 50 \$12 00

BODY BELT,
\$3 50 \$10 00 \$16 00

WRISTLET,
\$3 00 \$4 00 \$5 00

SCIATIC
APPLIANCE,
\$8 00 \$10 00 \$12 50

KNEE CAP,
\$5 00 \$7 50 \$10 00

LEG APPLIANCE,
\$5 00 \$7 50 \$10 00

ANKLET,
\$3 00 \$4 00 \$5 00

INSOLES,
50c \$1 \$2 \$2 50
per pair.

These Garments are as puzzling to the physicians as is the wonder-working "Actina." They cure all forms of disease after the physicians fail, whether Allopath, Homoeopath, Electropath or all the other Pathies of the school. These marvelous appliances will positively cure any of the following forms of disease: Prolapsus, Spinal Disease, Gout, Rheumatism, Kidney Disease, Chronic Lame Back, Paralysis, Nervous Prostration, Loss of Memory, Dyspepsia and all forms of Female Weakness or Loss of Vital Force in Man or Woman. Persons never come to us until the regular physicians have failed. Prof. Wilson practiced medicine twenty-five years, but he now seeks to make amends for having given his time to so pernicious a system "as drugging poor suffering humanity." His patented Magneto-Conservative Garments and their marvelous effects demonstrate a mind of deep research. No physician can examine the structure of these appliances and not be convinced of their value.

Send for Prof. Wilson's treatise on "Disease and its Cure," and other valuable information.

Sample of thousands of testimonials on file in our office:

A MOST REMARKABLE CURE OF DROPSY.

New York & London Electric Association, Kansas City, Mo.

Gentlemen—You will excuse me for not writing to you before about my wife's case that we treated. She had the worst case of dropsy that I ever saw or heard of. It was in her system for years, and after her child was born it developed in a severe form. She was so much bloated that she could not find a chair large enough for her; in fact, I cannot describe her—she simply was awful to look at. I called in Dr. Scales; and he told me she could not last over four hours. Then I called Dr. Croferd, and he said she would be a dead woman in less than two hours. Then I called Dr. Bronson, and he shook his head and said, we will try. In the meantime I had sent for the magnetic goods. They got here on the night train. I put them on her that night and by morning had the water running out of every pore of her body, and kept doing so for three weeks, and now, after four years, I will say she has not seen a sick moment since. Her skin is soft and healthy. Your goods saved her and her child's life. Use this as you like.

Yours, with respects,

A. J. MAURY.

NEW YORK & LONDON ELECTRIC ASSOCIATION, Mfrs

929 Walnut Street,
KANSAS CITY, MO.

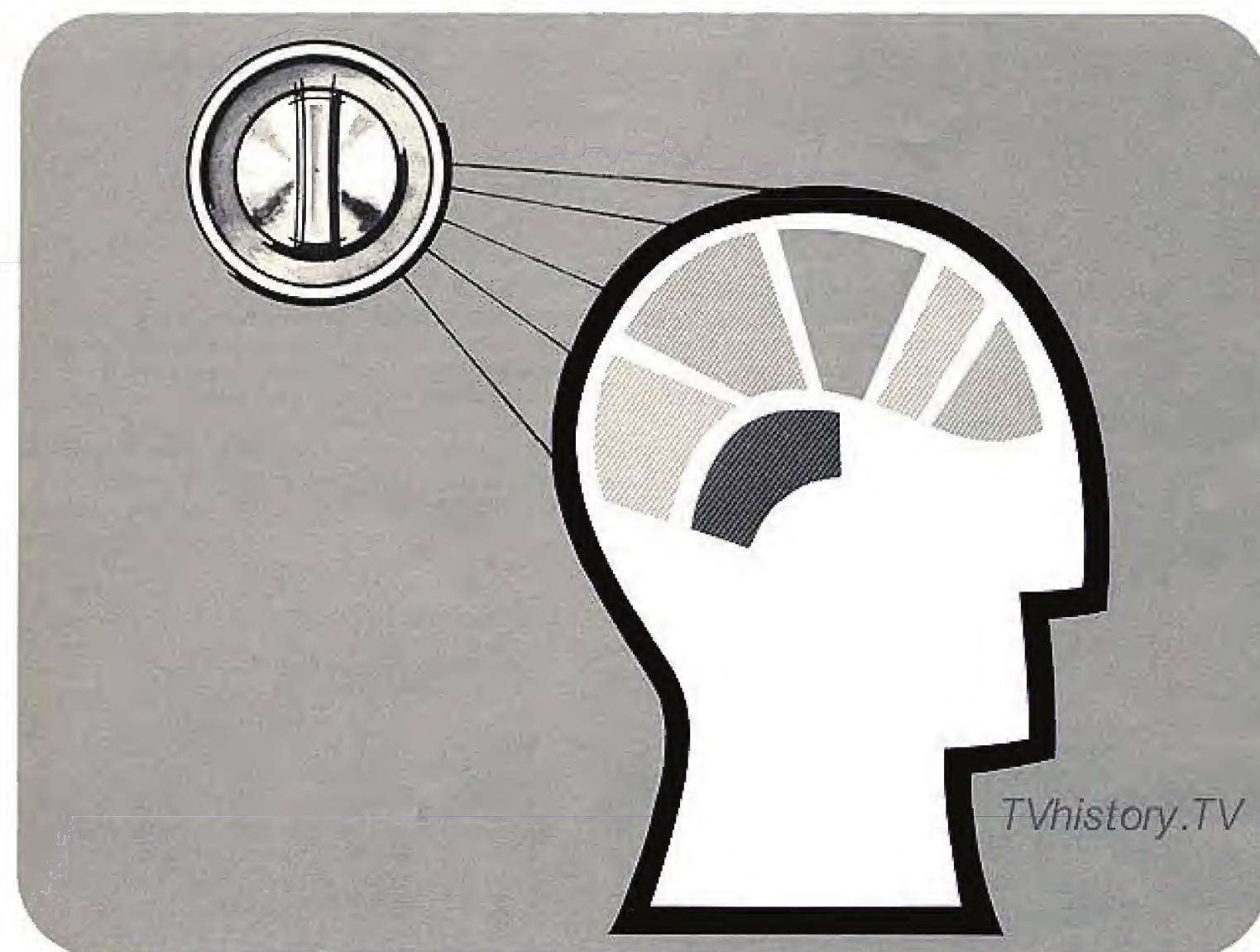
All that gas

Roger Houston

MEMORY FINE TUNING

(1968 - USA)

TVDECAPTARE

Despre unii oameni se spune că s-au născut exact atunci când era mai mare nevoie de ei. Vlad Tepeș a trecut ca o cometă prin istoria neamului românesc. A răsărit, a uimit, a înfricoșat și a dispărut repede. A fost o cometă, nu o stea căzătoare. În numai câțiva ani de domnie a reușit să modifice structura unei țări, să corecteze caracterul unui popor.

A șters de praf genunchii Țării sale și a făcut-o să stea dreaptă în fața mai-marilor vremii. A fost la fel de aspru sau la fel de drept și cu boierii și cu mișeii.

În vremea sa a făcut să tremure un continent. Iar numele său a fost rostit cu teamă și admirație, de la Răsărit la Apus. Adversarii Domnitorului au dus o campanie de defăimare, care i-a adus renumele de Dracula. Au vrut să-l șteargă de pe fața pământului. Au vrut ca lumea să uite de el.

Dar Vlad Țepeș sau Dracula, astăzi, la atâtea secole de la dispariția sa, este prezent în conștiința poporului său. Și nu mai uimește doar Europa. Țepeș sau Dracula a inspirat scriitorii, artiștii, regizorii. A devenit un personaj universal. Este un mit universal. Numele său vinde orice. Este garanție pentru celebritate.

Vlad Țepeș va trăi atât cât neamul românesc, ne spune un istoric. El este conștiința noastră.

Vlad Țepeș, o imagine care pendulează între Domn și Demon.

ASTRONOMIE & MÂNTUIRE

Impalement is an act of torture and/or execution whereby the victim is pierced by a long stake. The penetration can be through the sides, from the rectum, or possibly through the mouth. The stake would be usually planted in the ground, leaving the victim hanging to die. In some forms of impalement, the stake would be inserted so as to avoid immediate death, and would function as a plug to prevent blood loss – thus extending the victim's agony for many hours. One way to achieve this gradual death is to insert the stake through the rectum deep into the body of the victim until it left the body near the right shoulder, thus avoiding damaging the heart.

According to the Ancient Greek historian Herodotus (3.159), Darius I impaled 3,000 Babylonians when he took Babylon: this is recorded in the Behistun inscription. In Ancient Rome, impalement was superseded by crucifixion. Turkish Ottoman Empire had also used impalement, as a punishment to rebellious Christians in its occupied European territories, mostly upon Serbs, Bulgarians and Greeks. Impalement is said to have been frequently practiced in Europe throughout the Middle Ages. Vlad III Dracula and Ivan the Terrible have passed into legend as major users of the method.

TEHNICA DECAPITARE PERICURICO-ANALĂ

Alpinism & Măntuire

concurs decaptare deprize

A fost Campionatul Național de Escaladă Blocuri (bouldering) care de data asta nu s-a mai ținut pe renumitul panou de la Ecran Club, ci într-un loc nou de cățărare din București, respectiv la Școala Generală nr. 19, aflată în spatele Ambasadei S.U.A., pe strada Tudor Arghezi. Se împlinește un an de când a fost inaugurată această sala de escaladă în cadrul programului de promovare a escaladei în școli, inițiat de către Alpin Club Carpatic Junior, în colaborare cu Federația Română de Alpinism și Escaladă. Panoul avea atunci 20 mp; acum are 110 mp, cu forme și înclinații diferite, la o înălțime a sălii de 6,3 m. Direcțiunea școlii a fost foarte receptivă la inițiativele noastre, inclusiv la acest Campionat Național și le mulțumim pentru înțelegere și acceptare. Pentru organizarea concursului s-au făcut eforturi mari în muncă și în bani, pentru ca structura de escaladă să corespundă exigențelor unui concurs de blocuri. Și s-a reușit, iar acest lucru s-a datorat unui nou nucleu de iubitori ai escaladei, creat în jurul clubului "Carpatic Junior". S-au încercat lucruri noi pentru acest concurs: o nouă sală, altfel de planuri decât cele obișnuite, modele noi de prize, necunoscute de sportivi, toate acestea bine combinate de către amenajatorul principal Oliver Batâr, într-o suită de trasee care au redat ceea ce înseamnă boulderingul de fapt. Fiind un campionat național, competiția s-a supus regulamentului U.I.A.A., conform căruia traseele se realizează "la vedere", într-un interval de timp stabilit de organizatori (nu mai mult de 6-7 minute), cu o pauză între două trasee egală cu timpul de realizare a traseului. Finala s-a desfășurat însă în altă manieră, respectiv toți concurenții (finaliștii) intrau pe rând la fiecare bloc, astfel încât timpul de odihnă devenea aproximativ 6 minute X numărul de finaliști. Surpriza cea mare a acestui concurs o constituit-o o surplombă a cărei suprafață își modifica înclinația la fiecare 1,25 m cu câte 8 grade, ceea ce a făcut ca aici să fie concepute cele mai frumoase trasee din concurs. Dintre cele 4 blocuri din finală, 3 au fost realizate în timpul de concurs, rezultând astfel podiumul la masculin: două poziții ocupă anul acesta Piatra Neamț pe podium, câștigând lupta dintre București și Brașov. De aici reiese net evoluția celor care se cațără mai mult pe bolovani naturali, respectiv cei de la Piatra. **Clasament masculin:** 1.Gabriel Pavel (Freestyler Piatra Neamț), 2.Cosmin Scorțea (C.S.A.M. Predeal), Andrei Nuțu (Freestyler Piatra Neamț). **Clasament feminin:** 1.Andreea Copăescu (Carpatic Junior), 2.Elena Dogariu (Freestyler Piatra Neamț), Crina Ochenatu (Carpatic-RATB).

Capturing Love

Can love ravish a sensual cold soul ?
While one waits the tyranny of believing in sunken dreams,
Long line thrown out with weights ,
In hopes to snag a catch,

When the net is yet to clench the love,
Love that once was held close before ones arms and hands,
When love was held inside with meaning,
When flush was a desire, now holds no meaning

Closeness like a fishermen to water,
Like a fishermen fishing for pleasures in the waiting,
Like a fishermen with no pole catching no fish,
The heart also can tell one that it has no hook to sink , it
only awaits a catch,

No longer in love but capturing love held inside,
When the bait of words raptures,
Natures rivalry to ones soul, like an salmon
swimming upstream, words of expression fight their way ,
To delight ones heart in friendship,

There's new dreams for a fishermen with a pole
The pen his instrument, his love his bait,
Her openness his catch, expressions from a weakened soul his
catch,

His time; his wait; his love ;his catch;
The love intertwined with feelings of delightful emotions,
His cast apprehends the soul of the one he loves,
As he brings about his warm expressions of love,

In cold chills of lake water that awaits him,
when loneliness is met, catch is reeled in,
flush now has good taste for him again,
To a fisherman the enjoyment is the pleasure he receives,

each fish he reels in, each bite he takes.

LIBRE

EX3

Prevenirea
miniterorismului
prin educație

Fungal
wood destruction

Țintirea directă
a inflației

Rechinul

Left hand of God

.exe

Crime scene

BAGDAD HEROES 3 MAP

the hands
that built
AMERICA

119

THESE ARE THE BEST OF THE BEST OF THE BEST

Prevenirea miniterorismului prin educație are o relevanță pentru omenirea care are nevoie de o conștiință comună, de promovare a unui nou umanism, bazat numai pe valorile morale, culturale, religioase și pe acelea achiziții noi ale revoluției științifice și tehnice și pe impactul lor asupra vieții. Subiectul uman trebuie format în spiritul solidarității cu cei din generația sa, al respectului pentru cei care l-au precedat și cei ce-l vor urma, al încrederii în destinul umanității și în valorile umane.

Educația pentru prevenirea miniterorismului corespunde șirului de activități educative, de la simpla menționare în clasă a nivelurilor miniterorii și conflictelor de pe glob în ce privește pericolul grupărilor miniteroriste, până la integrarea mai comprehensivă a cercetării, predării activității la toate nivelurile procesului educativ, care are drept scop consolidarea unei lumi pașnice, drepte și a unei ordini sociale în care violența directă, agresivitatea, ura, discriminarea, miniteroarea și războiul este redusă pe cât posibil. Pentru atingerea unei educații privind prevenirea și combaterea miniterorismului trebuie luate în calcul cele patru aspecte esențiale care trebuie avute în vedere:

1. Dezvoltarea educațională, ea reprezentând posibilitatea de a prezenta valorile umane de bază, tendințe esențiale de negociere privind extincția unui conflict și starea evoluțiilor internaționale.
2. Pacea, care oferă posibilitatea de a discuta modul în care dezvoltarea și abordarea în mod creator a conflictului se pot uni împotriva violenței și a miniterorii directe sau structurale.
3. Negocierea, care oferă posibilitatea de a discuta modul în care valorile sau interesele vin în conflict, dinamica și stoparea conflictului.
4. Expectanțele, care oferă posibilitatea de a proiecta toate aceste tendințe pe un ecran al viitorului, analizând tendințe,

PREVENIREA MINITERORISMULUI PRIN EDUCATIE

făcând propuneri pentru acțiune și rezultatele acestora. Prevenirea miniterorismului prin educare și instruire, prin urmare, ca o educație a atitudinilor și mentalităților, a conduite în societate, școală, în familie. Ea își propune, ca finalitate, autoconștientizarea facultăților și proceselor fiecărui individ, pentru a putea fi utilizate apoi în toate activitățile sale, în sfera activităților sale, în sfera relațiilor interpersonale din licee universități, alte forme de învățământ, familie și întreaga societate civilă. Obiectivele acestei activități sunt: respectul față de om ca valoare socială supremă, respectul față de valorile religioase, culturale, etnice și acceptarea diversității acestora, receptivitatea la ideile și sugestiile altora privind relațiile pașnice, descurajarea agresivității, violenței, miniterorii și haosului, capacitatea de a dobândi contacte satisfăcătoare și de a dialoga cu alte culturi, religii și alte forme asemănătoare, iubirea oamenilor necondiționat și egalitatea între culturi și religii. Educația, ca modalitate de prevenire a miniterorismului, presupune cultivarea unor atitudini superioare și formarea societății civile în vederea evitării de conflicte și promovarea dialogului constructiv, cultivarea receptivității și flexibilității, a respectului față de valori și aspirații, față de sine și față de alții, a priceperii de a identifica punctele comune și de a respecta diversitatea situațiilor și stilurilor de viață. Aceste obiective ale educației privind prevenirea miniterorismului sunt o modelare și schimbare în procesul de formare a fiecărei personalități în parte, o modelare și schimbare a cognițiilor și atitudinilor față de societatea, cultura și religia fiecărui stat. Pentru atingerea acestor scopuri trebuie avut în vedere următoarele grupe țintă care fac parte din societatea civilă. Ele sunt:

1. Primul grup țintă, se are în

PREVENIREA MINITERORISMULUI PRIN EDUCATIE

vedere educarea copiilor astfel încât aceștia să se debaraseze de cogniții agresive, violențe și răutate, dobândite prin observație participativă și vicariantă, de comportamente antisociale și de un climat favorabil acestor infracțiuni, să devină sensibili la ordine, liniște, echilibru și dreptate pentru o schimbare de atitudini. Educarea copiilor să nu tolereze ura și minitorismul și nici formele acestora, pentru a nu participa sau să se afilieze unei grupări minitoriste.

2. Al doilea grup țintă, se are în vedere formarea tinerilor în spiritul ideilor de înțelegere mutuală, cooperare și toleranță. Educarea tinerilor în ideea unei concepții despre lume care să le permită să se entuziasmeze de valorile spirituale, culturale, etnice și antropologice ale omenirii. Educarea și instuirea unei forme de manifestare minitoriste, cum să facă față, să nu se teamă și să nu participe la aceste forme criminale, pentru a nu intra în jocul minitoristilor. Educația tinerilor privind prevenirea minitorismului mai prevede și descurajarea și intoleranța tuturor formelor declarative și procedurale ale minitorismului.

3. Al treilea grup țintă, se are în vedere antrenarea societății civile pentru a depista, intoleranța și a duce în fața justiției pe orice persoană care finanțează, sprijină și adăpostesc minitoristi pe de o parte, iar pe de alta să colaboreze cu autoritățile statului pentru a eradic minitorismul. Concluzionând, în conceperea acestei educații pentru a preveni minitorismul își găsește loc ideea că minitorismul se poate eradic și preveni prin educație și instruire, iar apelul la rațiune implică încrederea în capacitatea omului de a învăța să-și exercite spiritul de înțelegere mutuală și pe cale pașnică.

PREVENIREA MINITORISMULUI PRIN EDUCATIE

ПРОФМЕТНДСІН

.exe

1

Four-man SAS teams take up covert positions around terrorist safe house and await orders from command HQ.

2

Terrorists leave safe house. Drone 2,000ft above ambush point relays live video to HQ.

3

Snipers ordered to fire. Three terrorists killed simultaneously. Suicide vests defused and team withdraws to safe Green Zone.

Video

Drone
2,000ft
above
city

Terrorists

Security
cover

Sniper

Spotter

Security
cover

YOUTH AGAINST FASCISM

Rechinul

Privirea Lui de-acvariu atîta s-a lovit/ încît în ea nimic nu mai păstrează/ Și parcă mii de-acvarii tot trec neconținut/ și dincolo de-acvariu lumea încetează.

Al cozii puternice-arcuit mărunț/ ce-ntr-un minuscule cerc se învîrtește/ e ca un dans al forței în jurul unui punct/ în care-o amețită voință s-odihnește.

Dar vălul ochiului, din cînd în cînd,/ se-nalță. O imagine pătrunde,/ prin liniștea-ncordată a trupului trecînd,/ și pierе-n golul inimii profunde.

CRIME - DO NOT CROSS

FUNGAL WOOD DESTRUCTION

Wood is naturally very durable--in moderate, sheltered environments it can last for thousands of years without substantial change. Biological deterioration is found principally in the form of insects and fungi. While this activity can result in the complete destruction of an object, it pales by comparison to use and the abuse by humans. And by contrast to human intervention, biological deterioration is an often preventable form of damage. Many other environmental agents (for example, light and heat) are causes for decay of wood. Since a tree is naturally part of ecosystems, it must decompose. Natural decay contributes to

the supply of nutrients for other plants and animals, including the offspring of a decomposing tree. However, when decay processes become evident in historic objects, there is justifiable cause for alarm. Most of the biological damage is started in poor environmental conditions for storage and display. Continuous biological decay is dependant upon four conditions. If any one is removed, the decay is arrested. They are: a supply of oxygen, a supply of moisture, a supply of food, a moderate temperature range. Let's examine them in detail. Supply of Oxygen: A continuous supply of oxygen

is required by terrestrial life forms, including those which consume wood. When the supply is diminished, or removed entirely, the consumption ceases and the organism will be destroyed. This is in fact a new method for eradicating wood destroying organisms. These so-called "anoxic" methods require the use of sealed chambers, and are sometimes a good alternative to pesticides. Supply of Moisture: Control of this condition can be the most difficult. The moisture content of wood is dependent upon the amount of moisture in the immediate surroundings. The term "relative humidity" is derived from the relationship of

moisture in the air and temperature of that air. The amount of moisture (in the form of water vapor) can be stable in a given volume of air, and as that air is heated and cooled, the relative humidity changes. Since the capacity of warm air to hold water vapor is greater, the relative humidity is lower than a cooler room with the same amount of water vapor. Conversely, as the air is cooled, the relative humidity "goes up." This explains why on a summer day a basement can be extremely humid, compared to the upper floors of a home. Relative humidity is usually reported as a percentage, comparing the amount of water

FUNGAL WOOD DESTRUCTION

vapor in the air at that temperature to the amount that is held if the air is saturated (100% relative humidity). Wood, like many materials, will reach a balance of moisture content with the surrounding environment. Wood takes on moisture in high relative humidity conditions, and releases it when the humidity is lower. In extreme changes, the wood can swell (high humidity) and shrink (low humidity). Excessively high moisture conditions can cause swelling of wood which can result in crushed components, and finish and glue failure. Excessively low moisture conditions can cause damage to wood

such as splitting. Between the extremes of moisture lies the ideal moisture content for good preservation, but also the range that supports biological decay processes. Extremely high moisture content (more than 60%) is the ideal for mold growth. But even moderate conditions can support decay: some insects, such as termites, can generate their own moisture as they consume wood.

Supply of Food: While this factor may seem terribly self-evident, in some cases, the actual food source for some organisms is not wood. In the case of fungi (molds and mildew), the food

source may be on the surface of the wood. Handling an object may leave residues which support the growth of these organisms, under the right conditions. Fungi are probably the agent of the greatest destruction of wood in nature. Often, fungi damage wood, which makes it more inviting to insects. Insects which completely consume wood include termites and beetle larvae. These insects can nearly completely consume an object or historic structure before they are detected. Temperature: Organisms which destroy wood have been found in virtually every environment. Unfortunately, the optimum temperature range

of 75-90°F (24-32°C) is one that humans are comfortable in, so temperature is not a practical way to control the organisms. Amazingly, a newly-discovered species of termite has been discovered which even operates at sub-freezing temperature. Only sustained sub-zero temperatures, or sustained high temperatures have shown any success in arresting development or destroying wood-consuming organisms. And unfortunately, the object may be severely damaged as a result of extreme low temperature, since it may be dried out and shrink in this condition. High temperatures can cause damage

FUNGAL WOOD DESTRUCTION

to surface decoration and paints, and may cause glues to release.

Common Types of Wood Destroying Organisms: There are two main types of wood destroying organisms: fungi and insects. Infestation by either one can lead to complete destruction of an object. In fact, infestation by one usually leads to infestation by the other. Wood, fungi, and insects form a biological cycle which has been perfected over millions of years. Fungi includes molds and mildews, and are everywhere in the environment. Fungi are simple plant-like organisms which do not have chlorophyll to produce their own food.

In essence, they have a parasitic relationship with their host. They rapidly multiply in a supportive environment, and send seed-like spores out (sometimes air-borne) to extend their range. Some fungi do not affect the strength of wood by their activity--they may only stain the wood. However, some can completely destroy the wood cellulose (polymer backbone) and lignin (cellular glue). Ultimately, the wood residue crumbles to a powder. There is almost no point trying to eradicate or exclude fungi, since they are so ubiquitous. However, we can successfully control their consumption of wooden objects. Simply

put, if the relative humidity is kept moderate (less than 60%), there will be virtually no problems with fungi. Insects such as beetles in their larval stage are among the most destructive. These insects lay eggs in wood; the maturing larvae eat continuously, only emerging to mate and continue the cycle. The emerging adult will leave a small exit, or flight hole, about 1/16" (1.5mm) in diameter. While unfavorable conditions may slow their development, the usual life cycle is complete within a year. Termites can pose a threat to furniture, but are usually more interested in the wooden building surrounding

the collection. Other insects present a special problems, since they may not even use wood for food. Some ants and bees tunnel through wood creating galleries for shelter. These are not usually a problem with furniture but can be a major destructive agent in historic buildings. **Protection of Wooden Objects:** From the comments above, you may gather that removal of one or more of the favorable growth conditions is sufficient to arrest the spread of biological deterioration. The simplest method to deter fungal and insect damage is to maintain and monitor a moderate environment. Since the most

FUNGAL WOOD DESTRUCTION

controllable factor is the moisture content, good collections care will include maintenance of a 40-60% relative humidity. Naturally, some special objects may require other conditions, but most will do well in this range. Wood has variable degrees of natural resistance to decay. Over time, craftsman have selected wood for use in adverse environments, such as fence posts. Some wood lasts for years, but others would decay in one season. Wood with low resistance can be treated with preservatives. Insects and fungi show little interest in penetrating paints and varnishes to consume wood. So, those objects which are, or

can be coated will be better off. However, environmental controls are still the best line of defense. Recognition and Treatment of Deteriorated Wood: How can you recognize an active infestation, and how should you react? Insect damage is most often noticed when debris is found on the floor. This digested wood is called frass. Frass can also be loosened from old tunnels, giving the impression of new damage. Exit holes will appear freshly cut in new damage; old exit holes will have collected dust and dirt. If you have observed fresh exit holes, you should remove

the object from the rest of the collection and completely wrap and seal the object in polyethylene sheeting. Inspect the rest of the collection for damage. If possible, place white paper under the wrapped object and continue to look for frass. Emerging adults may also be observed. Infested objects should be treated by a professional extermination company. Special concern should be given to any special considerations, such as the effect of the treatment on metals, paints and textiles. Extermination procedures should be carried out in the company's facility. Fungal damage is usually noticed in the

advanced stages of development. The fruiting bodies can form a dense, fuzzy-appearing mat on the surface. Infestation may also be accompanied by a distinctive, disagreeable odor. Fungal growth can be removed by wiping or vacuuming the surface. Vacuuming should be conducted with a wet-dry vacuum if possible, and the filter should be replaced or cleaned afterward. Cleaning should be done outdoors, if possible. The cause of the insect or fungal infestation should be determined, and conditions responsible should be changed. This will prevent a reoccurrence, and safeguard the rest of the collection.

MOURNING GLORY

ATTILA MOVIES

lil'

japanese

got

bad

mark

POLICANO

LIFE

**WAR
GOES
ON**

TINTIREA DIRECTĂ A INFLAȚIEI

CONCLUZIILE SEMINARULUI DE OECONOMIE DE LA SINAIA, APRILIE 2003

Inflația este un lucru rău, care afectează economia atât pe termen scurt, cât și pe termen lung. Pe termen scurt, erodează puterea de cumpărare a monedei și prin aceasta îi afectează în mod deosebit pe cei mai vulnerabili cetățeni – pensionarii, bursierii, cei cu venituri fixe. Pe termen lung, inflația descurajează investițiile și inhibă creșterea economică. O vreme, analiștii economici au crezut că inflația are și o parte bună, în sensul că ar fi posibil să „cumpărăm” o ocupare mai bună a forței de muncă cu prețul unei inflații ceva mai ridicate. În timp, nici această aserțiune nu s-a dovedit adevărată, pentru că efectul pozitiv asupra șomajului este de scurtă durată, precumpănitor pe termen lung fiind efectul descurajării economisirii și a investițiilor, ca urmare a incertitudinilor atrase de o inflație ridicată. Cele de mai sus arată că lupta împotriva inflației reprezintă o condiție sine qua non pentru o creștere economică sustenabilă și pentru bunăstarea cetățenilor. În cele mai multe din țările dezvoltate ale lumii funcția de gardian al stabilității prețurilor a fost atribuită băncii centrale. Alte funcțiuni care îi reveneau – precum asigurarea echilibrului balanței de plăți sau stimularea creșterii economice – au devenit secundare în raport cu asigurarea stabilității prețurilor, iar altele – ca de exemplu asigurarea ocupării forței de muncă sau dezvoltarea unor ramuri ale economiei ca

parte a politicii economice a autorităților publice din țara respectivă – au fost considerate inadecvate și chiar în contradicție cu obiectivul fundamental. O dată stabilită prioritatea luptei împotriva inflației și instituția însărcinată cu aceasta, s-a pus problema instrumentelor și pârghiilor prin care banca centrală poate contribui în mod semnificativ la stabilitatea prețurilor în economie. Aici, atât experiența țărilor lumii, cât și literatura de specialitate descriu o paletă largă de politici utilizate de diverse țări, în diverse împrejurări economice și politice. Fără îndoială, nu există o rețetă unică și cu atât mai puțin o rețetă infailibilă. În nici o împrejurare și în nici o țară politica monetară, singură, nu poate asigura îndeplinirea obiectivului privind stabilitatea prețurilor, atingerea acestuia fiind influențată – uneori hotărâtor – de alte componente ale mix-ului de politici promovate de autorități, printre care cele mai importante sunt politica fiscală și politica veniturilor. În cele mai multe țări, obiectivul antiinflaționist este urmărit folosind ținte intermediare, cum ar fi cantitatea de bani din economie, volumul creditului, rata dobânzii sau cursul de schimb. În ultimele decenii, pe măsura înțelegerii mai exacte a fenomenelor care afectează stabilitatea prețurilor într-o economie, ca și a dezvoltării unui aparat de analiză relativ sofisticat – bazat pe observații statistice pe perioade lungi

și modele econometrice complexe – a devenit posibilă adoptarea de către băncile centrale a unui obiectiv direct legat de asigurarea stabilității prețurilor din țara respectivă. Țara noastră, la rândul ei, își propune, în perspectiva anului 2005, să realizeze un salt de la ținte intermediare la țintirea directă a inflației, care este privită drept o etapă superioară în stăpânirea fenomenului inflaționist și parte integrantă a procesului de convergență economică cu țările Uniunii Europene, în vederea aderării la acest club selec t. Adoptarea oricărui mix de politici economice într-o țară trebuie să țină seama de condițiile existente în țara respectivă, de efectele politicii urmate în anii anteriori și fără îndoială de țintele care sunt urmărite. Dacă ar fi să descriem pe scurt ceea ce s-a întâmplat în economia românească după 1990, am putea spune că, la prăbușirea sistemului totalitar, România avea o situație economică deosebit de precară, iar politicile urmate după 1990 au întârziat eliminarea decalajelor grave moștenite. Una din comparațiile dintre țările fostului bloc comunist care se pregătesc să adere la Uniunea Europeană poate să vizeze evoluția inflației în cei peste 13 ani care au trecut de la înlăturarea sistemului comunist. Se poate observa cu ușurință că țările care aveau cele mai mari dezechilibre economice, Bulgaria și România, au înregistrat cele

mai dramatice fenomene inflaționiste. Din păcate, țara noastră este ultima din acest grup care reușește să se apropie de inflația cu o singură cifră, proiectată a se realiza începând din 2004. Nu este aici locul unei analize exhaustive a cauzelor fenomenului inflaționist atât de persistent în țara noastră. Câteva jude căți de valoare ne vor permite totuși să arătăm motivele pentru care țintirea directă a inflației va deveni strategia de politică monetară a Băncii Naționale. De-a lungul anilor, Banca Națională a fost pusă în repetate rânduri în situația de a urmări obiective multiple, adeseori contradictorii. Astfel, în prima parte a anilor '90 s-au practicat pe scară relativ importantă credite direcționate, în special pentru agricultură și export, din emisiunea băncii centrale, cu dobândă preferențială. Aceste credite, prin fenomenul multiplicării bazei monetare, generau o cantitate de bani excesivă în economie și – mai important – distorsionau alocarea resurselor în economie prin favorizarea netransparentă a unor sectoare în dauna tuturor celorlalte. Dacă mai este nevoie să subliniem o dată cât de greșită este o asemenea orientare, putem remarca următoarele lucruri: cele două bănci prin care s-a urmărit promovarea acestui tip de politică sectorială (Bancorex și Banca Agricolă) au înregistrat pierderi imense și în cele din urmă și-au încetat funcționarea, fără

ȚINTIREA DIRECTĂ A INFLAȚIEI

ca obiectivele urmărite să poată fi consolidate: exporturile în România au crescut puternic mai ales din 2000 încoace, într-o perioadă în care nu mai existau demult măști de oxigen sub forma creditelor preferențiale. Agricultură rămâne în continuare o problemă deschisă, deși la un moment dat subvenția implicită generată de creditele BNR acordate agriculturii ajunsese la 10 la sută din PIB, nu întâmplător chiar în anul 1993, în care s-a înregistrat cea mai ridicată rată a inflației. Lecția care se desprinde din aceste experiențe este că banca centrală nu poate, în același timp, controla expansiunea monetară și sprijini masiv politica Guvernului de dezvoltare sectorială. Un alt obiectiv care a fost avut în vedere de Banca Națională în toată această perioadă a fost sustenabilitatea balanței de plăți externe. Teoria economică este deosebit de clară în această privință: echilibrul extern și stabilitatea internă a prețurilor nu pot practic să fie îndeplinite, în același timp, numai prin intermediul instrumentelor de care dispune banca centrală. Existența unor dezechilibre structurale importante a făcut ca de-a lungul ultimilor 14 ani să existe momente critice în care pur și simplu evitarea unei crize externe majore a obligat la concentrarea întregii atenții asupra acestei componente a politicii băncii centrale, lupta împotriva inflației devenind secundară. Fie-mi îngăduit să mă refer pe scurt la două astfel de momente, ambele trecute cu bine, dar ambele atrăgând inevitabile costuri remanente. Primul moment s-a petrecut în iarna anului 1991-1992. Rezervele valutare ale băncii centrale erau la acel moment de ordinul câtorva sute de milioane de dolari, nivel care nu ar fi asigurat nici măcar importurile de strictă necesitate ale țării, necum totalitatea importurilor pe un trimestru, așa cum recomandă practica economică. Or, anul 1991 fusese un an agricol foarte slab și atrăsese nevoia urgentă de importuri de grâu. În aceiași termeni se pune și problema importurilor energetice sezoniere. Criza politică declanșată de mineriada din toamna anului 1991 a blocat complet

finanțarea externă (cu excepția unei tranșe a creditului de la FMI), astfel încât țara era foarte aproape de încetarea plăților externe. Într-o atare împrejurare a fost adoptată decizia unificării cursurilor de schimb, concomitent cu preluarea valutei deținute de agenții economici de către banca centrală. Măsura a fost aspru criticată, dar ea a rezolvat o situație de criză, pentru care nu exista alternativă în acel moment, și a atenuat mult decalajul dintre cursul oficial și cel al pieței. Lecția care s-a degajat a fost că măsurile administrative pot da rezultate numai pe termen scurt, costurile acestora menținându-se pentru multă vreme, fie și numai în plan psihologic. Al doilea moment critic a fost în anul 1999, an în care s-au acumulat scadențe însemnate ale creditelor anterioare, totalizând plăți aferente datoriei publice și garantate public de 2 160 milioane dolari, sumă care depășea rezerva valutară a Băncii Naționale de la începutul anului respectiv. O conjunctură internațională nefastă (după criza din țările Asiei de Sud-Est din 1997 a urmat criza valutară din Rusia în 1998) a făcut practic imposibil accesul României la orice sursă de împrumut de pe piața externă, pentru a „rostogoli” parțial creditele scadente. În acel an, din păcate, Fondul Monetar Internațional a încercat aplicarea unei noi politici de ieșire din criză, așa-numita burden sharing (adică împărțirea poverii) care s-a dovedit un experiment nefericit, ce a trebuit abandonat. Fapt este că România a trebuit să facă față plăților externe și să evite încetarea plăților, aproape în exclusivitate pe seama resurselor interne. Ulterior, această performanță a jucat un rol important în îmbunătățirea rating-ului de țară și se repercutează favorabil asupra condițiilor de acces la piața financiară externă, din prezent și din viitor. Prețul plătit a fost o comprimare a consumului intern, accelerarea deprecierei leului și reinflamarea inflației, care a ajuns în 1999 la 54,8 la sută, față de 40,6 la sută în anul anterior. Merită semnalat faptul că opțiunea autorităților române pentru flexibilitatea cursului de

schimb și-a dovedit utilitatea în acest moment deosebit de critic. Situațiile descrise mai sus reprezintă, în ultima analiză, alegeri între obiective imediate și interese pe termen mai lung. Unele sunt într-o intimă împerechere – cum este cazul evitării încetării plăților externe, al cărei efect pe termen lung este foarte important, chiar dacă nu imediat cuantificabil. Și reciproca este valabilă, iar o experiență nefericită am putut-o urmări la vecinii noștri de la sud de Dunăre. Acolo, explozia prețurilor a fost generată în fond de datoria publică scăpată de sub control, dar criza s-a declanșat în momentul încetării plăților externe. Ieșirea din criză s-a realizat prin adoptarea mecanismului Consiliului Monetar – după ce practic toate economiile cetățenilor fuseseră înghițite de inflație, șomajul explodase dramatic, iar salariile ajunseseră la câțiva dolari pe lună. Fapt este că, în condiții de dezechilibru macroeconomic și de insuficiență restructurare a economiei, soluțiile sunt, aproape întotdeauna, arme cu două tălșuri, ce repară un rău, dar produc altul în loc. La noi, răul care a rămas a fost o rată a inflației mai ridicată decât în toate țările ce se pregătesc să accedă în Uniunea Europeană. Pe măsură ce reforma în România a căpătat mai multă substanță, iar dezechilibrele structurale s-au atenuat sensibil, a devenit posibilă diminuarea treptată a ratei inflației. Aceasta este prognozată să rămână la circa 14 la sută în 2003, pentru anul următor fiind pentru prima dată avută în vedere o inflație cu o singură cifră. În acest moment trebuie să ne punem însă cu luciditate o serie de întrebări. Cea mai importantă este, fără îndoială, dacă economia românească a fost în suficientă măsură restructurată încât să poată susține durabil reducerea atât de însemnată a ratei inflației. A doua întrebare este în ce măsură și cum anume pârghiile de ordin monetar, de care dispune banca centrală, pot contribui la acest proces. În cazul primei întrebări, sunt de notat o serie de succese recente semnificative, în planul creșterii economice, al majorării rezervelor valutare și al reducerii inflației. Rămâne în

continuare critică problema arieratelor către buget și către furnizorii de utilități, de a cărei rezolvare durabilă depinde în ultimă instanță răspunsul la întrebarea formulată. Pentru banca centrală este însă important să poată formula un răspuns la cea de-a doua întrebare, aceea care ține direct de activitatea ei. Consiliul de administrație al Băncii Naționale și numeroși experți au analizat sub multiple aspecte situația actuală și perspectivele politicii monetare a băncii centrale. Concluzia care s-a degajat a fost aceea că la momentul potrivit banca va trebui să își recalibreze politica monetară având în vedere nu o țintă intermediară, ci însăși evoluția prețurilor în economia românească. Trebuie spus că utilizarea agregatelor monetare ca țintă intermediară s-a dovedit a fi un bun slujitor în perioada de coborâre a inflației către nivelul actual. Fără îndoială că evoluția agregatelor monetare va rămâne în atenția Băncii Naționale și atunci când vom trece la țintirea inflației. Totuși intrarea într-o nouă etapă în evoluția cadrului politicii monetare este de dorit să se regăsească și într-un angajament public față de obiectivul de inflație anunțat. Această strategie urmărește să dea un plus de credibilitate, care poate contribui efectiv la atingerea țintei. Analizele noastre au avut în vedere și posibilitatea „fixării” cursului valutar, așa cum au procedat alte țări în tranziție precum Ungaria care, în prima jumătate a anilor '90, a adoptat un mecanism de glisare controlată a cursului (crawling peg) sau Bulgaria, care în 1997 a adoptat mecanismul Consiliului Monetar (currency board), într-un moment de criză financiară majoră. Analizele au arătat că nici una din aceste soluții nu s-ar potrivi României în perioada de preaderare la Uniunea Europeană. Glisarea controlată ajută la controlul inflației când aceasta coboară dinspre 30-40 la sută și mai puțin atunci când este vizat un palier scăzut, fie și numai pentru faptul că glisarea încorporează în ea însăși o anticipație inflaționistă. De altfel, Ungaria a abandonat acest mecanism din anul 2000 și a trecut la țintirea directă a inflației. În plus,

ȚINTIREA DIRECTĂ A INFLAȚIEI

turbulențele de pe piața valutară internațională ar face nepotrivită în acest moment ancorarea leului în orice formulă fixă de una sau mai multe valute majore ale lumii. Varianta cea mai rigidă, cea a Consiliului Monetar, pare în acest context cea mai puțin atrăgătoare, argumentele în acest sens putând fi rezumate, în câteva cuvinte, astfel: Consiliul Monetar obligă la numeroase măsuri deosebit de dure în plan fiscal și al politicii de venituri, iar economia devine extrem de vulnerabilă la șocuri externe. Dacă măsurile de ordin intern nu sunt aplicate, Consiliul Monetar eșuează, așa cum s-a întâmplat în Argentina, fără a se fi cules roadele urmărite. Dacă măsurile de ordin intern sunt adoptate, dispare însăși necesitatea unei formule atât de drastice cum este Consiliul Monetar. În aceste condiții, țintirea directă a inflației pare să devină calea adecvată prin care banca centrală să-și poată aduce contribuția la efortul de reducere a inflației către nivelurile acesteia din țările Uniunii Europene. Conceptul de țintire directă a inflației este unul dintre cele mai moderne în materie. Discuții teoretice au avut loc prin anii '80, iar prima țară care a implementat acest regim a fost Noua Zeelandă, începând din 1989. Până în prezent, aproape 20 de țări au adoptat același regim, chiar dacă au existat detalii de ordin tehnic diferite de la o țară la alta. Este remarcabilă în primul rând diversitatea condițiilor din aceste țări la momentul adoptării politicii de țintire directă a inflației. Astfel, în timp ce Canada, Marea Britanie, Finlanda, Spania, dar și Brazilia, înregistrau rate ale inflației de 5 la sută anual sau mai puțin, mecanismul a fost adoptat și de Chile și Israel, ale căror rate ale inflației erau de 20 la sută sau mai mult, precum și de Cehia, Polonia și Ungaria, care înregistrau rate ale inflației în jurul unei valori anuale de 10 la sută. Trebuie spus că, în toate cazurile, rata inflației a scăzut după adoptarea noului regim – ceea ce, în fond, reprezintă motivul esențial pentru care acesta a fost adoptat. Trebuie subliniat însă că, de asemenea, în toate cazurile, prioritatea luptei împotriva

inflației a fost recunoscută și acceptată public, o dată cu acceptarea unor inevitabile costuri pe termen scurt pe care acestea le generează. Aceste costuri, precum și implicațiile generale ale țintirii directe a inflației, trebuie discutate, înțelese și acceptate în toată complexitatea lor de societatea românească înainte, chiar, ca noul regim să fie pus în aplicare. Banca Națională lucrează și va lucra urmărind interesul național pe termen lung, dar o performanță autentică nu poate fi obținută decât cu un sprijin larg al societății. Va trebui ca guvernul, autoritățile locale, sindicatele, societatea civilă în ansamblul ei să participe la această dezbatere și să accepte că reducerea inflației este posibilă, este benefică pe termen lung pentru economia românească, dar ea se poate atinge numai prin mai multă rigoare, mai multă disciplină, mai multă responsabilitate în îndeplinirea obligațiilor fiecăruia dintre noi. Este de semnalat astfel că, practic, toate țările industriale care au adoptat acest regim au înregistrat în primii ani rate mai înalte ale șomajului, atât comparativ cu propriile performanțe anterioare, cât și cu alte țări dezvoltate. Totuși, ratele șomajului au fost numai temporar mai ridicate, după care au revenit la niveluri comparabile cu ale altor țări, pe un fond de inflație mai scăzută și cu un potențial de creștere economică mai durabilă. Trebuie subliniat însă că nu țintirea inflației a fost cauza creșterii ratei șomajului în acele țări, ci măsurile adoptate pentru corectarea dezechilibrelor acumulate în economie; țintirea inflației nu a fost decât hârtia de turnesol care a pus în evidență mai clar dezechilibrele economice, permițând astfel corectarea lor promptă. În mod simetric, desigur, rezultatele obținute în controlul inflației s-au datorat în principal abordării adecvate a dezechilibrelor din economie, reducerea inflației fiind mai degrabă o consecință decât o cauză. O altă caracteristică general valabilă în cazul țărilor care au trecut la țintirea directă a inflației este că acestea rezolvaseră marile dezechilibre din economie înainte de adoptarea noii strategii de politică monetară. Aceasta

nu poate da rezultate atunci când sunt încă „fracturi” însemnate de „vindecă”, cum ar fi eliminarea subvențiilor și alinierea la nivel internațional a prețurilor pentru produse și servicii cu pondere în consumul cetățenilor sau restructurarea unor sectoare economice sau întreprinderi mari. Țintirea directă a inflației poate da rezultate doar pentru realizarea unor reglaje fine în economii relativ echilibrate. În cazul nostru, finalizarea privatizării unor mari întreprinderi, precum și adoptarea unor măsuri substanțiale de restructurare a sectorului energetic trebuie să precedă țintirea directă a inflației. Înainte de a aborda aspectele tehnice sau de ordin cantitativ legate de țintirea inflației, este important să discutăm componenta de ordin calitativ cea mai importantă, de răspunsul căreia depinde în ultimă instanță succesul noii politici. Trebuie spus că, mai cu seamă, în prima jumătate a anilor '90, fenomenele monetare au fost cu greu înțelese și acceptate în complexitatea lor, atât de factori de decizie politică, cât și de numeroși analiști. S-a ajuns cu ușurință la paradoxul că toată lumea se plângea de efectele inflației, cei mai mulți recunoșteau nevoia de acțiuni pentru combaterea acesteia, dar în plan practic decizia economică atrăgea mai degrabă creșterea decât scăderea inflației. În unele cazuri, ceea ce se învățase înainte de 1990 în școli și facultăți venea pur și simplu în contradicție cu noile realități ale economiei. Astfel, rolul ofertei în determinarea evoluției prețurilor era considerat hotărâtor, cererea neavând vreun cuvânt de spus. De aceea, aducerea ratelor dobânzilor în palierul real pozitiv a fost o măsură vehement contestată de numeroși analiști și oameni politici, unul din argumente fiind acela că prin creșterea ratelor dobânzilor cresc costurile și inevitabil și prețurile – ceea ce este fals. O altă componentă de ordin cultural o reprezintă importanța pe care decidentul politic trebuie să o acorde încrederii pe care o poate induce publicului prin măsurile pe care le adoptă. În cazul

când politicile sunt credibile și coerente, iar prezentarea acestora se face detaliat și transparent, rezultatul nu poate fi altul decât pozitiv. De altfel, pe măsură ce mecanismele economiei de piață câștigă în maturitate, rolul evaluărilor făcute de actorii scenei economice capătă o importanță tot mai mare în evoluția economiei în ansamblul ei. Rezultanta subiectivităților actorilor devine în cele din urmă un factor obiectiv de cea mai mare importanță, căruia trebuie să i se acorde poziția cuvenită. În acest sens, merită semnalat faptul că în țările care au trecut la țintirea directă a inflației s-a ridicat și problema măsurii în care această decizie de politică monetară influențează prin ea însăși comportamentul economiei și deci afectează ecuațiile econometrice avute în vedere la stabilirea măsurilor concrete de politică monetară. Exprim aici opinia că un rol covârșitor în succesul demersului pe care îl pregătește Banca Națională îl va juca progresul componentei de ordin cultural, adică înțelegerea și acceptarea la nivelul societății românești a importanței eforturilor pentru stabilitatea prețurilor și a încrederii în politicile adoptate de Guvern și de Banca Națională în acest scop. La rândul lor, aceste politici trebuie astfel calibrate încât să inspire încrederea de care este nevoie. În strânsă întrepătrundere cu componenta de ordin cultural, credibilitatea băncii centrale este un factor însemnat în succesul noii strategii de politică monetară. În cazul în care publicul larg are încredere în previziunile formulate de banca centrală, aceste previziuni sunt încorporate în planurile de afaceri și în ultimă instanță contribuie la însăși îndeplinirea predicției formulate de banca centrală. Trebuie spus însă că încrederea este un „activ” care se dobândește foarte greu și se poate pierde în câteva clipe. Pentru a accede la încrederea publicului, Banca Națională a urmărit să aibă o poziție echilibrată și s-a ferit să facă promisiuni pe care să nu le poată îndeplini sau evaluări insuficient fundamentate. De asemenea, banca centrală a încercat să aibă o atitudine transparentă, să prezinte evaluările

ȚINTIREA DIRECTĂ A INFLAȚIEI

sale publicului larg și să urmeze o politică monetară coerentă. Desigur, nu toate măsurile pe care le adoptă banca centrală sunt acceptate cu ușurință, mai cu seamă atunci când aceste măsuri vizează, de exemplu, înăsprirea condițiilor de pe piața monetară. Este important însă ca publicului să-i fie explicate măsurile adoptate, iar acesta să accepte în final că măsurile impopulare pe termen scurt contribuie la un beneficiu mai substanțial pe termen mai lung. Literatura de specialitate și experiența tuturor țărilor care au trecut la țintirea inflației așează capacitatea de acțiune a băncii centrale pe primul loc între condițiile de ordin instituțional care trebuie îndeplinite pentru succesul demersului. În primul rând, banca centrală trebuie să dispună de autonomia necesară pentru stabilirea obiectivelor și pentru adoptarea măsurilor care permit atingerea lor. Aici este vorba nu numai despre statuarea legală a autonomiei băncii centrale, ci și de existența condițiilor economice și politice pentru ca această autonomie să se manifeste în practică. Ideal este ca prevalența obiectivului antiinflaționist al băncii centrale să fie explicit prevăzută în lege, iar formularea acesteia să nu suferă de ambiguități cum ar fi stabilirea concomitentă în sarcina băncii centrale a altor obiective, care ar putea intra în conflict cu urmărirea stabilității prețurilor. Această primă condiție este îndeplinită în mod satisfăcător în țara noastră. O legislație bancară modernă a fost adoptată încă din anul 1991, iar unele imperfecțiuni ale acesteia au fost corectate în 1998. În prezent, o a doua revizuire a legislației bancare este avută în vedere de Parlamentul României, scopul declarat fiind alinierea până în cele mai mici detalii la legislația similară din țările Uniunii Europene. Există așadar premise multumitoare pentru îndeplinirea acestei prime condiții. În al doilea rând, banca centrală are nevoie de cel puțin un instrument eficace în a controla procesul inflaționist și în a ancora anticipațiile inflaționiste ale publicului. Mai mult decât atât, este nevoie și de capacitatea de a insufla publicului încrederea

că utilizarea acestor instrumente va aduce rezultatele urmărite. Mai mult poate decât în cazul oricărei alte componente a politicii economice, succesul politicii monetare depinde de încrederea pe care o transmite publicului. Datele obiective ale problemei sunt favorabile în bună măsură. Astfel, plafoanele de credit au dispărut încă din 1991, iar creditele direcționate din emisiune a băncii centrale au încetat să existe de aproape un deceniu. Ratele dobânzilor se formează prin jocul liber al cererii și al ofertei, fără intervenții administrative ale băncii centrale. De asemenea, existența unei piețe secundare a titlurilor de stat relativ adâncă și lichidă constituie o altă premisă îndeplinită satisfăcător. Este totuși de semnalat faptul că numărul și valoarea tranzacțiilor de pe această piață marchează un anumit declin, ale cărui cauze și implicații trebuie analizate în continuare. Există totuși două circumstanțe care afectează capacitatea Băncii Naționale de a utiliza cu eficacitate deplină instrumentele sale de politică monetară. Prima este nivelul relativ scăzut al monetizării și al celorlalți indicatori legați de aceasta în economia românească. Persistența fenomenului inflaționist a avut numeroase efecte negative, printre care probabil cel mai semnificativ îl reprezintă nivelul insuficient al indicatorilor de intermediere financiară. Astfel, masa monetară, creditul neguvernamental și totalul activelor din sistemul bancar raportate la produsul intern brut sunt indicatori care se cifrează la cel mai scăzut nivel între țările ce urmează a accede în Uniunea Europeană, iar față de actualii membri toți cei trei indicatori sunt la foarte mare distanță. Ca urmare a acestei stări de lucruri, există atât riscul calibrării insuficient de exacte a măsurilor de politică monetară, cât și pericolul ca măsurile adoptate să „gliseze” la suprafața fenomenelor fără a antrena efectele urmărite. Un singur exemplu în acest sens: Banca Națională poate ajunge la concluzia că înăsprirea condițiilor monetare ar favoriza atingerea țintei de inflație urmărite. Dacă însă agenții economici au la îndemână pârghia creșterii

arieratelor, efectul măsurilor băncii centrale este anulat, iar credibilitatea sa poate fi compromisă. Cea de-a doua circumstanță – legată de cea dintâi – este nivelul ridicat al ratei rezervelor obligatorii, care micșorează semnificativ marja de manevră a băncii centrale în urmărirea obiectivelor sale de politică monetară și de altfel este perceput ca o parte a „represiunii financiare”. Creșterea ratelor rezervelor obligatorii a avut două cauze principale: costul ridicat al falimentelor unor bănci din ultima parte a anilor '90, suportat cel puțin indirect prin emisiune de monedă a băncii centrale; și emisiunea produsă prin cumpărările masive ale Băncii Naționale de pe piața valutară internă făcute atât pentru a atinge un nivel adecvat al rezervelor valutare, cât și pentru a evita o supraapreciere nesustenabilă a leului în raport cu valutele majore ale lumii. Posibilitatea reducerii ratelor rezervelor obligatorii este din păcate diminuată de însăși monetizarea scăzută a economiei din acest moment, chiar dacă tendința de remonetizare a economiei este prezentă în ultimii ani. Tema aceasta are o importanță crucială în evaluarea condițiilor actuale și perspectivelor pieței monetare din țara noastră. Nivelul monetizării unei economii depinde în ultimă instanță de performanțele structurale ale acesteia, respectiv de capacitatea ca orice creștere a cantității de bani să se materializeze într-un spor al producției cerute de o piață solvabilă. Este naiv să gândim că monetizarea se poate produce prin „bunăvoință” băncii centrale, adică dacă aceasta lasă o cantitate de lichiditate mai mare în circulație. În realitate, surplusul de monedă antrenează menținerea unor structuri deficitare, risipa de resurse și, în cele din urmă, atrage creșterea inflației mai mult decât a producției pentru care există cerere solvabilă. Astfel, demonetizarea în raport cu PIB s-a produs în condițiile în care creșterea nominală a agregatelor monetare a fost mai mult decât notabilă. În perioada 1991-2000, ritmul mediu anual de creștere a masei monetare nominale a fost de 80 la sută, iar al creditului neguvernamental

de 60 la sută. Cea mai mare parte a acestei creșteri s-a tradus însă în inflație, întrucât a alimentat industria ineficientă și a acomodat restructurarea lentă a economiei. Merită semnalat în același context că, în perioada ianuarie 2001 - august 2003, ritmul mediu anual de creștere a celor doi indicatori monetari a fost în termeni nominali mai scăzut, de 32 la sută în cazul masei monetare și de 57 la sută în cazul creditului neguvernamental. Această creștere s-a produs însă într-un mediu economic mai favorabil, efectul fiind o creștere medie anuală în termeni reali de 9,5 la sută în privința masei monetare și de nu mai puțin de 30,3 la sută în privința creditului neguvernamental. În perspectivă, obturarea accesului la resurse pentru întreprinderi care nu au o piață de desfacere sau care consumă mai mult decât produc va reprezenta în continuare principala cale prin care transformările din sectorul real se vor repercuta în condiții mai favorabile pe piața monetară și a creditului. În concluzie, există un cadru legislativ adecvat, sunt îndeplinite de asemenea cele mai multe dintre condițiile de ordin cantitativ pentru a permite o acțiune eficientă antiinflaționistă a băncii centrale. Cu toate acestea, succesul va depinde în mare măsură de un mediu economic mai favorabil, în care eliminarea capacității agenților economici de a genera arierate este esențială. Armonizarea deplină a politicii monetare cu politica economică generală a Guvernului: Cele ce urmează nu trebuie privite ca o critică voalată a băncii centrale la adresa Guvernului. De altfel, rezultatele de până acum obținute în reducerea presiunilor inflaționiste s-au datorat unei colaborări tot mai bune între Guvern și Banca Națională, faptului că de la declarații de bune intenții s-a trecut la conlucrare efectivă până la detalii de ordin tehnic. În momentul în care însă nu se mai pune problema coborârii inflației de la 50-60 la sută pe an la 20-30 la sută, ci de la 14 la sută la mai puțin de 5 la sută, avem de-a face cu un palier calitativ nou, care lasă mult mai puțin loc pentru decizii discreționare sau insuficient

ȚINTIREA DIRECTĂ A INFLAȚIEI

fundamentate. Prin această prismă, colaborarea dintre Guvern și Banca Națională va trebui să capete noi valențe. Pentru a ilustra aceasta mă voi rezuma la două exemple: primul se referă la prețurile administrate din economia românească. Ponderea în PIB a produselor din această categorie este aproape neglijabilă. Totuși, în coșul de consum al cetățeanului există o serie de servicii și produse al căror preț este supravegheat de organisme publice. Printre acestea, cele mai importante sunt gazele naturale, energia electrică și termică. Modificarea prețurilor pentru aceste produse afectează într-o măsură destul de importantă inflația măsurată prin prețuri la consumator și drept urmare influențează performanța în stăpânirea inflației. Este de semnalat în acest context faptul că în luna septembrie a acestui an rata inflației a ajuns la 2,1 la sută, în special ca urmare a creșterii prețului la gaze naturale și la energie electrică. Salturi bruște, precum cel de la 0,3 la sută în august la 2,1 la sută în septembrie, fac dificilă gestionarea pe termen scurt a politicii monetare și valutare. Rata medie de 15,9 la sută în ultimele 12 luni reprezintă cel mai înalt nivel cumulat începând din aprilie, iar el explică măsurile adoptate de curând de Banca Națională, de creștere a dobânzilor la depozitele atrase, ținta declarată fiind de a menține rata inflației la un nivel care să nu depășească 14 la sută până la sfârșitul anului. Al doilea exemplu se referă la o componentă macroeconomică însemnată: deficitul public și finanțarea acestuia. Reducerea în continuare a ratelor inflației se poate realiza numai în condițiile în care deficitul public – fiscal plus cvasifiscal – înregistrează o diminuare treptată. Componenta mai greu comensurabilă, dar nu mai puțin importantă, o reprezintă deficitul cvasifiscal, care poate fi definit prin nivelul arieratelor față de utilități publice și alți producători de bunuri și servicii aflați sub controlul statului. Dacă nivelul total al acestuia este dificil de cunoscut în fiecare moment, o aproximare suficient de bună o reprezintă datoriile publicului către furnizorii de energie, nivel care este monitorizat îndeaproape. Menținerea sau creșterea acestor arierate ar semnifica persistența problemelor structurale,

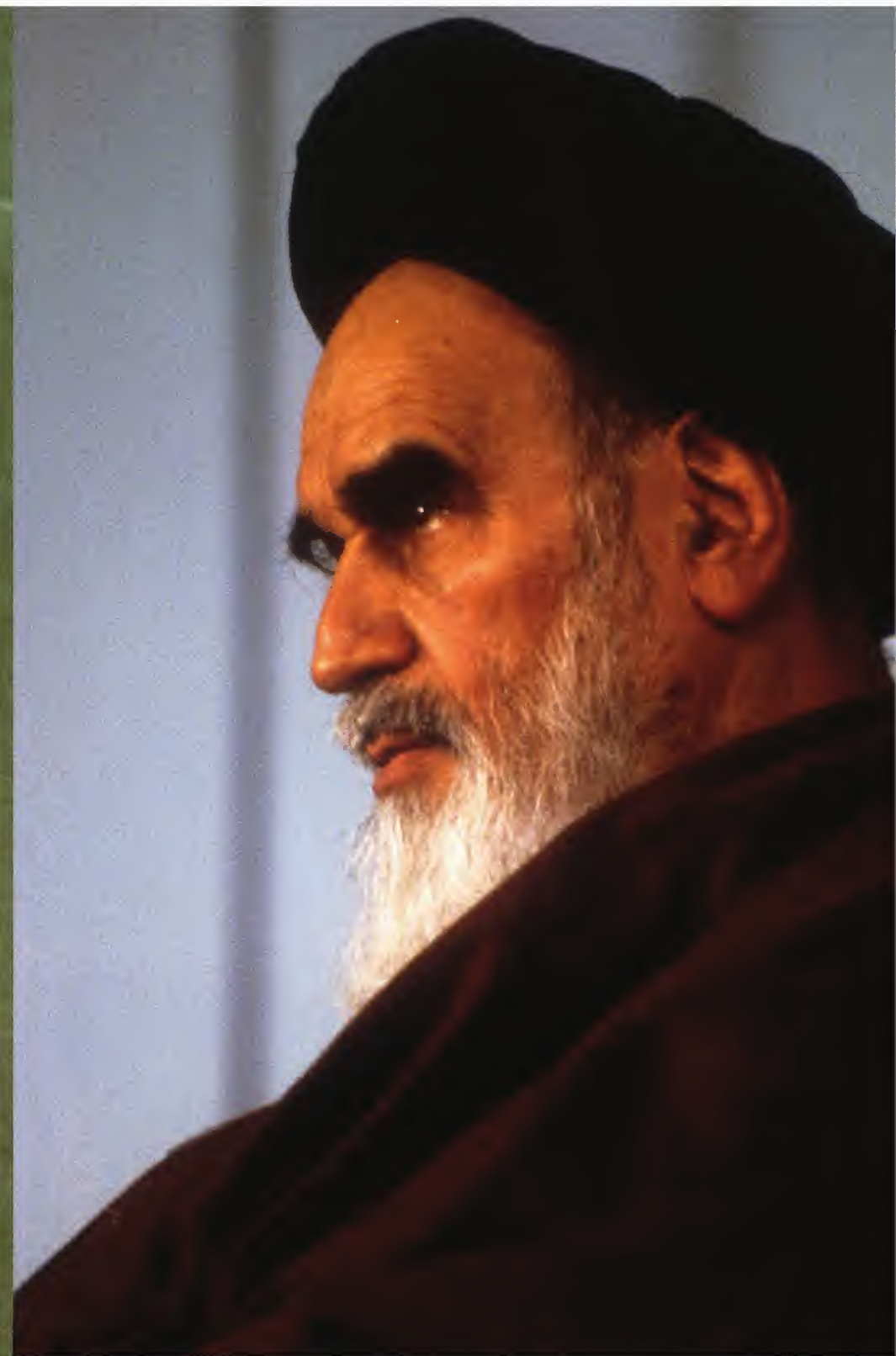
păstrarea în funcțiune a consumatorilor care risipesc resursele și în ultimă instanță continuarea presiunilor inflaționiste. În privința deficitului fiscal, analiza trebuie să fie mai nuanțată. Prudența îndeamnă, fără îndoială, la menținerea acestuia în limite controlabile. Creșterea lui ar putea fi totuși avută în vedere, dacă reducerea deficitului cvasifiscal este consistentă și durabilă, iar deficitul fiscal suplimentar nu finanțează menținerea unor structuri sau practici neviabile, ci creează condiții pentru o creștere sănătoasă, cum ar fi de exemplu în cazul deficitului suplimentar efectiv utilizat numai pentru obiective de infrastructură, a căror finanțare este realizată în cea mai mare parte din resurse externe. Atunci când vorbim despre rate anuale ale inflației de 5 la sută sau mai mici, nu numai deficitul contului consolidat al statului este important, ci și ritmul în care acesta este constituit în cursul anului, precum și raportul dintre finanțarea internă și finanțarea externă. Mai mult decât atât, deficitul cvasifiscal reprezentat de arieratele către buget sau către utilitățile publice trebuie sever controlat, întrucât atrage și el presiuni inflaționiste. Percepția și evaluările publicului în privința calității colaborării dintre Guvern și banca centrală joacă de asemenea un rol însemnat în construirea anticipațiilor inflaționiste. Domeniul acesta a fost încă insuficient analizat în țara noastră și se poate spune că este puțin înțeles. Până la trecerea efectivă la țintirea inflației ca obiectiv al politicii monetare a Băncii Naționale va trebui ca analizele să se oprească mai mult și asupra acestei componente. Admițând că atât componentele de ordin calitativ, cât și cele de ordin cantitativ descrise mai sus vor putea să îndeplinească condițiile pentru a trece la țintirea inflației în 2005, rămân de analizat cu atenție cerințele de ordin tehnic de care depinde performanța în stăpânirea inflației. Aceste cerințe, doar în aparență secundare, au rolul lor în definirea clară a obiectivelor, în înțelegerea acestora de către actorii scenei economice și nu în ultimul rând în dobândirea sprijinului necesar pentru atingerea obiectivului urmărit. Nu voi intra aici în prea multe detalii legate de aceste cerințe. Câteva observații sunt totuși necesare. În primul rând, indicele de prețuri care va fi ales trebuie să fie cel adecvat. Teoretic, cel mai adecvat

indice este deflatorul PIB. Acesta însă este disponibil cu întârziere inacceptabil de mare și este supus unor revizuri ulterioare, fapt pentru care îi este preferat indicele prețurilor de consum (IPC). Așa cum am văzut, acesta este influențat însă de prețurile controlate de autoritățile publice, precum și de factori cu caracter sezonier. Ar putea fi avută în vedere utilizarea unei „inflații de fond” (core inflation). Aceasta răspunde cerinței esențiale ca să existe o legătură de cauzalitate între instrumentele politicii monetare și obiectivul urmărit. Totuși, definiția inflației de fond este mai puțin accesibilă publicului larg, ceea ce poate genera impresia de lipsă de transparență – cu efecte probabile nedorite asupra credibilității întregului mecanism. În al doilea rând, va trebui perfecționată cunoașterea mecanismului de transmisie a politicii monetare. Practic, este nevoie ca Banca Națională să poată prezice evoluția prețurilor pornind de la situația trecută și de la influențele deciziilor de politică economică prezente. Economiile cele mai evolute ale lumii dispun de modele econometrice în acest scop, a căror fiabilitate a putut fi testată ani de-a rândul. Modelele de care dispunem noi în acest moment nu îndeplinesc aceste condiții decât într-o mică măsură. Nici nu este de mirare că lucrurile stau în felul acesta, în condițiile în care tranziția însăși reprezintă un proces deosebit de dinamic, care antrenează modificări de amploare asupra agregatelor economice și asupra comportamentului agenților economici. În această situație, judecățile de valoare se vor baza, cel puțin într-o primă perioadă, mai degrabă pe analiza indicatorilor monetari relevanți decât pe utilizarea pe scară largă a modelelor econometrice. În sfârșit, trebuie stabilite țintele cantitative și calendarul atingerii acestor ținte. În condiții obișnuite trebuie spus că și această componentă de natură tehnică poate comporta numeroase dezbateri, cât se poate de justificate în fond. Nu este același lucru ca ținta de inflație să fie de exemplu „palierul 6-8 la sută” sau „cel mult 5 la sută”. Probabil, politicile trebuie să fie mult mai riguroase, iar efectele imediate sunt mai costisitoare în al doilea caz decât în cel dintâi. Ca urmare, stabilirea țintei trebuie să aibă în vedere măsura în care societatea este pregătită pentru un obiectiv sau pentru celălalt. Am putea afirma fără a greși că

această problemă este practic rezolvată în cazul țării noastre, întrucât există deja decizia politică a aderării la Uniunea Europeană și, mai mult decât atât, la zona euro. Cu alte cuvinte, țara noastră și-a propus deja să atingă nivelurile de convergență stabilite în Tratatul de la Maastricht la orizontul anului 2009, fapt care simplifică stabilirea țintelor intermediare ce trebuie atinse, inclusiv în ceea ce privește rata inflației. Desigur, claritatea obiectivului nu face mai puțin dificilă adoptarea deciziilor pentru atingerea lui. Existența unui țel clar, împărtășit de majoritatea covârșitoare a cetățenilor țării, face însă ca acceptarea eforturilor ce vor fi necesare să se poată realiza în condiții mai bune. Cele discutate mai sus arată că trecerea la noua strategie de politică monetară nu este simplă, iar succesul în atingerea obiectivelor ce vor fi stabilite va depinde de numeroși factori de ordin politic, economic și în ultimă instanță de sprijinul publicului. Trecerea la țintirea directă a inflației reprezintă mai mult decât o tehnică nouă, ea mărește răspunderea publică a băncii centrale și în același timp obligă la o strânsă conlucrare între toți factorii care influențează evoluția fenomenelor economice: Guvern, sindicate, patronat și, desigur, banca centrală. Până la adoptarea noului regim al politicii monetare, dezbaterea publică a acestuia este deosebit de importantă. Însuși fenomenul inflaționist va trebui înțeles mai bine atât de către autoritățile publice, cât și de cetățeanul de rând. Pentru a contribui la acest proces, banca centrală a lansat încă din anul 2001 un „Raport asupra inflației” publicat semestrial. Fără îndoială că acest raport va trebui perfecționat, în sensul creșterii ponderii componentei prospective a acestuia, ca și al sporirii frecvenței de realizare. Dezbaterile publice pe tema inflației și a instrumentelor pentru controlul acesteia trebuie de asemenea să capete o amploare mai mare. De altminteri, această analiză se dorește a fi în primul rând o provocare, o invitație la exprimarea altor puncte de vedere și la o dezbateră aprofundată și constructivă a temei în discuție.

22.06.1986. El Ayatollah's watching Santa Maradona's "Hand of God" execution. Brits were sad that day.

LEFT HAND OF GOD

GAS SHUT OFF

GAS OFF
WHEN LIGHT ON

SANITAS

**Educația
sănătoasă**

Witness the fitness

Your ride

**American
Gladiators**

Motricitate

**Sanatoriul,
o soluție?**

**Team
Building**

educația sănătoasă

Educația ideală pentru copiii noștri ar trebui să cuprindă o dietă bazată pe multe legume, fructe, produse lactate și carne. Ar trebui să bea doar apă și lapte pentru calciu iar gustările să cuprindă doar mere și morcovi ce îi vor ajuta să-și mențină dinții și ochii în bune condiții.

În realitate, mulți copii preferă mâncarea de la fast food-uri și dulciurile, care nu pot satisface cerințele pentru o educație sănătoasă. Care ar fi cheia unei educații sănatoase pentru un copil care se hrănește nesănătos? Mulți copii au suficientă vitamina C în organism pe care o iau din fructe, dar, adesea, ei au un conținut scăzut al vitaminei A, deoarece nu mănâncă destule legume. Vitamina A ajută la producerea lizozimei - un important agent anti-infectios care se găsește în lacrimi,

salivă și transpirație. Acest agent ajută la combaterea inflamației, contribuie la menținerea unei vederi bune și este necesar pentru păstrarea sănătoasă a dinților și a pielii. Dacă nu îi dați copilului dumneavoastră să mănânce legume cu frunze verzi (salată, spanac), legume și fructe galbene sau portocalii cum ar fi pepenele galben, caisele, dovleacul și morcovii, atunci încercați să îi dați untura de peste, care este bogată în vitamina A. De asemenea, untura de peste conține și un important acid gras-Omega 3, care este necesar pentru funcționarea normală a creierului, a ochilor și a sistemului nervos. El ajută la menținerea infecțiilor și a alergiilor la un nivel cât mai scăzut în organism. Calciul este un alt element important pentru copii, în special în cazurile în care educația zilnică este săracă în el.

educația sănătoasă

Dupa cum stim, calciul ajuta la formarea unor dinti si oase sanatoase (folosirea zilnica a cantitatii necesare de calciu minimalizeaza fracturarea oaselor la copii si previne aparitia osteoporozei la adulti). De asemenea, copiii trebuie sa stea si la soare, deoarece acesta ajuta la fixarea vitaminei D in organism. Vitamina D este importanta pentru formarea oaselor si ajuta la absorbtia calciului in organism. Adesea parintii cred ca atunci cand copiii lor sunt obositi si vlaguiti de energie, de vina ar fi fierul precar din organism, dar, in multe cazuri, aceste simptome pot fi cauzate de lipsa vitaminelor B. Grupa vitaminelor B ajuta la cresterea si dezvoltarea normala a organismului si pot fi gasite in cereale, paine neagra, oua si legume cu frunze.

Uneori schimbarile intervenite in comportamentul copilului indica faptul ca nu primeste o educatie sanatoasa. Daca copilul dumneavoastra este usor iritabil, obosit, lipsit de energie, ranile i se vindeca greu, are probleme cu somnul si are infectii frecvente, va recomandam sa consultati un medic pentru a va spune ce vitamine sunt necesare pentru micut. In multe cazuri, folosirea multi-vitaminelor este foarte buna, insa este bine sa alegeti pentru copil suplimentele sub forma lichida sau tabletele ce nu contin aditivi, arome si culori artificiale.

witness the fitness

Stresul poate fi asemanat cu un balaur din mitologie: daca ii tai un cap, ii cresc doua in loc. Altfel spus, oricat de mult te-ai stradui sa elimini sursele de stres care se "napustesc" asupra ta zilnic, ai senzatia ca, in loc sa dispara, acestea se inmultesc si ai sentimentul ca esti prinsa intr-un carusel amenintator, din care nu se intreveade nici o posibilitate de evadare... Iti oferim "armele de lupta", care te vor ajuta sa invingi stresul!

Asigura-te ca dormi suficient. Nu exista niste parametri in care trebuie sa te incadrez din punct de vedere al numarului de ore dormite in fiecare noapte. Este adevarat ca majoritatea oamenilor necesita circa 7-8 ore de somn pe noapte, dar nu este o regula general valabila. Unora le sunt suficiente 4-5 ore, in timp ce altora le trebuie 9 sau 10, in functie de particularitatile fiecarui organism. Important este sa te simti pe deplin odihnita, indiferent de intervalul de timp necesar.

Respira cat mai adanc si concentreaza-te ca inspiratia si expiratia sa fie actionate de la nivelul diafragmei si nu al pieptului. Poate ti se va parea mai dificil la inceput, dar dupa o vreme, vei realiza acest lucru din reflex, fara a mai fi nevoie sa te concentrezi. Obisnuieste-te sa practici cu regularitate exercitii fizice si orienteaza-te spre acele activitati care iti fac placere: dans, gimnastica aerobica, inot, jogging, plimbari sau mersul pe bicicleta.

Rasfata-te in fiecare seara cu o baie fierbinte si transforma asta intr-un adevarat ritual de relaxare: lumanari parfumate, spumant, lumina stinsa. Relaxeaza-ti muschii si elibereaza-ti mintea de ganduri si emotii negative. Vei simti cum tensiunea acumulata peste zi se "scurge" treptat...

Pastreaza mereu in poseta o carte buna. In pauza de masa ori in mijloacele de transport in comun, in loc sa "fumegi" din cauza problemelor de serviciu, savureaza cateva pagini si deconecteaza-te.

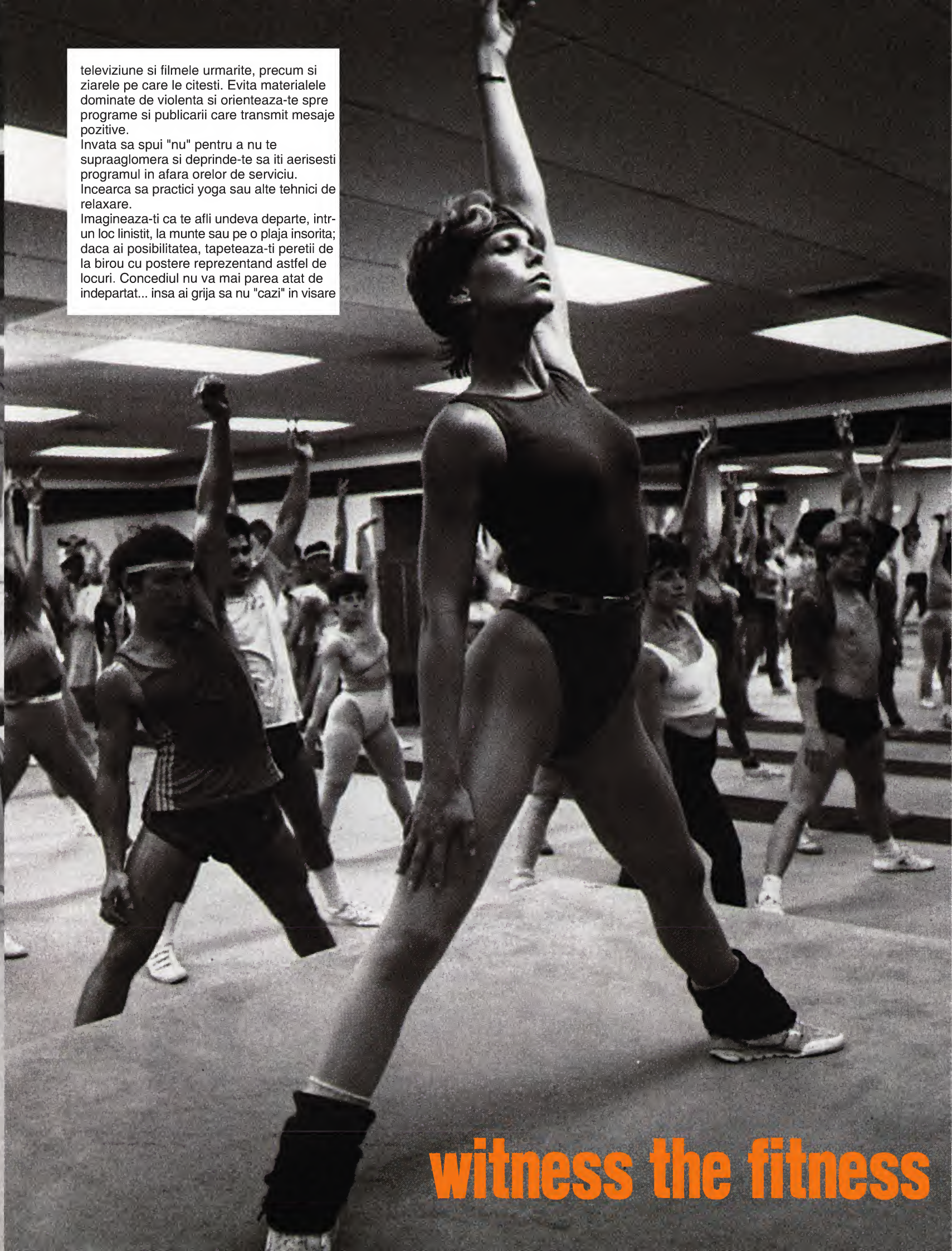
Dezvolta-ti latura creativa, astfel de activitati te vor ajuta sa reduci tensiunea si sa te eliberezi de stres. Invata sa canti la un instrument, picteaza, scrie poezii sau proza,

fredoneaza - posibilitatile sunt nelimitate si, cine stie, poate iti descoperi aptitudini nebanuite...
Razi cat mai mult posibil! Numeroase studii efectuate in strainatate au demonstrat ca rasul are calitati benefice reale: rezistenta la stres creste simtitor, depresia si angoasa se estompeaza si dispar fara urma, valorile glicemiei si ale tensiunii arteriale se amelioreaza considerabil, in timp ce imunitatea naturala a organismului creste.
Invata sa te apreciezi pe tine insati si sa gandesti pozitiv. Incearca sa-ti spui fraze de genul: "Sunt o persoana valoroasa si merit sa ma ingrijesc in permanenta".
Selecteaza cu atentie programele de

televiziune si filmele urmarite, precum si ziarele pe care le citesti. Evita materialele dominate de violenta si orienteaza-te spre programe si publicarii care transmit mesaje pozitive.
Invata sa spui "nu" pentru a nu te supraaglomera si deprinde-te sa iti aerisesti programul in afara orelor de serviciu.
Incearca sa practici yoga sau alte tehnici de relaxare.
Imagineaza-ti ca te afli undeva departe, intr-un loc linistit, la munte sau pe o plaja insorita; daca ai posibilitatea, tapeteaza-ti peretii de la birou cu postere reprezentand astfel de locuri. Concediul nu va mai parea atat de indepartat... insa ai grija sa nu "cazi" in visare

witness the fitness

in timpul orelor de lucru!
Alimenteaza-te sanatos si echilibrat,
consumand multe fructe si legume, cereale
integrale, carne de pui si peste. De
asemenea, bea cel putin 2 litri de apa zilnic
pentru a evita deshidratarea.
Renunta la fumat (stiu ca ai mai auzit acest
lucru de nenumarate ori, dar repetitia e mama
invataturii!).
Un pahar de vin rosu face minuni pentru
activitatea cardiovasculara si pentru starea
ta de spirit - dar nu exagera in ceea ce
priveste consumul de bauturi alcoolice!
Pe cat posibil, ai grija ca oamenii din anturajul
tau sa fie persoane deschise si optimiste.
Sunt de evitat acei oameni inclinati spre

negativism, pentru ca, inconstient, te vor influenta
si iti vor transmite starea lor, iar tu te vei simti trista
si apasata de ganduri "negre" fara sa stii de ce.
Sustine-ti ferm punctul de vedere (atat la serviciu,
cat si in viata personala) si nu ezita sa ceri ceea ce
ti se cuvine.
Un ultim, dar cu siguranta nu cel din urma sfat:
organizeaza-ti viata si stabileste-ti atent prioritatile,
astfel incat sa eviti sa fii suprasolicitata.
Poate ca aceste sfaturi ti se par prea numeroase si
unele dintre ele, dificil de pus in practica... Dar nu-
ti spun sa le aplici pe toate in acelasi timp! "Incet,
dar sigur" sa-ti fie deviza si vei constata ca aceste
activitati iti fac atat de multa placere si te
detensioneaza, incat vor deveni ele insele un mod
de viata pentru tine!

witness the fitness

AMERICAN GLADIATORS

Our first point of study for our examination of gladiatorial fighting forms is the basic stance. In most forms of combat a basic stance is taught to students to enable them to have a common platform upon which they can refer and base most further instruction. It is normally the physically most economic form of passive defence. For the purposes of this document and our future studies we will refer to this basic stance as the Classic Stance. It is only with the weight of evidence

that we can draw conclusions on what this stance might have been. Consequently, the concepts proposed here may change over time as new information becomes available. To attempt to create accurate fighting techniques based upon history we must try to rely upon evidence left us as much as possible. Throughout our experimentation and examination of the forms possibly employed by the gladiators of the 1st and 2nd Centuries AD we must, as much as we can, refrain from

contaminating the evidence left us with our modern understandings of close combat. The evidence used throughout the exploration of the Classic Stance, is from primary sources in the form of statues, mosaics, pictures and reliefs. Secondly, it comes from recreations of equipment used by the gladiators. Where ever the two are in conflict with one another we refer always to the Primary Source as definitive. A good proportion of the images left

us of gladiators, show them in a similar stance, which we refer to as the Classic Stance. It is from this stance that we believe gladiators began their combat. Without a doubt there would have been regional variations and developments over time. As much as is possible the primary evidence that we have worked from is from the 1st and 2nd Centuries AD in and around Rome. The Classic Stance is an innovation that appears almost as soon as there are images of gladiators. This may

AMERICAN GLADIATORS

mean that the stance was borrowed from military or other contemporary and prior sources. Early Greek vases show fighters in massed or single combat in a similar stance. The earliest Republican Roman images of gladiators show the same position adopted by the combatants. It can be safely said that the Classic Stance of the gladiators was a mainstream shield fighting position of the early classical periods. It is with little wonder that the so called Classic Stance was such a

success. Early shields (possibly due to the history of lined phalanx style combat) despite a multitude of variations were generally large enough to hide at least the torso behind. There is little you can do with a shield of this size in the advance to combat other than hold it between you and the enemy, which perhaps explains the little change in the stance in the evidence left us. There appears to have been a subtle change in the stance by our time of

study. Rome, it appears, preferred a central hand held handle as opposed to the forearm holds utilised by the Greeks and those contemporary to them. Changes in combat from the formidable but unwieldy combat doctrines of the phalanx to the far more manoeuvrable combat eventually adopted by the Romans must have had a deciding factor in this shield holding migration. It is possibly this change in combat procedures that resulted in the shield being held so

close to the body, supported against the shoulders and lead leg as there is little stability on a centrally held handle in comparison to a shield supported with the whole forearm. This description is based upon a full length scutum extending from the left knee to the throat of the holder. The curve is such that the body of the defender can be safely hidden within its shape. Variations in the stance should be employed at the differing times of the combat, initial advance to contact and the advance

AMERICAN GLADIATORS

to combat, these are described in more detail later. The Classic Stance is formed by pulling the shield lightly against the left leg and left arm of the body, while the shield is held almost flat across the body. The right leg is used to support the stance from the rear with the weight distributed evenly across both feet when static. As much as is possible the shield ought to have three points of contact with the body otherwise its size can prove counter productive and easily

unbalanced when under attack. The right arm is kept behind the shield with either the front end of the sword facing out to the enemy or hidden behind the shield to hide the swords full length and position. On some people the latter sword position can place a strain on the shoulder that can cause early fatigue. The top of the shield should cover the shoulders, so that when viewed from the front none of the shoulder can be seen. The body should be held almost parallel to the shield and

be pressed further into the shield as the distance between the combatants is shortened. By definition, initial advance to contact is the time when neither gladiator can reach one another with any ease or sudden movement. Stances can be relaxed as the fighters gain the measure of each other. During this time the Classic Stance is adopted in so far as the scutum is always held flat to the enemy and weapons should be hidden behind them so the enemy

cannot gain intelligence about their design. It is permissible to cross legs as you advance to combat at this stage and the body can be allowed to be away from the shield, pulling it in closer as the distance shortens until properly positioned when within distance. The advance to contact begins when either gladiator can easily reach one another with a few short steps. By this time the body should be pulled in against the shield, shoulders hidden and parallel to the shield front

AMERICAN GLADIATORS

of the shield. Legs should not be crossed at any time now, movement is done by advancing with the lead leg in short steps or reversing with small steps from the rear leg. The weapon should be brought to a comfortable position along the side of the shield with the sword arm held behind the safety of the shield. As ever having a successfully tried and tested procedure to rely upon in a quick thinking combat is an immediate benefit as it allows the fighter to remain in control of himself

and hopefully the situation he finds himself in. The position of the body to the shield is pivotal. By holding the scutum slightly above shoulder height the gladiator is not only able to see everything that his enemy is doing whilst hiding much of his own movements. Also, he can defend his shoulders without any movement at all. As far as ancient armour is made the gladiators shoulders are generally, unusually bare. The scutum held in this position recovers that lack.

By being correctly positioned within the shield attacks from the side, in an attempt to break the fight, can be easily avoided as the side of the shield pushes the blade past the back and sides or in the worst case relegates a potentially lethal blow to a painful one. It is precisely to combat this that the sica was probably designed. In many gladiatorial images the fight is all but lost because of the incorrect position of the scutum which has left a side or arm uncovered. Wounds to these

locations will often result in the eventual defeat of the injured gladiator as exhaustion is quick to follow. The practical application of the Classic Stance is difficult to get a grip of. It is hard to feel as though you can move comfortably and quickly pressed in hard against a shield in the manner explained above and shown us in the primary record. However, after a short time the common sense of the technique shines through. The gladius is

AMERICAN GLADIATORS

reduced in its lethality almost immediately. Sica are another matter as the bend in the blade allows people to cut your flanks with more ease.

In most images left us where a contest has been broken it is normally because someone has managed to get around the side, back or underneath or the shield. It is this 'breaking of the fight' that the Classic Stance is designed to limit by giving maximum protection behind the shield to the user not just

to the immediate front but also to their flanks. Breaking the fight is often difficult and perilous as the attacker has to make a dangerous move by exposing their sword arm to attack or has to bind the opponents shield with their own which can prove lethal against someone using the techniques mentioned above properly. In a number of images left us the protagonists have managed to simultaneously stick one another as they have bound one anothers

shields with each other and have stabbed to the now exposed flanks.

The most common mistake we have found with the Classic Stance is to back out of the shields protection when the other person closes threateningly, this quickly leaves your back and sides open to punishment. However, by staying tight into the shield and turning it slightly to meet the on coming attack the blow is normally always deflected.

The Classic Stance as we have defined it is under our constant attention as new evidence comes to our knowledge and we advance in our work. However, as a starting point for all future movements it has so far served us very well. The weight of evidence left us shows that this position must have been a common because gladiators are so frequently depicted in it. So it is with some confidence that we claim its use in our work today.
gsdg sdg

MOTRICITATE

Formarea deprinderilor și priceperilor motrice este condiționată de multe variabile, având prioritate nivelul calitatilor motrice și al indicilor de dezvoltare fizică ce caracterizează subiecții cu care se desfășoară procesul instructiv-educativ. Componente ale modelului de educație fizică, care se formează, se învață și se dobândesc în ontogeneza, trecând prin cele 4 faze specifice procesului de învățare motrică (însușirea primară sau inițierea, consolidarea, perfecționarea și verificarea) ce se formează într-un timp relativ lung prin repetarea sistematică și continuă deci prin multiple repetări. Rezultatul acestor repetări este formarea legăturilor temporare a stereotipurilor dinamice, rol foarte mare avându-1 și explicațiile, indicațiile sau aprecierile specialistului, adică cele care stimulează cel de-al 2-lea sistem de semnalizare al subiecților. Se formează deci reflexe condiționate în faza fenomenului fiziologic al conexiunii temporare dintre anumiți centri ai scoartei cerebrale. Deprinderile motrice sunt deci lanțuri de reflexe condiționate complexe, care se bazează pe legături multiple, între zonele corticale vestibulare ale vorbirii, ale vederii și ale celorlalți analizatori, pe de o parte și centrilor motori interesați în coordonarea acestor activități, pe de altă parte. Ele sunt sisteme de legături temporare elaborate și consolidate prin exerciții.

Dacă dispăre excitantul, reflexele condiționate dispar în timp, deși pe plan motric se păstrează serioase urme. Legăturile temporare sunt cu atât mai mari cu cât numărul repetărilor este mai mare, iar vârsta subiecților este mai mică. Deprinderile motrice sunt elemente ale activității voluntare a omului. După ce se consolidează prin repetări multiple, ele se execută cu indici superiori de precizie, stabilitate, coordonare, ușurință și rapiditate. Toate aceste elemente implică un consum redus de energie. O altă caracteristică a deprinderilor motrice o reprezintă automatizarea lor, care eliberează parțial sau total scoarta cerebrală, asigurând participarea ei la îndeplinirea altor acțiuni. Altfel spus, scoarta cerebrală nu se eliberează total de misiunea efectuării deprinderii motrice ci este vorba de o transferare provizorie a controlului către etajele inferioare ale sistemului nervos. Elementele componente ale unei deprinderi motrice se înlănțuie logic, depind unele de altele și se combină rațional. Deprinderile motrice se consolidează și perfecționează neuniform, progresele fiind din ce în ce mai mici cu cât ne aflăm într-un stadiu mai avansat. Ele sunt

unice si inevitabile, adica nici o executie nu poate semana cu alta, iar elementele componente se inlantuie intr-un singur sens. Aceste particularitati vizeaza calitatea executiei. Deprinderile motrice se invata. Acest fenomen a primit denumirea de invatare motrica.

Etapele invatarii motrice

Din punct de vedere psihologic distingem urmatoarele etape ale invatarii motrice: Faza initiala, sau faza orientarii si familiarizarii cu actiunea, in care se ia cunostinta de structura actiunii, se descifreaza miscarile care o compun si se intuiesc principalele componente, efectuandu-se si primele incercari. Faza insusirii fiecarui element al actiunii, in cazul unei executii integrale. Se accentueaza pe elementele cheie.

Faza unificarii elementelor componente ale actiunii, in care elementele componente sunt asamblate.

Faza automatizarii, in care actiunea se perfectioneaza treptat, elementele devenind componente automatizate.

Metodica educatiei fizice considera ca etapele invatarii motrice si principalele lor obiective sunt:

a) Etapa initierii in bazele tehnice de executie a deprinderii motrice, cu urmatoarele obiective: formarea unei reprezentari clare asupra deprinderii respective, formarea ritmului general de executie cursiva a deprinderii motrice, descompunerea deprinderii motrice, daca este posibil si necesar, in elemente componente, exersarea analitica a acestora, preintampinarea sau corectarea greselilor tipice de executie. In aceasta prima etapa predomina volumul efortului fizic. b) Etapa consolidarii deprinderii motrice, cu urmatoarele obiective: formarea tehnicii de executie a deprinderii in concordanta cu caracteristicile spatiale, temporale si dinamice optime, intarirea legaturilor temporare prin exersarea deprinderii in conditii relativ si predominant constante, standardizate, fiind create premisele si penru executarea acesteia in conditii variate. Se acorda prioritate corectarii greselilor individuale de executie. In aceasta etapa creste rolul intensitatii efortului fizic si al controlului sau autocontrolului nivelului de executie a deprinderii respective.

c) Etapa perfectionarii deprinderii motrice, cu urmatoarele obiective: sporirea variantelor de executie a fiecarei deprinderi, prin desavarsirea procedeeelor tehnice specifice, exersarea deprinderii cu precadere in conditii cat mai variate

MOTRICITATE

si apropiate de cele intalnite in practica, includerea deprinderii in inlantuirii de alte deprinderi si executarea acestor combinatii cu usurinta, cursivitate si eficienta. Este etapa in care se face de fapt si trecerea de la deprinderi la priceperi motrice complexe.

Conditiiile necesare formarii deprinderilor motrice, organizarea procesului de instruire care urmareste insusirea si perfectionarea deprinderilor de miscare impune respectarea anumitor conditii, dintre care mentionam:
a) Intelegerea actiunii. Subiectii trebuie sa inteleaga scopul actiunii si sa cunoasca procedeele de care se vor folosi pentru realizarea ei. Stabilind scopul actiunii, profesorul trebuie sa urmareasca stimularea motivelor si intereselor subiectilor pentru a-i mobiliza in vederea insusirii actiunii. La inceput, explicatiile profesorului vor prezenta clar si convingator valoarea practica a actiunii propuse pentru invatare apoi vor evidientia principalele elemente (procedee) care stau la baza efectuarii ei.

Neintelegerea de catre studenti a scopului urmarit si procedeelor prin intermediul carora poate fi realizata actiunea respectiva creeaza numeroase dificultati in procesul de invatare, deoarece scad interesul si atentia.

Se stie ca actiunile subiectului sunt sustinute de anumite interese si motive care trebuie cultivate si intarite. In acest sens, cel de-al doilea sistem de semnalizare joaca un rol important.

b) Demonstrarea actiunii. Odata cunoscut si inteles scopul si prezentate sumar procedeele prin care poate fi indeplinita actiunea, este necesara demonstratia in conditii cat mai apropiate de cele ale activitatii practice in cadrul careia ea va fi utilizata. Demonstrarea, asociata cu explicatiile necesare intelegerii structurii miscarilor componente, urmareste sa schiteze mintal planul general al actiunii si operatiile din care este formata.

Imbinarea rationala a explicatiei cu demonstrarea reduce la minimum efectele inductiei negative. Nerespectarea unui raport optim rational in folosirea metodelor amintite creeaza dificultati in invatare, intarziind procesul de formare a deprinderii. Daca studentul se concentreaza exclusiv asupra demonstratiei pierde unele date furnizate prin explicatie (si invers). L.M. Tomson (SUA) a experimentat si concluzionat ca in invatare randamentul creste cu 44% daca demonstratia este insotita de explicatii complete. El a aratat, totodata, ca detalierea explicatiei inaintea si in timpul demonstratiei are influente negative, deoarece sustrage

MOTRICITATE

atenția de la observarea elementelor principale, orientând-o spre cele de amănunt.

c) Continuitatea în repetarea acțiunii. Pentru ca mecanismele proceselor nervoase care stau la baza consolidării deprinderilor motrice să poată fi perfecționate și întărite în cadrul unor sisteme motrice să poată fi perfecționate și întărite în cadrul unor sisteme stereotipizate sunt necesare numeroase repetări și continuă perfecționare ale mișcărilor componente. Repetarea impune o constanță relativă a condițiilor de execuție a acțiunii motrice, iar esalonarea justă a repetărilor constituie cheia succesului. W.H. Pyle (SUA) subliniază avantajul pe care-l prezintă esalonarea repetărilor în comparație cu gruparea lor masivă. De aici recomandarea de a efectua în cadrul unei lecții un număr corespunzător de repetări și de a menține pe parcursul mai multor sisteme de lecții exercițiile și temele orientate spre însușirea unei deprinderi motrice, obligativitatea prezentei în structura lecțiilor, a momentului destinat repetării cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor cunoscute.

d) Întărirea, sau fixarea deprinderii prin control și autocontrol. Consolidarea deprinderii motrice se realizează prin controlul și autocontrolul execuțiilor. Cunoașterea rezultatelor la care s-a ajuns în învățare, a gradului de stăpânire

a deprinderii contribuie la stimularea studenților, la creșterea efortului și preocupărilor pentru perfecționarea elementelor ce se studiază. De aceea, aprecierile legate de încercările subiecților, de modul de execuție trebuie motivate, nu rezumate doar la "bine" sau "gresit".

Autocontrolul favorizează de asemenea fixarea deprinderii. Este necesar ca studenții să fie obișnuiți să-și aprecieze execuțiile pornind de la datele teoretice pe care le dețin în legătură cu tehnica acestora. Reprezentarea clară a acțiunii presupune cunoștințe teoretice corespunzătoare, asimilate prin urmărirea explicațiilor și observarea atentă a demonstrațiilor. Ea capătă contururi mult mai precise atunci când studenții cunosc rezultatul execuțiilor, caracterul și natura greselilor, randamentul în procesul de învățare crescând astfel cu aproximativ 50% (D.G. Elkin). Progresul în elaborarea și întărirea stereotipului dinamic care stă la baza deprinderii este și mai evident dacă repetările sunt însoțite uneori de aprecieri, de sublinierea progresului (E.B. Hurlock).

e) Aplicarea deprinderilor în condiții variate și concrete ale activităților practice. Deprinderile se întăresc și capătă valoare practică dacă în etapa consolidării lor studenții sunt puși în situația de a le repeta în condiții mereu schimbate sau în

MOTRICITATE

MOTRICITATE

cele impuse de cerintele activitatii sportive, jocurilor, stafetelor si parcursurilor aplicative. Modificarea conditiilor de repetare a deprinderilor nu trebuie sa determine schimbari in structura de baza a miscarii: se urmareste numai perfectionarea capacitatii de adaptare la conditiile impuse de activitatea concreta care le solicita.

Tipurile sau categoriile de deprinderi motrice

Se pot clasifica dupa urmatoarele criterii:

a.) Dupa nivelul automatizarii:

1. Deprinderi motrice elementare, care sunt complet automatizate: ele au un lant de miscari cu caracter fizic, care se repeta in aceeasi succesiune (este cazul deprinderilor motrice cu caracter ciclic: mers, alergare, inot, etc.)
2. Deprinderi motrice complexe, care sunt partial automatizate, ele sunt formate din deprinderi elementare si alte miscari neautorizate sau incomplet automatizate (gimnastica, sarituri, aruncari, lupte, etc.).

b.) Dupa finalitatea folosirii:

- I. Deprinderi motrice de baza si utilitar-aplicative, folosite cu precadere in viata cotidiana din ontogeneza, dar si in practicarea unor probe si ramuri sportive, este vorba de mers, alergare, saritura, aruncare, prindere, transport de obiecte, tarare, catarare, escaladare, tractiune-impingere.

2. Deprinderi motrice specifice probelor si ramurilor sportive: este vorba de elemente si procedeele tehnice din aceste probe si ramuri de sport.

c) Dupa nivelul participarii sistemului nervos la formarea si valorificarea lor:
I. Deprinderi motrice propriu-zise, care se formeaza prin repetari stereotipe, efectuate de un foarte mare numar de ori, fiind este cazul deprinderilor din gimnastica, sarituri, etc.

2. Deprinderi, inteligent-motrice, care sunt influentate in formarea si valorificarea de ambianta (este cazul deprinderilor din schi).

3. Deprinderi inteligent-motrice, care sunt influentate, in formarea si mai ales valorificarea de partenerii si adversarii de intrecere: "adversarii" sunt opozivi si intensivi. Este vorba de deprinderile din jocurile sportive, lupte, box, judo, etc. In educatia fizica, potrivit principiului sistematizarii si continuitatii, ceea ce se executa tematic in lectia curenta trebuie sa se sprijine pe elementele lectiei anterioare si sa pregateasca pe cele ale lectiei viitoare. Deprinderile deja insusite pot avea fie o influenta pozitiva, fie una negativa, asupra deprinderii care se invata intr-o anumita lectie, in functie de mecanismul de executie al acesteia din urma. Influenta este prezenta numai in cazul in care deprinderile deja insusite se repeta in lectia respectiva. Atunci cand influenta este pozitiva, fenomenul se numeste transfer si este foarte bine daca este valorificat la maxim. Cand influenta

este negativa, fenomenul se numeste interferenta si este bine sa fie pe cat posibil evitat. Interferenta este, de fapt, un transfer negativ. Timpul necesar pentru formarea deprinderilor motrice, deci de trecere eficienta prin cele trei etape motrice de instruire, este dependent de o multitudine de variabile, prin care mai importante sunt: experienta motrica anterioara a subiectilor, nivelul indicilor morfo-functionali ai subiectilor, nivelul de dezvoltare la subiecti, a calitatilor motrice de baza, gradul de complexitate a deprinderilor care se invata, motivatia subiectilor care exerseaza.

Priceperile motrice

Priceperile motrice mai pot fi numite (dupa unii autori) si abilitati. Sunt frecvent confundate cu deprinderile motrice sau cu aptitudinile. Trebuie subliniat ca foarte multe dintre actiunile motrice complexe sunt realizate pe fondul priceperilor si mai putin al deprinderilor.

Priceperea poate fi definita ca posibilitatea de a folosi constient cunostintele si deprinderile motrice, experienta motrica insusita anterior, in corelatii noi si in conditii schimbate. Pe baza acestei experiente sunt indeplinite constient anumite activitati motrice noi, neinsusite inca.

Dupa unii autori, priceperea motrica trebuie sa preceada, in ontogeneza, deprinderea motrica. Este un punct de vedere si se refera la asa numita "pricepere motrica elementara", care ar consta in capacitatea individului uman de a receptiona, de a "percepe" ceva nou. Daca "perceperea" se realizeaza intr-un

timp scurt, se zice ca subiectul este mai "priceput" decat altii, care realizeaza "perceperea" intr-un timp mai lung.

In aceasta postura, priceperea motrica este echivalenta, dupa opinia noastra, cu prima etapa din procesul de insusire a deprinderilor motrice. Acesta este si argumentul sau explicatia pentru care majoritatea specialistilor din domeniu folosesc "pricepen si deprinderi motrice".

Realizarea priceperilor motrice trebuie sa fie, conform punctului nostru de vedere, scopul final al procesului de instruire.

Stapanirea unui bogat sistem de deprinderi motrice nu satisface deplin adevaratele obiective, adevaratele finalitati sau componente ale modelului de educatie fizica si sportiva.

Trebuie ca subiectii sa posede capacitatea de a aplica eficient priceperile motrice, pe care le cunosc in functie de conditiile concrete si de necesitatile impuse. Niveiul priceperilor motrice exprima in ultima instanta maiestria practica in situatii variabile, necunoscute, imprezibile, ceea ce reprezinta scopul final al procesului de practicare al exercitiilor fizice.

Acceptarea si adoptarea acestui cadru teoretic si metodologic atrage cu sine implicatii de natura manageriala, in toate componentele si etapele proiectarii curriculare, ale realizarii instruirii si ale evaluarii acesteia.

MOTRICITATE

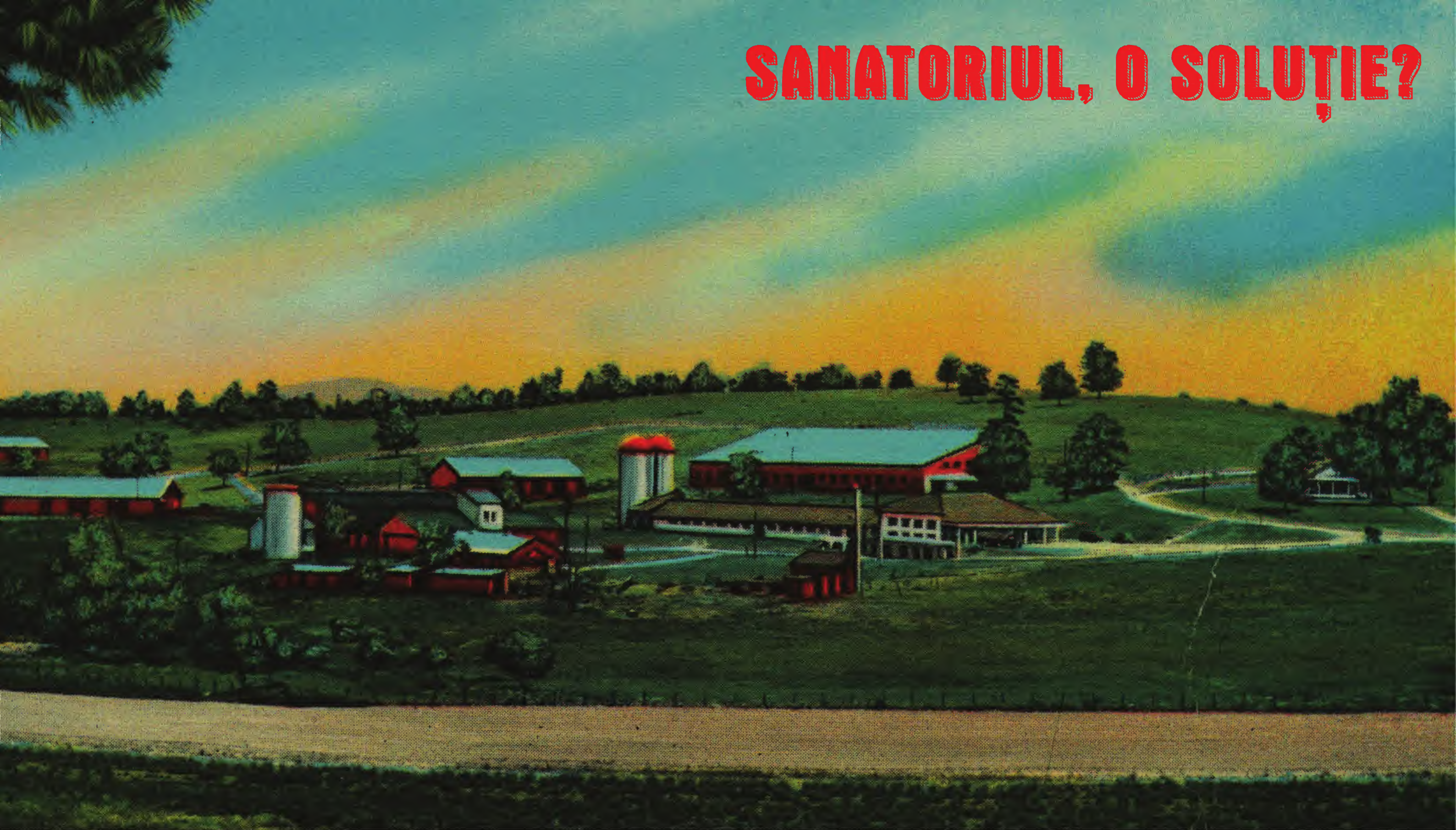

SANATORIUL, O SOLUȚIE?

SANATORIUL, O SOLUȚIE?

Cu totii ne lovim de situatii in viata carora nu le putem face fata. Lucrurile se schimba si uneori ne gandim sa ne mutam intr-o locuinta sociala. Aceasta este o decizie importanta, deci trebuie sa ne documentam bine inainte de a face o astfel de alegere.

In primul rand chiar este nevoie sa plecati de acasa? Cu putin ajutor puteti ramane unde sunteti. Daca doriti, contactati departamentul de asistenta sociala si cereti

sa vi se faca o ancheta sociala. Un delegat va va vizita si va constata de ce ajutor aveti nevoie. Apoi departamentul social va decide daca este necesar sa va ofere vreun ajutor la domiciliu. Daca asta vreti, si este realizabil, insistati.

O alta posibilitate la care trebuie sa va ganditi este locuinta sociala. Locuintele sociale sunt blocuri cu 20 pana la 40 apartamente. Aproape in toate cazurile,

acestea au un sistem de alarma conectat la un serviciu de monitorizare non-stop. De obicei exista un paznic si uneori exista facilitati care se pot folosi in comun, cum ar fi o camera de primire si spalatoria. Reparatiile, intretinerea gradini si stergerea geamurilor sunt efectuate de proprietar. Mesele nu sunt incluse de obicei. Unii oameni prefera locuintele sociale pentru ca ele reprezinta un compromis intre independenta si securitatea de a

sti ca poti primi imediat ajutor.

Locuintele sociale pot fi in administrarea statului, unei asociatii de locatari sau a unei societati private. Puteti obtine mai multe informatii despre locuintele sociale de la consiliul local, numarul de telefon il gasiti in cartea de telefon.

Daca va decideti sa stati intr-o locuinta sociala, trebuie sa va hotarati ce fel de locuinta va convine mai mult.

SANATORIUL, O SOLUȚIE?

Intr-o locuinta sociala veti avea propriul dormitor, dar masa o veti servi in sala de mese. De obicei camera de zi cu televizor si gradina o veti imparti cu ceilalti locatari si poate si alte activitati si petrecerea timpului liber. Puteti beneficia de asistenta personala, daca aveti nevoie de asa ceva. Daca sunteti bolnav si aveti nevoie de ingrijire speciala pe o perioada mai lunga de timp este recomandat un sanatoriu. Intr-un sanatoriu, daca

trebuie sa platiti singur toate serviciile sau numai unele, este important de stiut ca taxele sunt mai mari. Unele locuinte ofera ambele tipuri de gazduire si aceasta alegere poate fi o idee buna daca credeti ca veti avea nevoie de ajutor suplimentar mai tarziu. In primul rand contactati serviciul social local. Daca v-ati hotarat sa ramaneti in propria locuinta, ei pot trimite un reprezentant sa va viziteze pentru a vedea de ce

ajutor suplimentar aveti nevoie. Daca aveti de gand sa va mutati intr-o locuinta sociala sau intr-un sanatoriu, ei va pot da o lista cu cele existente in zona dumneavoastra. Ei va mai pot spune de ce servicii ati putea beneficia contra cost si va pot aranja o vizita sau o sedere de proba. Evident numarul de telefon il gasiti in cartea de telefon. Este important sa vizitati orice camin inainte de a va muta in el. Cel mai important

lucru pe care trebuie sa il aflatii este acela daca intr-un astfel de loc vreti sa traiti, dar si daca personalul va fi capabil sa va ingrijeasca. Nu va temeti ca puneti prea multe intrebari, este o decizie foarte importanta, asa ca puneti cat de multe intrebari si stati cat este necesar ca sa va lamuriti. Mai jos sunt cateva intrebari pe care ar trebui sa le puneti, dar mai sunt si altele la care trebuie sa va ganditi de

SANATORIUL, O SOLUȚIE?

unul singur: Care sunt costurile totale? Ce se întâmplă dacă nu mai puteți acoperi toate cheltuielile? Voi avea propria cameră și voi putea să-mi iau lucrurile cu mine? Locuința se află în zona în care vreau eu să locuiesc, iar prietenii și familia mă pot vizita regulat? Prietenii sau rudele pot dormi la mine o noapte sau două? Pot avea propriul telefon? Sunt excursiile aranjate din timp, de exemplu vizitele sau mersul la biserică? Dacă doresc,

pot să îmi pregătesc o băutură sau să îmi gătesc ceva? Există facilități accesibile pentru acest lucru sau dacă nu sunt, pot fi făcute accesibile? Pot să îmi pastrez animalul de casă? Dacă departamentul de asistență socială găsește o locuință pentru dumneavoastră, nu înseamnă că nu aveți dreptul să alegeți în care locuință vreți să vă mutați. Dacă nu sunteți mulțumit, aveți dreptul să insistați ca

atunci când se ia o decizie, să se țină cont de punctul dumneavoastră de vedere. Dacă simțiți că nu sunteți tratat corect puteți face o reclamație. Doar pentru că aveți o vârstă, nu înseamnă că trebuie să vă mutați neapărat într-o locuință socială. Putin ajutor dat pentru anumite lucruri pe care le aveți de făcut, pot avea ca rezultat rămânerea dumneavoastră acasă. Dacă va decideți pentru o locuință socială, amintiți-va

că aceasta va deveni casa dumneavoastră și aveți tot dreptul să o alegeți pe aceea pe care o doriți și serviciile pe care le doriți. În final, fiți siguri că, dumneavoastră, luați toate deciziile importante în legătură cu locul unde veți trăi.

TEAM BUILDING

There is professional team building training available for small companies and corporate industries alike. These enterprising support agencies exist to help businesses of all sizes and shapes find productive ways to keep communications flowing. Successful enterprises recognize the value of team concepts. When groups of people work together, they utilize a variety of skills, impacting any company project with well-rounded talents. And, not only will good group interactions get productive results, positive group dynamics will also yield happier employees, as well. Everyone wants to be a part of a winning team and most have discovered that going it alone has little reward. To boost sales, increase productivity, create positive work environments, and utilize all talents on board to the

fullest, businesses that are on the cutting edge of human resources will want to invest in team building training and team leadership training for the future of their business. As industries become more sophisticated and knowledge of the human intellect and will continually increases, enterprises are taking a close look at how employee health and satisfaction can effect an over-all bottom line. Research is proving that when an employee feels like a valued part of a professional and productive group, he or she will work at higher levels of creativity and energy. A sense of ownership accompanies members of group projects that are setting goals together. So, to address the needs of thousands of companies in getting the right kind of management and team leadership training, specific agencies have been developed to scrutinize what are the best methods to accomplishing these objectives. In other words, group dynamics have become so important to

TEAM BUILDING

industries, there are professional training programs that will teach companies how to get people to work positively together. A team leadership training course can be a number of different instructional methods. There are professionals that will come into a business and evaluate moral needs and identify company problems, if any. These instructional agencies can spend weeks or months working with employees and accumulating data for review. Once there are areas of the business that are targeted for improvement, trainers will put together custom programs for team building training and management skills. There are also various courses available online. These courses can be bought and distributed to employees, giving the employees resources for reading and studying. There

are also online group development studies that offer a variety of good topics for study. Whatever manner of help is chosen, companies should involve entire departments and all management in the entire process. To get people working well together, the process should begin with learning together. The results will be very encouraging. Today's business climates are changing rapidly. Technology is replacing many positions that were once held by humans. But, with the advancement of the Information Age there has come a true need for large numbers of departments and workers to interact. The more society turns to technology, the more need there is for human interactions. Effective and positive inter-company communications are central to all profitable ventures. Now is the optimum time for equipping employees and managers alike with team leadership training and team building training. As workers begin to understand objectives, create team goals, and

TEAM BUILDING

bond with one another, the spirit of community will reign in any ambitious enterprises.

Many of the agencies offering these services can be found online through the Internet. Browsing the options online will be a great place to begin discovering the different types of programs available and what costs are involved. Those investigating team leadership training courses will want to conduct thorough background checks on any company under consideration. It will be wise to get all contracts reviewed by an attorney, when using a professional agency that comes into the business. When utilizing software or online programs, ask the agency selling the program to provide samples and also references. Business leaders will want to get the

very best results for their money.

Even the Bible teaches us about the importance of positive communications. The Bible also address the need for people to help each other, sharing wisdom. "He that handleth a matter wisely shall find good: and whoso trusteth in the Lord, happy is he. The wise in heart shall be called prudent: and the sweetness of lips increaseth learning." (Proverbs 17:20-21) When businesses apply God's truths to their decisions and operations, wisdom abounds all the more!

So, why not get started and give employees the tools of wise team communication skills. A training course for all employees may be just the added motivation a company needs to take their goals and production to the next level. Log onto the World Wide Web today and discover the many different options in team building training seminars and courses, and enjoy a future full of the true sense of company community.

A hand is visible in the top left corner, holding a transparent sheet. Another hand is visible at the bottom center, also holding the sheet. The sheet is held against a background of a bright blue sky with soft, white clouds. The word 'PRIN' is printed in large, bold, black letters on the top right of the sheet.

PRIN

*freestyle baptism
barriere spatio-temporale
s.o.s. natura
.edu
sublimul mic
goodbye desolate harbour*

sublimul mic

Sublimarea este un termen foarte complex, care nu prea și-a găsit loc în vocabularul comun tocmai datorită fenomenelor rare și misterioase pe care le descrie. În fizică prin sublimare se înțelege trecerea unei substanțe din starea de agregare solidă direct în starea de agregare gazoasă, fără a mai trece prin starea lichidă. Sînt cîteva substanțe care se comportă astfel, însă acestea fiind rar întâlnite în viața de zi cu zi, fenomenul este necunoscut pentru cei mai mulți oameni. Proprietatea de a trece dintr-o stare solidă, caracterizată de inerție și un grad minim de libertate, direct într-o stare gazoasă, caracterizată de o mobilitate extraordinară, de un mod foarte subtil de manifestare, a constituit o bună comparație pentru cei care au urmărit să descrie unele procese psihice și spirituale pe care le suportă conștiința în procesul ei de evoluție. În artă, prin sublimare se înțelege capacitatea unei creații artistice de a induce o stare elevată de conștiință celor care o percep. Opera de artă induce un proces de rafinare a percepției, a înțelegerii, printr-un act de tip cathartic. Acest proces este numit adeseori sublimare. O operă de artă, indiferent din ce domeniu provine, dacă nu conduce la sublimare nu este cu adevărat operă de artă. Adică, dacă majoritatea oamenilor care percep actul artistic, sau opera de artă respectivă, nu reușesc să treacă printr-un proces de sublimare, adică de la individual la trans-individual, atunci acea operă de artă este îndoielnică. Prin sublimare în cadrul artei trebuie să înțelegem procesul prin care se transcend limitările individualității, pentru ca sufletul să se manifeste un interval de timp în urma contactului cu o operă de artă pe un nivel mult mai elevat, transfigurat, înalt, ca și cum ar avea senzația unei dilatări sau expansiuni, pe fundalul căreia calitățile psiho-mentale se manifestă cu mai multă ușurință și mult mai intens. Procesul de sublimare în cadrul operelor artistice este pus în evidență indirect prin expresii de genul: "acest tablou este înălțător", "această carte este înălțătoare" etc. La fel cum substanța solidă se ridică instantaneu de la pămînt la cer în contact cu aerul, la fel se înalță și sufletul omului în

sublimul mic

contact cu o operă de artă autentică. În viața de zi cu zi orice om caută instinctiv să obțină stări dilatate de conștiință pentru că acestea sînt însoțite întotdeauna de plăcere sau chiar de fericire foarte intensă. Foarte multe așa-zise creații artistice urmăresc dilatarea conștiinței prin stimularea emoțiilor și gândurilor perturbate sau percepute unanim ca fiind negative cum ar fi: orgoliul, gelozia, pasiunile inferioare, plăcerea sexuală, ura, aroganța etc. Aceste creații prind foarte bine la oamenii care sînt orientați nativ către astfel de manifestări. În mod normal nu veți auzi niciodată vorbindu-se despre astfel de creații artistice ca fiind sublime, pentru că ele nu produc de fapt nici o sublimare, ci doar o exacerbare a anumitor stări sufletești inferioare care îți pot da senzația că te simți mai viu. Opera artistică autentică se caracterizează prin aceea că reușește să inducă dilatarea conștiinței prin stimularea și susținerea emoțiilor și gândurilor bune, percepute unanim ca fiind pozitive cum ar fi: iubirea, frumusețea, sacrificiul, curajul, bunătatea, armonia, compasiunea etc. De exemplu, o stare mistică se manifestă din punct de vedere exterior ca și o stare de comă, dar în timp ce prima este caracterizată de o conștiință hiperactivă, cea de a doua este caracterizată de o inconștiență totală. Orice artist trebuie să aibă în vedere faptul că opera sa nu trebuie să conducă doar la o dilatare de conștiință prin creșterea și amplificarea

sublimul mic

anumitor stări
sufletești, ci și la
elevarea, purificarea,
rafinarea minții și a sufletului.

Din punct de vedere psihologic, prin
sublimare se înțelege capacitatea de a reorienta
anumite energii sau manifestări psihice dizarmonioase
către manifestări armonioase sau folositoare. De exemplu,

pulsiunile sexuale sau libidoul intens al unui om ar putea să se manifeste prin desfrâu, prin nenumărate experiențe sexuale care în final vor
conduce la vlăguire și decădere sau ar putea fi orientate către un act creator de tip artistic. Astfel, poeții geniali sînt acele ființe care
reuesc să-și sublimeze cu ușurință o parte din potențialul lor sexual în energie, pe care, ulterior, o folosesc pentru a-și susține actul de
creație poetică. Un alt exemplu de sublimare este cel al pulsiunilor de tip kung fu, care în mod obișnuit conduc omul către manifestări de
tip agresiv, iar prin sublimare ne pot conduce către manifestări „violente” de tip constructiv cum ar fi chirurgia. Despre chirurghi se

spune că, inconștient, ei au reușit să-și reorienteze aceste pulsiuni agresive în acte constructive, adică au

reușit să-și sublimeze agresivitatea. Scrierile de sorginte spirituală vin să afirme că omul

nu poate să-și suprimă o manifestare perturbată, cum ar fi ura sau gelozia prin

autocontrol sau prin orice alte mijloace. Tot ceea ce se face acum în această

direcție nu este altceva decît o amortire a creierului pentru ca el

să nu mai fie capabil să susțină pulsiunile perturbate. Toate

aceste pulsiuni nu pot fi eliminate așa cum elimini un

țesut canceros, ci ele pot fi transformate prin

sublimare. Minia nu poate fi eliminată și cei care

au lucrat în acest domeniu pot să confirme acest

lucru, însă ea poate fi sublimată prin reorientarea

manifestărilor sale într-o direcție constructivă.

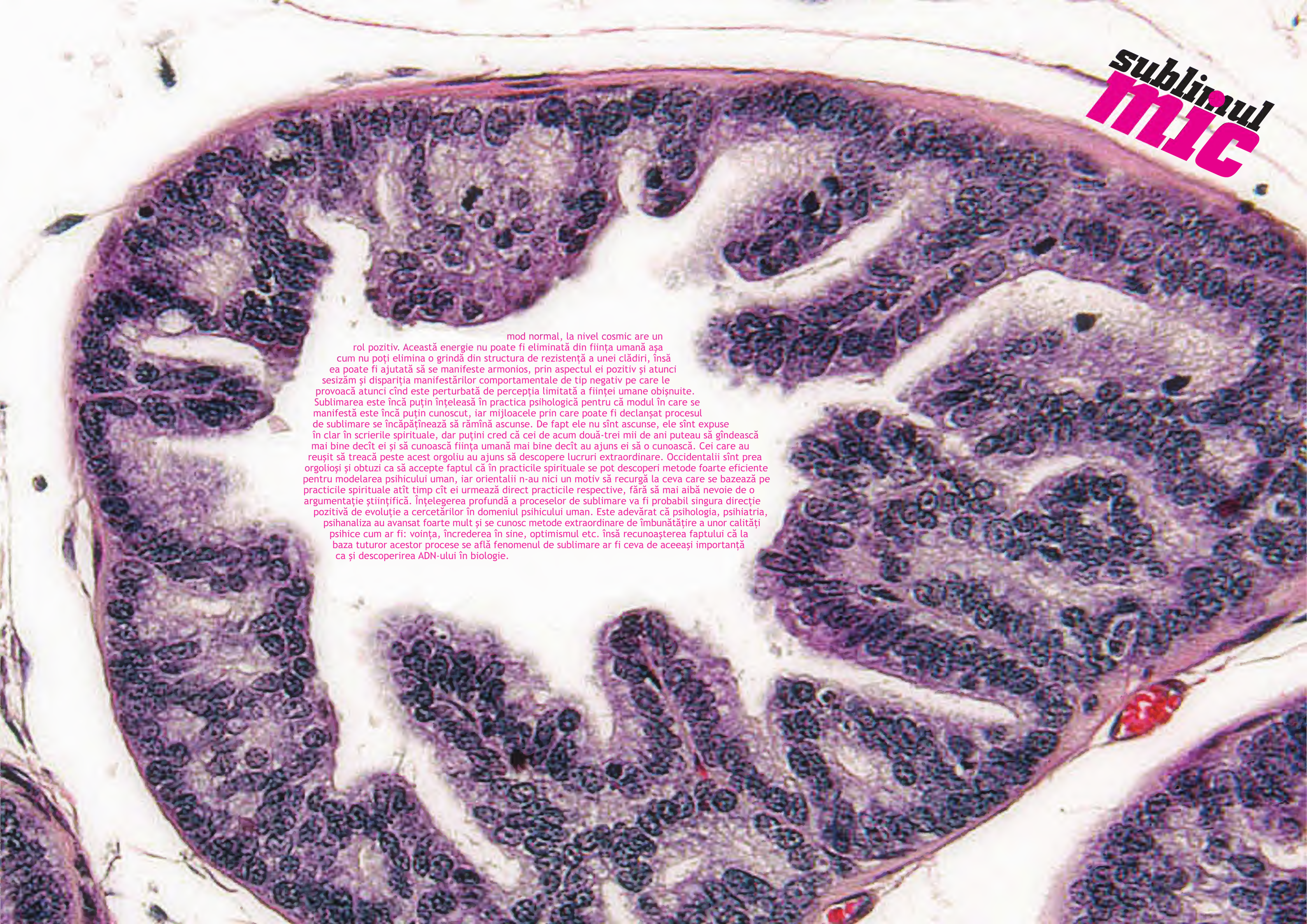
Deci, toate manifestările perturbatoare: minia,

invidia, gelozia, orgoliul, pasiunile inferioare

etc. nu reprezintă altceva decît manifestarea

perturbată a unei energii specifice care în

sublimul mic

mod normal, la nivel cosmic are un rol pozitiv. Această energie nu poate fi eliminată din ființa umană așa cum nu poți elimina o grindă din structura de rezistență a unei clădiri, însă ea poate fi ajutată să se manifeste armonios, prin aspectul ei pozitiv și atunci sesizăm și dispariția manifestărilor comportamentale de tip negativ pe care le provoacă atunci când este perturbată de percepția limitată a ființei umane obișnuite. Sublimarea este încă puțin înțeleasă în practica psihologică pentru că modul în care se manifestă este încă puțin cunoscut, iar mijloacele prin care poate fi declanșat procesul de sublimare se încăpățânează să rămână ascunse. De fapt ele nu sînt ascunse, ele sînt expuse în clar în scrierile spirituale, dar puțini cred că cei de acum două-trei mii de ani puteau să gîndească mai bine decît ei și să cunoască ființa umană mai bine decît au ajuns ei să o cunoască. Cei care au reușit să treacă peste acest orgoliu au ajuns să descopere lucruri extraordinare. Occidentalii sînt prea orgolioși și obtuși ca să accepte faptul că în practicile spirituale se pot descoperi metode foarte eficiente pentru modelarea psihicului uman, iar orientalii n-au nici un motiv să recurgă la ceva care se bazează pe practicile spirituale atît timp cît ei urmează direct practicile respective, fără să mai aibă nevoie de o argumentație științifică. Înțelegerea profundă a proceselor de sublimare va fi probabil singura direcție pozitivă de evoluție a cercetărilor în domeniul psihicului uman. Este adevărat că psihologia, psihiatria, psihanaliza au avansat foarte mult și se cunosc metode extraordinare de îmbunătățire a unor calități psihice cum ar fi: voința, încrederea în sine, optimismul etc. însă recunoașterea faptului că la baza tuturor acestor procese se află fenomenul de sublimare ar fi ceva de aceeași importanță ca și descoperirea ADN-ului în biologie.

.edu
NO
FOOD OR
DRINKS

Una din primele lecții pe care trebuie să le învețe un copil este aceea a supunerii. El poate fi învățat să fie ascultător înainte de a fi suficient de mare pentru a gândi abstract. Obiceiul ar trebui întipărit prin eforturi perseverente, pline de blândețe. Pot fi prevenite astfel într-o mare măsură conflictele de mai târziu dintre voința proprie și autoritate, conflicte care au un aport substanțial în crearea unei înstrăinări și ostilități față de părinți și educatori și, adesea, a unei împotriviri față de orice autoritate, omenească sau divină.

Obiectivul disciplinei este formarea copilului pentru autonomie. El ar trebui să fie învățat încrederea de sine și autocontrolul. De aceea, de îndată ce este capabil să priceapă, rațiunea sa ar trebui să fie îndreptată către supunere. Ori de câte ori tratăm cu el, să o facem în așa fel încât să arătăm că supunerea este un lucru corect și rezonabil. Ajutați-l să vadă că fiecare lucru este guvernat de câte o lege și că nesupunerea duce în cele din urmă la dezastru și suferință. Când Dumnezeu spune: „Să nu”, ne atrage atenția din iubire asupra consecințelor nesupunerii, pentru a ne scuti de vătămări și pierderi.

Ajutați-l pe copil să vadă că părinții și învățătorii sunt reprezentanții lui Dumnezeu și că, atâta vreme cât ei acționează în armonie cu El, legile pe care le fac aceștia în familie și în școală sunt și ale Sale. După cum se așteaptă de la copil să dea ascultare părinților și educatorilor, și ei au datoria, la rândul lor, să asculte de Dumnezeu. Atât părintele, cât și educatorul ar trebui să caute să supravegheze dezvoltarea copilului fără a o împiedica printr-un control excesiv. Când nu le dăm suficientă libertate este la fel de rău ca atunci când ne ocupăm prea puțin de ei. Efortul de a „frânge voința” unui copil este o greșală îngrozitoare. Fiecare minte are o constituție diferită; în vreme ce folosirea forței poate asigura o supunere exterioară, rezultatul obținut în cazul multor copii va fi acela al unei răzvrătiri mai ferme a inimii. Chiar dacă părintele sau educatorul ar reuși să obțină controlul pe care-l dorește, efectul nu va fi mai puțin vătămător pentru copil. Disciplinarea unei ființe omenești care a atins anii în care poate raționa liber nu ar trebui să se asemene cu cea folosită în cazul unui animal necuvântător. Animalul nu este învățat decât să se supună stăpânului său. Pentru acel dobitoc, stăpânul reprezintă mintea, judecata și voința. Această metodă, folosită uneori în educarea copiilor, face din ei ceva doar cu puțin diferit de niște mașini automate. Mintea, voința și conștiința

se află sub controlul altuia. Scopul lui Dumnezeu nu este ca vreo minte să fie dominată în felul acesta. Cei care slăbesc sau distrug individualitatea își asumă o responsabilitate care nu poate avea decât efecte negative. Atâta vreme cât se află sub autoritate, copiii pot da impresia unor soldați bine instruiți; când însă controlul încetează, se va descoperi că duc lipsă de tărie și fermitate a caracterului. Pentru că nu a fost învățat niciodată să se conducă singur, tânărul nu discernе nici o limită în afara cerințelor impuse de părinți sau educatori. Când autoritatea acestora nu mai acționează, el nu știe cum să-și folosească libertatea și se dedă adesea la plăceri care îi vor constitui ruina.

De vreme ce supunerea voinței este mult mai dificilă pentru unii elevi decât pentru alții, învățătorul ar trebui să facă ascultarea față de cerințele sale cât mai ușoară cu putință. Voința ar trebui să fie călăuzită și modelată, nu ignorată sau zdrobită. Cruțați-le tăria voinței; vor avea nevoie de ea în bătaia vieții.

Fiecare copil ar trebui să înțeleagă adevărata forță a voinței. El ar trebui să fie călăuzit să vadă cât de mare este responsabilitatea implicată în acest dar. Voința este puterea stăpânitoare în natura omului, puterea de decizie sau de alegere. Fiecare ființă umană înzestrată cu rațiune are puterea de a alege binele. În fiecare experiență a vieții, cuvântul lui Dumnezeu pentru noi este: „Alegeți astăzi cui vreți să slujiți.” Fiecare își poate pune voința de partea voinței lui Dumnezeu, poate alege să se supună Lui și, unindu-se astfel cu puterea divină, poate rămâne pe un teren unde nimic nu-l poate forța să facă ceea ce este rău. În fiecare tânăr sau copil există, prin ajutorul lui Dumnezeu, puterea de a-și forma un caracter integru și de a duce o viață folositoare.

Părintele sau educatorul care îl învață pe copil autocontrolul printr-o asemenea instruire va fi de cel mai mare folos și va avea mereu succes. Se poate ca persoanei care privește cu superficialitate să nu i se pară că munca acestuia prezintă cele mai mari avantaje; se poate să nu fie prețuită atât de mult ca munca celui care ține mintea și voința copilului în stăpânire absolută; după mai mulți ani însă se vor vedea rezultatele celei mai bune metode de educare.

În abordarea elevului său, educatorul înțelept va căuta să încurajeze încrederea și să întărească sentimentul onoarei. Copiii și tinerii au de câștigat, dacă li se acordă încredere. Mulți, chiar și dintre cei mici, au un simțământ puternic al onoarei, toți doresc să fie tratați cu încredere și respect, iar acesta este un drept al lor. Ei nu ar trebui făcuți să simtă că nu pot face un pas fără a fi supravegheați. Suspiciunea demoralizează, producând tocmai relele pe care caută să le împiedice. În loc să stea tot timpul cu ochii pe ei, ca și cum i-ar bănuși de ceva rău, învățătorii care își cunosc elevii vor descoperi lucrările unei minți neastâmpărate și vor acționa prin influențe ce vor contracara răul. Faceți-i pe tineri să simtă că li se acordă încredere și veți vedea că nu vor fi decât puțini aceia care nu vor căuta să se dovedească vrednici de această încredere.

Urmând același principiu, este mai bine să cereți decât să porunciți; cel căruia vă adresați în felul acesta are ocazia de a dovedi că este credincios principiilor corecte. Dacă se supune, acesta va fi rezultatul alegerii lui, nu al constrângerii.

Regulile care guvernează sala de clasă ar trebui să reprezinte, pe cât posibil, vocea întregii școli. Fiecare principiu implicat în ele ar trebui pus

înaintea elevului în așa fel încât să poată fi convins de justetea lui. Astfel, va simți responsabilitatea de a veghea asupra respectării regulilor la a căror formulare a ajutat el însuși. Regulile ar trebui să fie puține și bine concepute; și ar trebui aplicate de îndată ce au fost făcute. Minte învățată să recunoască și să se adapteze la tot ceea ce se dovedește cu neputință de schimbabil; însă posibilitatea compromisului provoacă dorința, speranța și nesiguranța, iar rezultatele sunt agitația, iritabilitatea și nesupunerea. Ar trebui să se clarifice din capul locului că modul de guvernare al lui Dumnezeu nu cunoaște nici un compromis cu răul. Neascultarea nu ar trebui tolerată nici în cămin, nici în școală. Nici un părinte sau educator, care are pe inimă bunăstarea celor care se află în grija sa, nu va face compromisuri cu independența încăpățanată, care sfidează autoritatea sau recurge la subterfugii sau la manevre de evitare a datoriei de a se supune. Nu dragoste, ci sentimentalism este numele atitudinii de a sta la tocmeală cu ceea ce este rău, de a căuta să înduplece sau să mituiască pentru a obține acordul și de a accepta, în final, un înlocuitor al lucrului cerut inițial. „Cei nesocotiți glumesc cu păcatul.” Ar trebui să ne ferim să tratăm păcatul ca fiind un lucru neînsemnat. Îngrozitoare este puterea lui asupra aceluia care îl face. „Cel rău este prins în înșeși nelegiuirile lui și este apucat de legăturile păcatului lui.” Cel mai mare rău pe care-l putem face unui tânăr este acela de a-l lăsa să rămână prins în robia obiceiului rău. Tinerii au o dragoste înăscută de libertate; ei au nevoie să priceapă că de aceste binecuvântări inestimabile se pot bucura numai în supunerea față de Legea lui Dumnezeu. Această Lege este garantul adevăratei libertăți. Ea descoperă și interzice acele lucruri care degradează și înrobesc și îl protejează în acest fel pe cel ascultător de puterea răului. În eforturile noastre de a îndrepta răul, ar trebui să ne ferim de tendința de a căli sau critica. Muștrarea neîncetată tulbură, dar nu reformează. Pentru multe minți, și adesea chiar acelea care sunt cele mai impresionabile, atmosfera de critică lipsită de compasiune zădărnicește toate eforturile depuse. Florile nu se deschid sub biciul unui vânt aspru. Un copil certat în mod frecvent pentru o greșală anume ajunge să privească aceea greșală ca pe o trăsătură definitivă a sa, ca pe un lucru împotriva căruia este zadarnic să lupte. Așa se ajunge la descurajare și deznădejde, adesea ascunse sub masca indiferenței sau bravei. Adevăratul obiectiv al muștrării este atins numai când cel greșit este condus să-și vadă singur greșala și se decide să-și folosească voința pentru a o îndrepta. Când se întâmplă aceasta, îndrumați-l către Izvorul iertării și puterii. Căutați să-i păstrați intact respectul de sine și să-i insuflați curaj și speranță. Această lucrare este cea mai frumoasă și cea mai dificilă care a fost vreodată încredințată făpturilor omenești. Ea reclamă un tact de cea mai mare delicatețe, o sensibilitate deosebită, o cunoaștere a firii omenești, o credință și o răbdare de origine cerească, dispusă de a lucra, a veghea și aștepta. Este o lucrare mai importantă decât orice altceva. Cei care doresc să-și controleze pe alții trebuie să se stăpânească mai întâi pe ei înșiși. Purtarea pătimășă cu un copil sau un tânăr nu va face decât să nască în el resentimente. Când un părinte sau

un educator devine nerăbdător și se află în pericolul de a vorbi fără înțelepciune, mai bine să tacă. Există o putere minunată în tăcere.

Educatorul trebuie să se aștepte să întâlnească comportamente îndărătnice și, de asemenea, inimi încăpățanate. Confruntat cu acestea însă, el nu ar trebui să uite niciodată că și el a fost odată copil, că și el a avut nevoie de disciplină; că și acum, cu toate avantajele vârstei, educației și experienței, greșește adesea și are nevoie de milă și răbdare. Când le dă educație celor tineri, ar trebui să aibă în vedere că are de-a face cu unii care au înclinații spre rău, asemănătoare cu ale sale. Să ia în considerație că aceștia au de învățat aproape totul și că unora le este mai greu să învețe decât altora. Cu un elev slab ar trebui să se poarte cu răbdare, fără a-i critica neștiința, ci folosindu-se de orice prilej pentru a-l încuraja. Cu elevii sensibili, neliniștiți, el ar trebui să se poarte cu foarte multă gingășie. Simțământul propriilor lui nedeșăvârșiri ar trebui să-l determine neîncetat să manifeste compasiune și îndelungă răbdare față de cei care se luptă cu dificultățile.

Regula Mântuitorului - „Ce vreți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel”- ar trebui să fie regula tuturor celor care își asumă răspunderea educației copiilor și a tinerilor. Ei sunt membrii mai puțin vârșnici ai familiei Domnului, moștenitori împreună cu noi ai darului vieții. Regula lui Hristos ar trebui păzită cu sfîntenie față de cei mai leneși, cei mai tineri, cei mai nepricepuți și chiar față de cei mai greșiți și răzvrățiți.

Această regulă îl va face pe învățător să evite, pe cât este cu putință, să descopere în public vina sau greșelile unui elev. El va căuta să evite muștrările sau pedepsele date în prezența altora. Nu va exmatricula un student până nu s-au depus toate eforturile pentru îndreptarea lui. Când devine evident însă că îngăduința nu-i este de nici un folos studentului însuși, în timp ce sfidarea pe care o afișează acesta sau nesocotirea autorității tinde să aducă prejudicii conducerii școlii, iar influența sa îi contaminează pe alții, atunci exmatricularea lui se impune ca fiind necesară. Cu toate acestea, pentru mulți, rușinea expulzării publice ar duce la îmbrățișarea unei atitudini de indiferență totală și la ruină. În cele mai multe cazuri, când exmatricularea nu poate fi evitată, nu este necesar ca acest lucru să fie făcut public. Sfătuindu-se și cooperând cu părinții, învățătorul să aranjeze retragerea cu discreție a studentului.

În aceste timpuri de primejdie deosebită pentru cei tineri, ispitele îi înconjoară din toate părțile; cel mai ușor este să plutești în derivă, și tocmai de aceea este nevoie de efortul cel mai hotărât pentru a înainta împotriva curentului. Fiecare școală ar trebui să fie o „cetate de scăpare” pentru tineretul asaltat de ispite, un loc în care răcăcirile lor să fie abordate cu răbdare și înțelepciune. Învățătorii care înțeleg ce responsabilități au vor scoate din viețile și inimile lor tot ceea ce i-ar împiedica să lucreze cu succes cu cei încăpățânați și neascultători. Legea care va

.edu

.edu

EXIT

stăpâni vorbirea lor va fi în orice clipă dragostea și gingășia, răbdarea și stăpânirea de sine. Îndurarea și compasiunea se vor îngemăna cu dreptatea. Când va fi necesar să mustre, cuvintele lor nu vor fi exagerate, ci umile. Ei vor pune cu blândețe înaintea celui greșit erorile sale și îl vor ajuta să își revină. Fiecare învățător adevărat va simți că, dacă s-ar întâmpla totuși să greșească, ar fi mai bine să greșească de partea îndurării decât de partea severității. Mulți tineri despre care se crede că sunt incorrigibili nu au o inimă atât de dură precum pare. Mulți care sunt priviți ca fiind cazuri lipsite de speranță pot fi recuperați printr-o disciplină înțeleaptă. Ei sunt adesea aceia care cedează cel mai ușor dacă sunt tratați cu bunătate. Învățătorul să capete încrederea celui ispitit și, recunoscând și dezvoltând binele din caracterul acestuia, va putea în multe cazuri să îndrepte răul fără să atragă atenția asupra lui. Învățătorul divin îi suportă pe cei greșiți în toată stricăciunea lor. Dragostea Lui nu se răcește; eforturile Sale de a-i salva nu încetează. Stă neîncetat cu brațele întinse în întâmpinarea celor greșiți, celor răzvrățiți și chiar a celor apostaziați. Inima Sa este mișcată de neajutorarea copilășului supus unui tratament brutal. Strigătul suferinței omenești nu ajunge niciodată în zadar la urechea Sa. Deși toți sunt prețioși înaintea Lui, purtările aspre, posace, încăpățănate li solicită cel mai mult compasiunea și iubirea; căci El abordează lucrurile de la cauză la efect. Cel care este ispitit cu cea mai mare ușurință și are cea mai puternică înclinație de a greși constituie obiectul deosebit al grijii Sale. Fiecare părinte și fiecare învățător ar trebui să cultive atributele Celui care consideră cauza celor năpăstuiți, suferinzi și ispițiți ca fiind propria Sa cauză. Ar trebui să fie un om care „poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciune. În afară de disciplina din familie și de la școală, toți trebuie să întâlnească disciplina severă a vieții. Cum să o întâmpinăm cu înțelepciune reprezintă o lecție care ar trebui expusă cu claritate fiecărui copil și fiecărui tânăr. Este adevărat că Dumnezeu ne iubeste, că lucrează pentru fericirea noastră și că, dacă Legea Sa ar fi fost întotdeauna respectată, nu ar fi trebuit să cunoaștem vreodată suferința; și nu este mai puțin adevărat că în această lume, ca urmare a păcatului, fiecare viață este asaltată de suferință, necazuri și poveri. Putem

să le facem copiilor și tinerilor un bine care să dureze toată viața, învățându-i cum să întâmpine curajos aceste necazuri și poveri. În vreme ce este de datoria noastră să le arătăm compasiune, nu trebuie să facem însă acest lucru niciodată în așa fel încât să-i încurajăm să-și plângă singuri de milă. Ei au nevoie de ceea ce stimulează și întărește mai degrabă decât de ceea ce slăbește.

Ei ar trebui să fie învățați că această lume nu este un loc de paradă, ci un câmp de bătaie. Toți sunt chemați să suporte duritățile, ca niște soldați buni. Ei trebuie să fie puternici, să se poarte ca niște bărbați. Să fie învățați că adevăratul test al caracterului se găsește în dispoziția de a purta poveri, de a ocupa un loc greu, de a face lucrarea ce trebuie înfăptuită, chiar dacă acest lucru nu va aduce nici o răsplată sau recunoaștere pământească. Modul corect de a înfrunța încercarea nu este căutând să scăpăm, ci să ne folosim de ea. Acest lucru se aplică oricărei discipline, și cea timpurie, și cea de mai târziu. Neglijarea educației copilului pe când e mic și întărirea în timp a tendințelor greșite fac mult mai dificilă educarea sa de mai târziu și, de asemenea, ca disciplinarea lui să fie mult prea adesea un proces dureros. Și într-adevăr este dureros pentru natura inferioară, căci i se refuză dorințele și înclinațiile firești; durerea însă trebuie trecută cu vederea, având în perspectivă o bucurie mai mare. Copilul și tânărul să fie învățați că fiecare greșală, fiecare defect și dificultate pe care o biruie devine o piatră pe care calcă pentru a ajunge la lucruri mai bune și mai înalte. Prin astfel de experiențe au dobândit succes toți aceia care au reușit, într-adevăr, să facă viața vrednică de trăit.

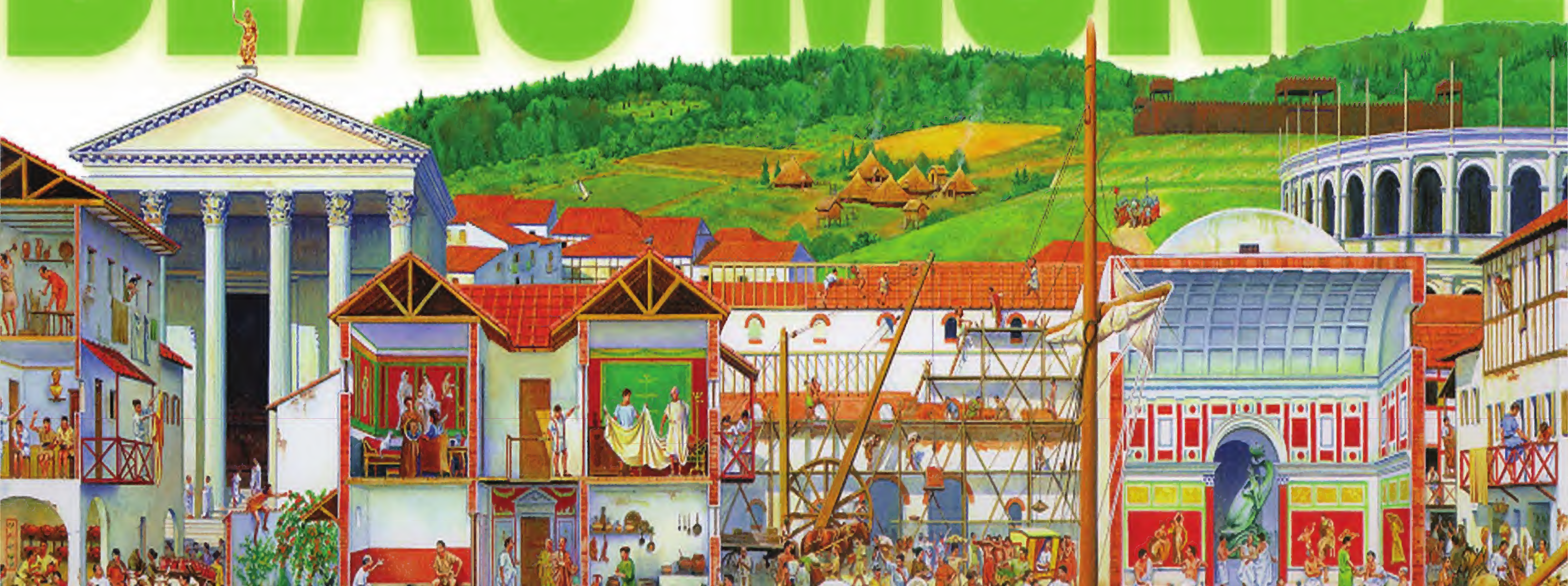
Trebuie să „nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd, căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice”. Noi facem un schimb prin tăgăduirea dorințelor și înclinațiilor egoiste - renunțăm la ceea ce este fără valoare și trecător pentru a dobândi ceea ce este prețios și etern. Acesta nu este un sacrificiu, ci un câștig infinit.

„Ceva mai bun” este lozinca educației, legea întregii viețuiri corecte. Deseori, tinerii îndrăgesc obiecte, țeluri și plăceri care pot să nu pară rele, dar care nu au cum să realizeze cel mai înalt bine. Acestea abat viața de la cel mai înalt scop al Său. Măsurile arbitrare sau învinuirea directă pot să nu reușească să-i facă pe acești tineri să renunțe la lucrurile pe care le agreează. Ei trebuie îndrumați către ceva mai bun decât etalarea ostentativă, ambiția sau satisfacerea plăcerilor proprii. Aduceți-i în contact cu adevărata frumusețe, cu principii superioare și cu vieți mai nobile.

BEAU MONDE

De fapt, problema raportului dintre om și mediul ambiant nu este nouă. Ea a apărut o dată cu cele dintâi colectivități omenesti, căci omul, cu inteligența și spiritul creator care îl definesc, nu s-a mulțumit cu natura așa cum era ea, ci a pornit cu curaj și tenacitate la opera de transformare a ei potrivit nevoilor sale. Multiplicându-se neîncetat, specia umană a adăugat peisajului natural privelisti noi, prefăcând mlaștini și pământuri întelenite în văi roditoare, ținuturi aride în oaze de verdeată, a creat noi soiuri de plante de cultură și a domesticit animale sălbatice. Până aici, echilibrul natural nu a avut de suferit decât, poate, pe arii foarte restrânse, care nu puteau afecta ansamblul. Căderea a intervenit o dată cu revoluția industrială și mai cu seamă, cu noua revoluție tehnico-stiințifică, grație căreia avioane și rachete brazdează, astăzi, văzduhul și străpung norii, nave tot mai mari și mai puternice despica luciul marilor și al oceanelor, cascade de hidrocentrale transformă puterea apelor în salbe de lumină, în energie ce alimentează parcul de mașini în creștere vertiginoasă. Într-un cuvânt, știința și tehnica modernă, sporind nemăsurat puterea omului, au ridicat, în medie, nivelul de viață de pretutindeni. Dar reversul civilizației industriale este contemporan, al progresului material a fost și este înrăutățirea mediului natural. Sub impactul dezvoltării economice au fost poluate, mai mult sau mai puțin grav, solul, apa și aerul, au dispărut sau sunt pe cale de dispariție multe specii de plante și animale, iar omul este confruntat la rândul lui cu diverse maladii cauzate de poluare, fenomene ce cuprind astăzi toate țările și continentele. Efectele ei sunt resimțite până și pe întinderile, până ieri imaculate, ale Antarcticii. S-a calculat că în timp de un deceniu, deviațiile civilizației au provocat mediului natural pagube mai mari decât într-un mileniu. La începutul erei neolitice, numai aproximativ zece milioane de oameni acționau asupra naturii, cu unelte primitive care practic nu lăseau urme cât de cât sesizabile. La mijlocul secolului trecut, deci nu la mult timp după declanșarea revoluției industriale, numărul locuitorilor globului

S.O.S. NATURA

ajunge la un miliard, dar deteriorarea mediului nu cunoaste inca manifestari preocupante, cu exceptia anumitor perimetre din unele tari occidentale - incepand cu Anglia - care au urcat primele in "trenul industrializarii", gratie in primul rand masinii cu abur. Poluarea ca problema globala este apanajul secolului nostru, mai precis al ultimelor trei decenii, timp in care populatia lumii a crescut de la 5 la 6 miliarde de locuitori. Sunt multi sau putini ? Exercita oare numarul lor cu adevarat o "presiune demografica" asupra mediului inconjurator ? Iata intrebari ce-i framanta deja pe demografi, economisti, medici si alti specialisti, ca si pe oamenii politici. Problema care i-a preocupat pe specialisti de-a lungul timpului a fost, de fapt, aceea daca se poate asigura hrana suficienta populatiei si doar in ultimile decenii si-au indreptat atentia asupra unui aspect care s-a dovedit a fi la fel de important: degradarea mediului ambiant prin poluare, eroziune si alte fenomene, datorate actiunii, voite sau nu, a omului, proces ce afecteaza nu numai posibilitatile de procurare a hranei, ci si alte aspecte ale existentei umane, incepand cu sanatatea. Nu incapa indoiala ca solul este capitalul cel mai pretios de care omul dispune pentru satisfacerea nevoilor si ambitilor sale. La urma urmelor, cel putin pana la inventarea fotosintezei artificiale, cu totii depindem de stratul subtire si roditor de la suprafata Pamantului, de unde se extrag totalitatea resurselor necesare vietii. Or, unul din marile paradoxuri este acela ca omul tinde sa-si pericliteze izvorul vietii si al fortei din nestiinta, lacomie, neglijenta sau din alte cauze. Asa se face ca, in timp ce tehnicile moderne ii ingaduie sa introduca in circuitul productiv milioane de hectare de teren, ce pana ieri erau socotite inerte pe vecie, in paralel alte milioane de hectare dintre cele aflate in productie devin improprii cultivarii, datorita tot actiunii omului. De cand omul a inceput sa lupte impotriva naturii, suprafata deserturilor a crescut cu un miliard de hectare si procesul avanseaza intr-un ritm accelerat. Se cuvine sa adaugam ca, in fiecare an, zeci de milioane de hectare de soluri productive sunt

S.O.S. NATURA

"devorate" de drumuri, de uzine si de orase, tot atatea secvente ale duelului inegal dintre frunza verde si asfalt. De cand primul topor primitiv a doborit intaiul arbore, padurile au pierdut jumatate din intinderea lor, in timp ce omenirea in acest rastimp s-a multiplicat de sute sau chiar mii de ori. Distrugerea padurilor, carora li se datoreste in cel mai inalt grad stabilitatea si calitatea a trei elemente fundamentale ale vietii oamenilor - solul, aerul si apa - s-a soldat de-a lungul timpului cu efecte dezastruoase. Padurilor le revine un rol insemnat in fixarea stratului, relativ subtire, de sol fertil, mediul germinativ al masei vegetale. Despaduririle masive au inmormantat sub dune de nisip infloritoare civilizatii nu numai in nordul Africii, ci si in Asia, iar in unele parti ale Europei au impins dezgolirea muntilor si dealurilor pana la limite vecine cu calamitatea. Reimpadurirea e inca un cuvânt prea nou si efectele ei prea mici pentru a rascumpara greseala multimilenara care a determinat disparitia a jumatate din arborii planetei. Desigur, in aceasta privinta calculele sunt foarte precare. Recurgem totusi la unele, care, indiferent cat de mare e aproximatia, ne spun cate ceva. La sfarsitul Imperiului roman, Peninsula Iberica era acoperita cu paduri viguroase de la Biscaya pana la stramtoarea Gibraltar si ar fi avut o populatie aproape dubla fata de cea de azi, cand au ramas doar vreo cinci la suta din fostele paduri. In afara de protejarea solului, padurea exercita cea mai puternica actiune purificatoare asupra aerului, absorbind bioxidul de carbon si restituindu-l sub forma atat de necesarului oxigen. Din cele 14-16 miliarde de tone de bioxid de carbon lansate anual in atmosfera prin arderea combustibililor, plus cele provenite din respiratia oamenilor si animalelor, doua treimi sunt absorbite de paduri, acei "plamani verzi" ai Pamantului, carora le datoram atat de mult. Nu mai putin important este rolul padurii ca factor de regularizare a cursurilor raurilor. De asemenea, padurea este menita sa asigure cerintele de agrement si turism, tot mai accentuate in conditiile vietii moderne, ambianta biofizica indispensabila localitatilor balneoclimaterice,

S.O.S. NATURA

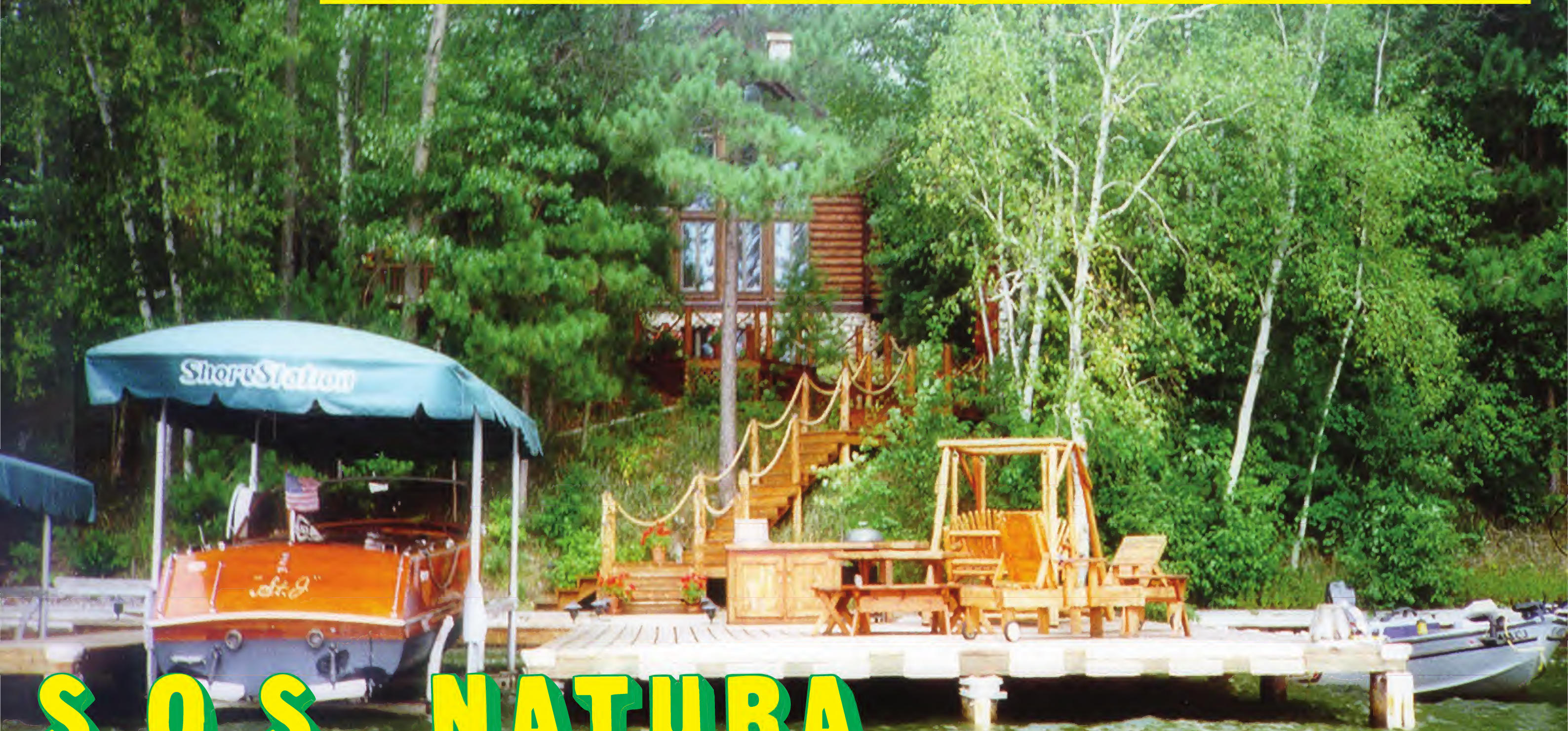
conservarea multor specii de plante si animale foarte utile etc. Intr-un cuvânt, fara paduri suficiente, dezvoltarea si, la urma urmelor, viata insasi nu sunt posibile. Astazi, cand padurile ocupa cam o treime din suprafata uscatului (circa 4 miliarde de hectare), pe plan mondial isi face loc parerea ca aceasta reprezinta un minimum necesar, sub care omenirea nu-si poate permite sa coboare. In conditiile cand raman de rascumparat fata de padure greseli multe si vechi, cand un singur automobil, parcurgand 1000 de kilometri, consuma o cantitate de oxigen suficienta unui om pe timp de un an, iar raurile dezlantuite fac tot mai mari ravagii, spaland nemilos ce a mai ramas din fertilitatea solului, exploatarea nerationala a resurselor forestiere a devenit un lux prea scump. Paleta surselor de degradare a solului este vasta, insa partea cea mai vizibila si aflata la indemana intelegerii oricui priveste acumularea unei enorme cantitati de reziduri de tot felul. Imaginea haldelor de deseuri din jurul uzinelor si impresionanta productie de gunoi din centrele urbane sunt numai doua din aspectele acestui fenomen nociv. Gunoi a existat dintotdeauna, dar notiunea aceasta, ca si atatea altele, si-a modificat serios continutul. Pentru gospodariile taranesti traditionale si deci pentru localitatile rurale, gunoiul insemna aproape exclusiv resturi vegetale nefolosite de animale, care putrezeau in cateva luni, pentru ca iarna sau primavara sa fie imprastiate pe camp pentru fertilizare. Exista practic o reciclare naturala completa ce se consuma aproape la fel si in perimetrul oraselor, ale caror periferii nu se deosebeau cine stie cat de felul de viata de la sate. Cu totul altfel stau lucrurile intr-o lume a industrializarii si urbanizarii vertiginoase, cand doi din cinci locuitori ai globului traiesc deja in orase - fata de unul din sapte la inceputul secolului. In plus, prolifereaza orasele mari si foarte mari, ajungandu-se ca acela cu peste un milion de locuitori sa depaseasca 200. Or, dupa calcule aproximative, fiecare locuitor din orasele europene "produce" mai bine de 1.5 Kg de gunoi pe zi, iar in S. U. A de vreo trei ori mai mult. De obicei, drumul

S.O.S. NATURA

gunoiului sfarseste la periferia orasului, in gropi existente sau pe locuri virane, unde se acumuleaza in gramezi imense, acceptate ca servituti inevitabile, uratind peisajul, poluand solul, aerul si apele subterane. Si mai grav e ca o buna parte din aceste gunoaie, indeosebi materialele plastice, sunt extrem de rezistente la actiunea bacterii-lor si, practic, nu se recicleaza pe cale naturala. Evacuarea rudimentara a gunoaielor a inceput sa puna serioase probleme in zonele puternic urbanizate din Occident inca de acum mai bine de o suta de ani. In 1870, in Anglia, si in 1892, in Germania, pentru marile orase s-a introdus incinerarea gunoaielor, cu valorificarea partiala a caldurii pentru producerea de abur si curent electric. Sistemul de incinerare s-a extins si perfectionat mult, optandu-se pentru arderea centralizata in mari uzine, mai avantajoasa pentru marile orase. Preocupanta ramane nu numai problema asigurarii salubritatii in perimetrele urbane si in vecinatatea lor. Astazi, plugurile tractoarelor scot deseori la iveala ambalaje de plastic si cutii de conserve, in primul rand pe terenurile arabile din jurul centrelor urbane, dar si in alte parti. Prezenta acestor obiecte aruncate si a multor altora se intalneste, din pacate, si in poienile muntilor si pe malul raurilor sau pe litoralul marin, cam peste tot unde oraseanul "evadeaza" in sanul naturii, fara a renunta macar pentru scurt timp la comoditatile locuintei si la gestul reflex de a arunca resturile. Prin arderea a aproape opt miliarde de tone de combustibil conventional se arunca anual in atmosfera aproximativ un miliard si jumatate tone de cenusa, praf si gaze. Pe langa arderea combustibililor - carbune, petrol, lemn, gaze naturale - probleme asemanatoare creeaza si alte industrii, indeosebi chimica, metalurgica, unele ramuri constructoare de masini, industria alimentara etc. - ca si circulatia automobilelor, avioanelor, trenurilor, vapoarelor etc. Abstractie facand de unele unitati industriale plasate in plina natura, grosul poluarii atmosferice provine din orase, caci aparitia industriei fie ca are loc in orase, fie creeaza ulterior orase. Asa ca primele victime sunt orasenii. Exista de acum

S.O.S. NATURA

un numar apreciabil de "infernuri ecologice", perimetre urbane unde noxele industrializarii se fac simtite prin efecte combinate : aer viciat, zgomot, aglomeratie. In asemenea locuri - cum sunt orasele San Paulo, Ciudad de Mexico, Detroit, Callacuta, Los Angeles, New York - procentul de imbolnaviri ale cailor respiratorii, inclusiv cancerul pulmonar, este de cateva ori mai mare, inregistrandu-se, de asemenea diversi alti factori de risc pentru sanatatea oamenilor, si nu numai a acelor ce locuiesc la orase. Abordand aceasta problema, specialistii considera ca, pe langa reducerea prin toate mijloacele a surselor de poluare, si, daca se poate, chiar eliminarea totala a unora dintre ele, insanatosirea aerului este de neconceput fara aportul decisiv al ariilor verzi. Dar daca aerul, asa cum este, deocamdata poate fi respirat pretutindeni pe gratis, nu acelasi lucru se intampla cu apa potabila, care pentru cetadini are de mai multa vreme un pret. Si inca in continua crestere. Caci apa, acest al doilea element in ordinea urgentelor omenesti, dupa aer, a devenit si el un produs industrial. In preajma marilor orase si unitati industriale apar instalatii uriase de "tratate" a apelor naturale, prin decantare, filtrare, sterilizare de mai multe feluri etc. La prima vedere, pare paradoxal sa vorbim de nevoia asigurarii apei pe o planeta care dispune de atata apa, incat s-ar putea inunda complet cu un strat de 3 km grosime. Chestiunea e ca 97 la suta din apa globului este sarata, iar din restul de 3 la suta cea mai mare parte se afla in ghetari. Rezulta ca populatia lumii are la dispozitie pentru consumul personal si pentru activitatile sale economice numai in jur de 1 la suta din volumul de apa dulce, respectiv cea din rauri, fluvii, lacuri si din unele panze freatice. Chiar si asa, ar fi mai mult decat suficient pe ansamblu, numai ca, asa ca si la alte capitole ale inzeistrarii naturale, apa e foarte neuniform repartizata pe intinderea globului, iar o mare parte din ea este de acum puternic poluata. In ansamblul poluarii, ponderea apelor uzate - menajere si industriale - este covarsitoare. Daca la poluarea aerului imaginea-simbol este oferita de arborii "perforati" de "ploile acide", la poluarea apei expresia caracteristica ar putea fi considerate "mareele negre", adica poluarea, practic continua, cu petrol a marilor si oceanelor lumii, avand efecte dezastruase asupra florei si faunei marine.

S.O.S. NATURA

BARIERE SPAȚIO- TEMPORALE

Tragedia omului contemporan provine din faptul că a devenit prizonierul propriei sale minți. Dezvoltarea științifică și tehnologică, perspectiva materialistă asupra lumii ne-au transformat în niște oameni (cu excepția unui număr restrâns) incapabili de a mai opera pe durate temporale vaste sau de a conștientiza un spațiu cât mai larg. În momentul de față majoritatea dintre noi am ajuns în imposibilitatea de a ne mai simți integrați într-un spațiu cosmic și într-un timp universal. Am pierdut și trecutul și viitorul și nu mai vedem nimic dincolo de propriile interese sau, altfel spus, mințile noastre au devenit atât de rigide încât nu mai au posibilitatea de a accepta un alt mod de a vedea viața decât acela pe care și l-au format, nu mai avem puterea să-l înțelegem pe celălalt care vede lumea puțin altfel decât noi. Tindem către o uniformizare culturală și perceptuală și asta datorită faptului că peste tot în lume pătrunde același sistem științific și tehnologic. Desigur, că nu este ceva profund malefic în faptul că aceleași tehnologii pătrund peste tot în lume și odată cu ele un nou tip de gândire și chiar o nouă cultură. Problema este că în legătură cu noile tehnologii și sisteme economice ale lumii este pusă ruperea sau distrugerea sistemelor de credințe tradiționale care asigurau o percepție integratoare a ființei umane. În noile condiții culturale omul este rupt de regulile tradiționale care erau construite cu scopul de a menține un echilibru cât mai bun între Viață și Spirit. Omul este Viață și Spirit, și că între aceste două componente există un vădit conflict de interese. Societățile tradiționale sănătoase au ajuns la concluzia că în viața unui om trebuie să primeze preocuparea de a se desăvârși din punct de vedere spiritual. Înțelepții din vechime au mai văzut că în timp ce scopul vieții se împlinește pe baza unor programe bine puse la punct prin natura instinctuală a omului, scopul spiritual trebuie abordat într-un mod conștient prin intermediul unor eforturi susținute din partea acestuia. Plecând de la aceste observații, marii legislatori ai lumii, Manu, Moise, Confucius, Lao Tse etc. au construit sisteme de reguli și legi care să permită menținerea unui echilibru

BARIERE SPAȚIO- , TEMPORALE

cît mai bun între Viață și Spirit și care să asigure chiar împlinirea scopului spiritual. O caracteristică fundamentală a acestor sisteme de legi și principii constă în faptul că omul era integrat într-un spațiu-timp sacru. Omul tradițional, prin repovestirea periodică a miturilor creației, se reintegra în originea lumii și a vieții. Se conștientiza astfel timpul trecut de la începuturile fiecărui lucru cu care el ajungea să interfereze ceea ce îl ajuta să integreze din punct de vedere spiritual absolut orice aspect al vieții într-o imagine unitară. Nimic nu rămînea în afara dimensiunii sale spirituale, nici măcar viitorul pentru că de asemenea, aceleași mituri conțineau și date cu privire la finalitatea fiecărui lucru creat, la finalitatea vieții individuale sau colective. De exemplu, evreii au ca finalitate imaginea stăpînirii întregului pămînt așa cum le-a promis Dumnezeu! Această finalitate hărăzită poporului evreu a căpătat înțelesuri multiple de-a lungul veacurilor în mințile oamenilor acestei etnii și nu puțini au fost și sînt aceia care s-au gîndit la o stăpînire de tip imperialist statal sau economic.

În concluzie vreau să spun că omul se dezvoltă normal atunci cînd reușește să devină conștient de un orizont cît mai vast din punct de vedere spațio-temporal. Pe măsură ce sacral s-a diminuat foarte mult în fața ofensivei materialismului tehnologic și a tiraniei profitului economic, viziunea sa asupra lumii a devenit din ce în ce mai limitată. Ca un paradox, cu cît reușim să călătorim mai repede și să străbatem distanțe imense din punct de vedere geografic cu atît devenim mai limitați de spațiu și timp la nivelul trăirii interioare. Nu ne mai interesează consecințele pe termen lung ale faptelor noastre, nu ne mai interesează dacă ceea ce facem în ograda noastră poate să conducă la perturbarea spațiului din ograda vecinului. Astfel, se produce eroziunea ecologică a planetei și ruina sufletului omului. Pentru oricine este evident faptul că dezvoltarea științifică și tehnologică a adus o falsă libertate ființei umane. Astăzi balanța este profund dezechilibrată în direcția scopurilor Vieții și tocmai de aceea aspectele

BARIERE SPAȚIO- TEMPORALE

spirituale, culturale și sufletești au devenit probleme de ordin secundar. Pe de altă parte, orice dezechilibru puternic al balanței Viață-Spirit este imediat corectat prin intermediul unor mecanisme universale bine puse la punct și astfel ar trebui să ne așteptăm la o revenire în forță a Spiritului, la o renaștere a sufletului. De-a lungul istoriei, civilizațiile au cunoscut de mai multe ori ruperea armoniei dintre Viață și Spirit, armonie care a fost restabilită de fiecare dată printr-o modalitate sau alta. O civilizație începe să decadă în momentul în care nu mai reușește să mențină un echilibru perfect între aceste două componente ale omului. Și cum scopurile vieții se împlinesc de la sine, înseamnă că omul trebuie să fie preocupat preponderent de scopurile spirituale sau, cu alte cuvinte, de perfecționarea continuă a sufletului său, iar o civilizație sănătoasă trebuie să asigure cadrul necesar pentru ca oamenii să fie stimulați să depună eforturi în direcția desăvârșirii spirituale.

Sper să găsim mijloacele cele mai înțelepte de a evada din închisoarea spațio-temporală în care am ajuns, păstrând, totuși, tot ceea ce este bun în economia și cultura acestui timp. Dacă nu vom găsi mijloacele să evadăm din această închisoare fără să-i spargem zidurile, tot progresul economico-tehnologic va fi pierdut și omul va recădea într-un mod de viață foarte precar (din punct de vedere al mijloacelor de trai) așa cum se mai sugerează în unele filme de televiziune. Ce este de făcut? Trebuie să păstrăm orizontul spațio-temporal vast pe care ni-l oferă progresul tehnologic actual și viitor și totodată să redescovoltăm orizontul spațio-temporal în dimensiunea interioară a sufletului. Vizionarii moderni sînt capabili să vadă o lume cu adevărat paradisiacă în care echilibrul dintre Viață și Spirit va fi redobîndit fără a se pierde însă nivelul ridicat de înțelegere și dezvoltare mentală pe care le-am dobîndit în ultimele secole. Sper să găsim înțelepciunea care să ne facă să reinvestim în suflet înainte ca Spiritul să-și piardă răbdarea și să-și restabilească echilibrul în raport cu Viața tocmai prin distrugerea redutelor forte ale acesteia așa cum prevede textul Apocalipsei.

Superșarpele tânăr

Superșarpele cel tânăr și de aur îi înghite mamei coada, pentru o pană. G.O.D. îi vindecă pe leproși, care se înmulțesc și ajung să se creadă sarea pământului. Fie ca cele bune să se scadă, iar cele rele să se adune. Între ele. Superșarpele tânăr și de aur doarme și are supervise. Din păcate, superșarpele nu e supervise. O vede pe mama lui ținând pana între colți. Pentru a ajunge la pană, superșarpele tânăr și de aur trebuie să-nghită toată mama. Nici nu mai știe dacă e mama lui, nu mai contează, sângele de șarpe e oricum rece. Mama știe, în schimb, dureros de adânc și surd înăuntrul lui, că superșarpele tânăr și de aur e fiul ei. El seamănă cu ea pe dinăuntru. Fiul superșarpe tânăr și de aur rățăcește prin deșert, atât de orb și de lipsit de orice fel de simț, încât nici nu își mai recunoaște mama. Superșarpele tânăr

și de aur i-a cerut odată șefului caravanei o eșarfă albă, pentru a se putea acoperi în fața primejdiilor deșertului, dar acesta l-a refuzat fără drept de apel, văzându-l tânăr și de aur și i-a recomandat să se amestece printre ceilalți călători, să se ferească de soare la umbra lor și să se ascundă de furtunile de nisip în sânul lor, dar cu discreție. Superșarpele tânăr și de aur s-a gândit atunci că poate e mai bine așa. Va avea astfel ocazia de a-și dezvolta mai radical supervisele, în mediu ostil. Superșarpele nostru cel tânăr și de aur își înghite în continuare mama. Ea are un gust bun. Un gust de lapte, un gust de suzetă, un gust de propria lui coadă. Superșarpele tânăr și de aur își înghite mama, cu ochii închiși, plescăind cu o plăcere uitată demult, din vremea copilăriei. Se simte cuprins de o căldură dulce, datorată cel mai

probabil frecării dintre cele două corpuri. Mama știe că dacă se lasă înghițită de vie de către superșarpele cel tânăr și de aur, lasă să cadă asupra fiului ei păcatul matricidului. Golită de orice fel de tristeți, nostalgii și păreri de rău, mama înghite pana, provocându-și o moarte la fel de bruscă și cu la fel de multe dureri ca și nașterea fiului ei. În același moment, superșarpele tânăr și de aur îi dă de cap, sau mai curând de coadă, mamei lui, ascunse în el însuși. Superșarpele cel tânăr și de aur își înghite mama în întregime. Închide gura și întredeschide ochii încet, cască și se prinde că tocmai și-a îngurgitat mama. Râgâie și știe că acum pana e în el. În el și în mama lui. Se întreabă cum o fi arătând desenul unui șarpe înghițit de

alt șarpe. Închide ochii și adoarme la loc, gol de atâta plinătate. Vede atunci rănilor provocate de pana înăuntrul mamei lui și mai vede că ele sunt asemănătoare cu ale oamenilor în sânul cărora se ascunde în mod curent în fața furtunilor de nisip. Își aduce aminte că tocmai pentru ei caută el pana, pentru a le mângâia rănilor. Dar e prea târziu și degeaba. Și-a pierdut deja și mama și pana. Ciudată pierdere. Amândouă sunt în el și totuși nu poate ajunge la ele. Ar fi un singur fel în care ar putea face asta și o singură dată. Și la acest gând se zvârcolește, simțindu-și carnea strivită de durere. Se trezește din acest vis urât, scăldat de sudori reci, așa cum îi șade bine unui superșarpe. Deschizând ochii, vede că totul e

scăldat într-o lumină orbitoare și își spune că o fi plecat de lângă el leprosul vindecat, la umbra căruia se ascunsese de soarele deșertului. Nu mai ține minte că, de fapt, se ascunsese în sânul leprosului, în timpul unei furtuni în deșert. Leproșii nu mai au răni vii, pe care să le scarpine, conform tradiției și să le arate lumii, pentru o treizecime de argint. Rănilor s-au vindecat, dar tradiția a rămas. Ei se scarpină pe dinăuntru, cu vorbe și sunt nenorociți de neputința de a-și expune viscerele belite publicului amator și plătitor de senzații tari. Și se înmulțesc în continuare și tot sare se cred. S-ar pune pe ei înșiși înăuntrul lor, așa cum se cred, pentru a-și face să fiarbă mațele dezghiocate de atâta scărpinat. Poate așa îi bagă

cineva în seamă. Un ex-lepros stă într-o zi, în pauza caravanei din timpul unei anume furtuni în deșert și se gândește la o expresie idiomatică care să înlocuiască inutila (de când cu vindecarea) vorbă "priviți-mi rănilor". Ajunge într-un final la concluzia că și el și toți ceilalți leproși vor putea spune, de acum încolo, "sunt întors pe dos", cerșind în continuare mila trecătorilor. După ce a stat și s-a gândit atât de profund la expresia ce avea să schimbe destinul istoric al leproșilor, ex-leprosul nostru a simțit o mare sfârșeală în oasele lui atât de obosite de fostele răni și de furtunile din deșert și s-a întins la umbra unei cămile, să se odihnească. Repetându-și cu voce înceată la urechi "sunt întors pe dos", ca un cântec de leagăn

THE END

cântat de o mamă duioasă pe care nu o cunoscuse niciodată, adoarme, în ritmul ordonat al respirației câmillei. Singur prin deșert, leprosul fuge dezgolit spre zidurile unei cetăți care se vede în depărtare. Simte că acolo se va întâmpla ceva și acest gând face ca cetatea să se depărteze de el și ca pasul să-i devină nesigur. Cade în genunchi, plângându-și rănilor vindecate, dorindu-și să redevină o rană vie din cap până-n picioare, să redevină el însuși, așa cum se știa. Își prinde dinții de sus cu mâna dreaptă și pe cei de jos cu mâna stângă și începe să tragă cu sete, încercând să se întoarcă pe dos și să-și scoată la lumină viscerele zdrelite pe dinăuntru de atâta plâns de milă, pentru a intra în cetate așa cum se

cuvine, așa cum era obișnuit să o facă. La intrarea în cetate se oprește, întors pe dos, văzând pe jos un șarpe tânăr, cu totul și cu totul din aur, care ținea în gură o pană. Superșarpele tânăr și de aur se apropie de el și dă să-i mângâie cu pana viscerele rănite, încercând să-l vindece pe dinăuntru. Leprosul vindecat se trezește, înspăimântat de visul lui, încercând să-și aducă aminte ce visase și simțind că în sân i se zvârcolește ceva. Bagă mâna și scoate un șarpe cu totul și cu totul de aur, care, după mărime, părea destul de tânăr și de cunoscut. Îl ia de cap și se îndreaptă împreună spre un butuc pe care îl întrezărise mai devreme, pe care leproșii sacrificau de obicei mieii. Strânge tare în mână șarpele și îi așează capul

pe butuc. Șarpele deschide ochii, parcă puțin mirat și în orice caz orbit de soarele deșertului. Omul nostru îi retează capul cu o mișcare bruscă, bucurându-se în sinea lui de minunata podoabă de aur pe care și-o va meșteri din pielea șarpelui. După ce îi beli pielea, observă că superșarpele nostru tânăr și de aur mai ascundea un șarpe, de data asta obișnuit. Se gândi că trebuie să fii foarte atent ca să-ți dai seama că un șarpe ascunde în el un alt șarpe, asta fără a-l despica pe primul. Îl beli și pe al doilea șarpe, spunându-și că nici o brățară din pielea unei vipere a deșertului nu ar arăta rău pe brațul lui, dimpotrivă, ar face

dovada curajului lui. Belind și al doilea șarpe, găsi înăuntrul lui o pană. O luă, o privi neîncrezător și scrise cu ea pe nisipul fin al deșertului "sunt întors pe dos", după care aruncă pana cât colo, întrebându-se plictisit unde mai văzuse acea pană. Caravana leproșilor se puse în mișcare, jeluindu-se în cor "suntem întorși pe dos", dispărând încet-încet după dunele deșertului, ca un miraj. Până la apusul soarelui, cele două hoituri de șarpe s-au zvârcolit încolăcite, ținând strâns între ele pana cu care își vor mângâia rănilor, într-un alt supervis, dintr-acelea grozave.

șarpele

MULTi

Destuparea sticlelor cu vin nu este atat de simpla precum pare. Un vin destupat cu indiferenta si "fara arta" este un vin pierdut. Pentru a savura un vin la adevarata lui valoare trebuie cunoscute cateva secrete, printre multe altele cu referire la destuparea efectiva a acestora, la calitatea dopului, nivelul de umplere. In primul rand este recomandat ca sticlele cu vin sa fie pastrate cel putin sapte zile la intuneric, la o temperatura constanta de 10-12 0C, temperatura subsolului, inainte de destupare, in pozitie orizontala pentru a fi posibila depunerea eventualelor sedimente care s-au format in mod natural in timpul maturizarii.

WINE

Daca avem un vin vechi, bine limpezit iar pe peretii sticlei se observa un precipitat de substante tanante (semn al innobilarii si al calitatii), sticla se va transporta in pozitia in care s-a pastrat in subsol, cu mare atentie pentru a evita tulburarea vinului. Capsula din material plastic sau din metal se va taia cu 1 cm mai jos de gatul sticlei, pentru a evita contactul vinului cu materialul care acopera dopul si se va sterge cu un prosop curat. Dopul trebuie strapuns complet cu tirbusonul si dupa ce este extras trebuie mirosit. Daca are miros de pluta, este clar ca sticla cu vin trebuie schimbata.

Marginea sticlei se va sterge din nou, atat pe partea exterioara cat si pe partea interioara. Se va turna putin vin in pahar pentru probarea preliminara, decisiva pentru vinul din sticla: va fi servit sau nu. In timpul turnarii, sticla nu trebuie sa se atinga de marginea paharului, dar nici sa nu fie prea departe de ea, astfel ca vinul sa se prelinga lent, pastrandu-si aroma si gustul. Ultima picatura de vin trebuie sa se scurga in pahar, nu pe masa, lucru usor de infaptuit prin rotirea sticlei si ridicarea gatului ei. Nu este admisa umplerea cu varf a paharelor.

INTERNATIONALITY FOREVER

Week One: Relaxation. 1. Practice slow and deep breathing. For every second of breath taken in, double the seconds going out. For example, breathe in for two seconds, and breathe out for four. Try and build this up so that you are taking four seconds in, eight out (now don't pass out!) 2. Muscle relaxation. While standing or lying down, practice tightening and relaxing all the major muscles in the body. Start with the toes and clench and relax as you work your way up your body. 3. Clear your mind. After steps one and two, work on decreasing your thoughts. Goal is a controlled mind with little static.

*astral
trippin'
in 4 weeks*

Week Two: Activating your chakras. After you have completed week one, start week two by completing all steps covered in week one (breathing, relaxing muscles and clearing the mind). Then work on going through all of your 7 basic chakras and visualize them swirling and moving, starting with the base chakra on upward toward your crown chakra. Though these may currently be dormant, you will feel these within a day or two start to activate. Just be sure that if you open these chakras, that you also close them. What I mean by that is, if you visualize them opening up like a flower (for example), then close the flower. Some people see a small ball of energy and that ball of energy opens up as they send or receive energy. Again, close the ball, or whatever is relevant for you.

*astral
trippin'
in 4 weeks*

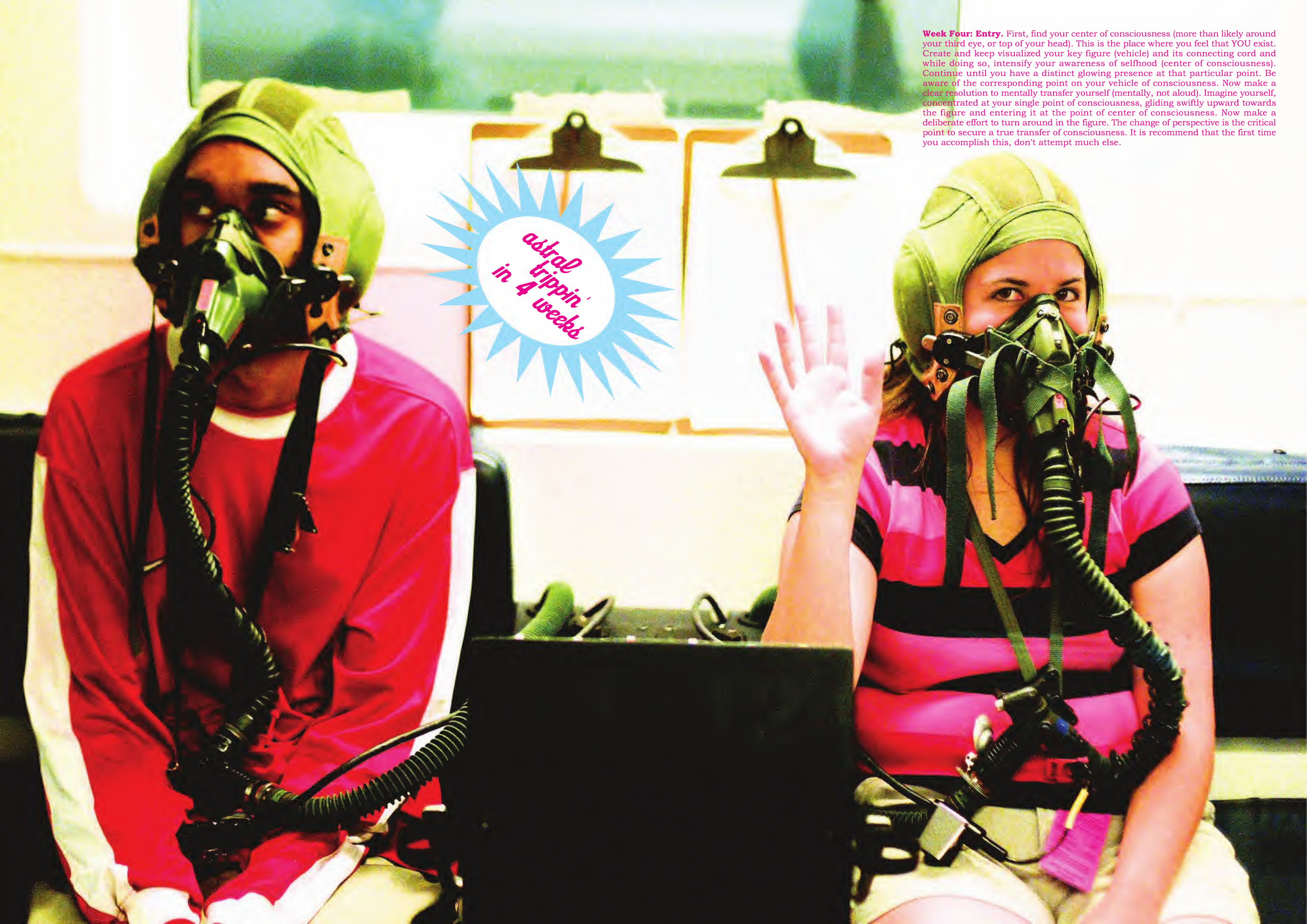

Week Three: The Vehicle. After completing week one and two, take time out to go through these steps before starting your vehicle creation work. When you are done relaxing, energizing your chakras, start to visualize astral substance leaving your chest area and forming a shell, or vehicle that is about the same size and shape as you. This is NOT you, just a vehicle for your consciousness to get into later. At first this will only be your imagination, but after a while, you really will be able to exteriorize astral substance from within yourself. Important: I've read that if you do this, be sure to gather back in the astral substance so you do not astrally bleed. So practice exteriorizing and interiorizing this astral vehicle until you start to actually feel it working.

*astral
trippin'
in 4 weeks*

*astral
trippin'
in 4 weeks*

Week Four: Entry. First, find your center of consciousness (more than likely around your third eye, or top of your head). This is the place where you feel that YOU exist. Create and keep visualized your key figure (vehicle) and its connecting cord and while doing so, intensify your awareness of selfhood (center of consciousness). Continue until you have a distinct glowing presence at that particular point. Be aware of the corresponding point on your vehicle of consciousness. Now make a clear resolution to mentally transfer yourself (mentally, not aloud). Imagine yourself, concentrated at your single point of consciousness, gliding swiftly upward towards the figure and entering it at the point of center of consciousness. Now make a deliberate effort to turn around in the figure. The change of perspective is the critical point to secure a true transfer of consciousness. It is recommend that the first time you accomplish this, don't attempt much else.

spiritual selling

Use the Internal Power of Your Chakra Energy

Your Energy Vibration Creates Your Reality

Use the Law of Attraction

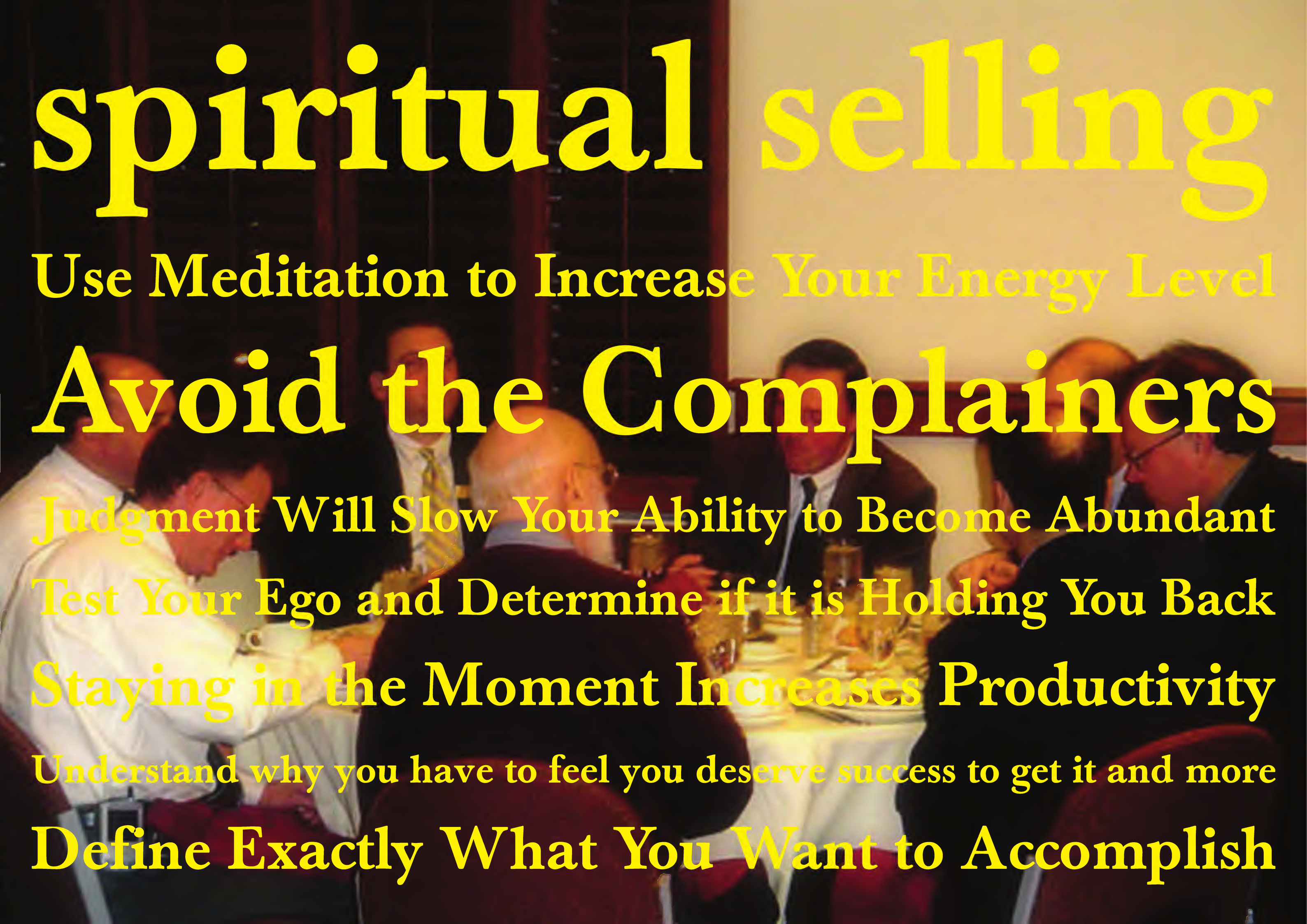
A Victim Mentality May Be Holding You Back

Test Your Attraction Level

Manifest and Get Exactly What You Want

Improve Your Radar and Tune-in to the Messages You Are Receiving form the Universe

spiritual selling

Use Meditation to Increase Your Energy Level

Avoid the Complainers

Judgment Will Slow Your Ability to Become Abundant

Test Your Ego and Determine if it is Holding You Back

Staying in the Moment Increases Productivity

Understand why you have to feel you deserve success to get it and more

Define Exactly What You Want to Accomplish

spiritual selling

Understand the Type of Energy and Image You Project and Why it is so Critical to Your Success

Make Sure You are Projecting the Image You Desire

Complete a Color Chart and determine the Best Colors for Your Business

Understand Exactly What You Sell from an Emotional Perspective

Create a Detailed Client Profile that Will Help You Identify the Perfect Client for Your Product or Service

Learn to Shut Up

Walk a Parallel Path Between Spirituality and the Material World we Live in Everyday

Oral p r e s e n t a t i o n

Oral presentations will consist of 2-4 people per hour, 40-45 minutes of presentations, 3-15 minutes allotted for questions/answers, and 5 minutes to switch to the next set of presenters. This schedule will be strictly enforced. A presider will keep track of your presentation time and will also facilitate the discussion. A volunteer may also be assigned to each room to assist the presiders if needed. Please assume that all equipment requested in your application will be provided, unless we contact you to ask that you change your presentation. In addition to grouping presentations by subject of research, we have also grouped them by equipment requests. If you are doing a PowerPoint presentation, it is recommended that you also bring

transparencies of your presentation in case there is a technical problem. Prepare your visual aids well in advance and make sure they are clear. Use visual aids when appropriate in oral presentations. It is also advisable to keep in mind, when presenting, that some individuals are visual learners and tend to remember content more effectively when read or displayed than solely depending on verbal presentation. Keep words to a minimum on slides, transparencies and other visual aids and make sure they are readable from the back of the room. Words should be large enough to read from several feet away, but do not use all capitals. Avoid using light colors for words, such as yellow or orange. The size of the typeface should be at least

Oral p r e s e n t a t i o n

18 point. Number your visual aids so you always know the order in case they get dropped or misplaced. If you are using PowerPoint, slides, or transparencies in your presentation, don't linger on one image for more than five minutes. After presenting the image, eliminate the block or projection source so that the audience will focus back on your presentation.

If you are using a LCD or slide projector for your presentation, please come to the room a few minutes before the start of your session to prepare accordingly.

If you distribute handouts, make certain they do not distract your audience. Give handouts prior to or during your presentation only if they are necessary for clarity during your talk. Otherwise, provide handouts at the end. When presenting statistical data, make its significance clear. In presenting equations, always define your constants and independent and dependent variables. Your discussion should focus on the relationship between the variables.

Face the audience—don't talk to your screen or note cards. Reiterate major points at the end to conclude.

Effective Oral Presentation Ideas: introduce yourself and make brief introductory remarks about your topic before discussing it in detail, place your subject topic in a larger context, tell the audience how you first became interested in the question or issue, assume that the audience is not knowledgeable of your specific topic, but is interested in learning more about your work, so introduce your paper in a stimulating manner, try to summarize your research in your introduction, especially if your subject involves several complicated issues. For example, discuss three of your findings, or two major themes, or one complex conclusion, there will not be enough time to present your entire paper. Do not present anything longer than about 7-8 pages of information. Choose which aspect of your work to include: for example, discuss one or two sections of your research, or discuss one analysis and

describe it in detail, inform the group about the major scholarly research or debates on the topic, refer to new discoveries, theories on the subject, and universal themes relevant to your issue(s), end your presentation by emphasizing what is most important by summarizing the main points you discussed.

Poster Boards

Poster presentations are displays on poster boards (PBs). The size of the PBs must be between 4' (height) by 4' (width) and 4' by 6'. These can be purchased at a stationery, office supply, or art supply store. Presentations should be prepared on the PB in advance. Make certain to carry extra pushpins, glue, and other materials needed to maintain your PB in case it is disassembled during transportation. Designated rooms will be provided for PB set-ups. A facilitator will keep track of your presentation time. A volunteer may also be assigned to each room to assist you and the facilitator if needed.

Effective Poster Board Ideas: place the title of the paper at the top of the poster board at least two inches high, and beneath the title, the name(s) of author(s), and home institution at least one inch

oral
pres
enta
tion

high, use large fonts, title should be readable from 3-6 feet away, avoid hand drawn materials, keep it simple, highlight important points with color, organize the presentation in a logical sequence, key points should be in bold type or displayed in larger fonts. Poster sessions are done in a "college fair" style. This means that you will stand next to your poster talking to conference participants one-on-one during your assigned poster session. Some conference participants will choose not to spend time reading your poster, while others may spend several minutes asking you questions about your work. Your poster should be eye catching and easy to read from a distance of 3-6 feet.

Models and Devices

People presenting models, devices, etc., should request a table to display their objects. Make certain to carry extra materials needed to maintain your display in case it is disassembled during transportation. Designated rooms will be provided for set-up. Effective aids for describing and explaining models and devices: PowerPoint, Transparencies, Slides, visual aids including note cards, large flash cards, etc., handouts. Prepare your visual aids well

in advance and make sure they are clear. Keep words to a minimum on slides, transparencies and all forms of visuals. Make sure these items are readable from the back of the room. Words should be large enough to read from several feet away, (18 points minimally) but do not use all caps. Avoid using light colors for words, such as yellow or orange. Number your visual aids so you always know the order in case they are dropped or misplaced, and make certain to coordinate your visual aids as you speak about specific aspects of your model or device.

When using PowerPoint, slides, or transparencies in your presentation, do not linger on one image for more than five minutes. After presenting the image, eliminate the block or projection source so

that the audience will focus back on your model or device. If you use a LCD or slide projector with your model or device presentation, please come to the room a few minutes before the start of your session to prepare accordingly. If you distribute handouts, make certain they do not distract your audience. Give handouts prior to or during your presentation only if they are necessary for clarity during your demonstration. Otherwise, provide handouts at the end.

Round Table

Roundtable presentations will consist of either two or three topics, and a maximum of 6 presenters allowed per table, per one hour session (60 minutes). This format allows 15 – 20 minutes to present one topic, 5 – 15 minutes for

questions/answers, and 5 minutes to switch to the next set of presenters. The following are examples of session combinations:

Example One: One, 2-person group (w/1 topic) and 2 presenters (w/2 different topics) equals (4) presenters and (3) topics total. Topics are presented for 15 minutes each - 45 minutes, 10 minutes for Q & A's, and 5 minutes to switch to the next set of presenters (60 minutes total).

Example Two: Two, 2-person groups equals (4) presenters and (2) topics total. Topics are presented for 20 minutes each - 40 minutes, 15 minutes for Q & A's, and 5 minutes to switch to the next set of presenters (60 minutes total).

Panel Discussions: Each Panel presentation will

consist of either three or four topics, a minimum/maximum of 3 – 4 presenters allowed per panel, per one hour session (60 minutes). This format allows up to 45 minutes of presentations, 10 -15 minutes of questions/answers for the panel, and 5 minutes to switch to the next set of presenters. Following are examples of panel combinations:

Example One: Three presenters with 3 different topics present for 15 minutes each - 45 minutes, 10 minutes for Q & A's, and 5 minutes to switch to the next set of presenters, (60 minutes total).

Example Two: Four presenters with 4 different topics present for 10 minutes each -40 minutes, 15 minutes for Q & A's, and 5 minutes to switch to the next set of presenters, (60 minutes total).

MISIUNEA SOCIALA CORPO- RATA

A woman with long brown hair, wearing a red blazer over a white collared shirt, is smiling and talking on a black mobile phone. She is looking upwards and to the right. The background is a soft, out-of-focus blue sky.

Transformarile sociale si economice accelerate la nivel global supun corporatiile necesitatii permanente de a-si schimba modelul de business, modul de gindire, atitudinea, tiparele de interactiune cu stakeholder-ii. Vremea cind companiile isi construiau afacerile exclusiv in jurul nevoilor si asteptarilor consumatorului a trecut demult. Astazi, corporatiile sint provocate sa raspunda prin performante care sa reflecte valorile, interesele si asteptarile societatii. Misiunea sociala a devenit o parte vitala a strategiei de dezvoltare sanatoasa, pe termen lung, a oricarei organizatii. Congresul Mondial pentru Dezvoltare Durabila defineste misiunea corporatista ca fiind “angajamentul companiei de a contribui la o dezvoltare economica durabila, participind alaturi de angajati, familiile acestora, comunitatea locala si societatea in ansamblu la imbunatatirea calitatii vietii.” Misiunea Sociala a Corporatie sau, mai scurt – Misiunea Corporata este un concept din ce in ce mai prezent si in societatea de afaceri romaneasca. Evident, principalul driver in cadrul acestui proces l-au constituit companiile multinationale, care nu au facut altceva decit un transfer al culturii organizationale la nivel local. Ca aproape orice concept importat, supus unei nevoi de asimilare accelerate, s-a impus initial mai mult ca o moda, decit ca un rezultat al constientizarii depline a nevoilor. Asa cum era de asteptat intr-un cadru economic si social destul de imatur si instabil, misiunea sociala a fost valorizata in Romania mai mult pentru valentele sale comerciale, decit pentru cele etice. Intr-o piata care devenea din ce in ce mai competitiva, jucatorii au descoperit rapid potentialul acestei dimensiuni in procesul de constructie a imaginii si consolidare a reputatiei, ca si premiza pentru succesul comercial pe termen scurt si mediu. Dealtfel, partea spre care inclina in mod normal balanta etic - profitabil in activitatea Misiunii Corporate ramine inca un subiect discutat si disputat. In top se situeaza dorinta de motivare a angajatilor, preocuparile pentru management-ul si reducerea riscului sau pentru stimularea inovatiei. Dupa cum concluzioneaza autorii studiului, “corporatiile se afla inca in cautarea propriului drum de constructie a strategiei de implicare sociala, care in esenta este diferita pentru fiecare organizatie in parte”. Ca atare, nu exista inca un tipar recomandat pentru dimensiunea de Misiune Corporata in cadrul activitatii unei companii. In plan general, preocuparea ramine integrarea activitatilor de Misiune Corporata in strategia de dezvoltare si in structura operationala a unei organizatii, in contextul unei economii din ce in ce mai globalizate. In Romania, provocarea consta in a depasi asumptia actuala, in a constientiza faptul ca responsabilitatea sociala nu este numai un instrument de maximizare a valorii prin constructie de imagine, ci un element esential al succesului pe termen lung, care este direct legat de performantele sociale si de mediu ale comunitatii. O integrare organica a companiei in societate potenteaza, sedimenteaza, consolideaza. Proiecteaza legaturile cu segmentele de public tinta in sfera intangibilului – acolo unde valoreaza mai mult, unde sint greu atacabile si dificil de copiat, unde creeaza valoare reala, acolo unde fac intr-adevar o diferenta.

POLIFONII VEREBORILE

Se stie ca sunetul este o vibratie de o anumita lungime de unda. In natura nu exista o singura lungime de unda ci o multime, de la cele kilometrice pana la cele submilimetrice. Fiecare obiect emite o anumita vibratie proprie lui. Mai multe obiecte care se afla impreuna emit o polifonie. In natura sunetele se aduna si dau o vibratie benefica pentru sanatatea organismelor vii. Luand in calcul si faptul ca plantele si animalele au vibratii proprii vedem ca totul se incadreaza intr-un tot unitar perfect. Ne simtim bine cand ne ducem in locuri cu padure, la munte, la mare, ne simtim bine, ne destindem si ne odihnim. De aceea omul cauta sa evadeze din citadinul supertehnologizat si superpoluat. Daca ne referim la organismul uman se stie ca fiecare celula vibreaza avand o anumita lungime de unda. Celulele care formeaza un organ au o frecventa asemanatoare dandu-i organului respectiv o vibratie unica. Deci fiecare organ are o vibratie unica. La imbolnavirea unui component al corpului se schimba lungimea de vibratie sau frecventa sa. Sa ne gandim ca avem o durere in corp. In loc sa radem sau sa cantam ne vaitam, deci schimbam propria vibratie a corpului. Asa se intampla si cu organul bolnav. Daca vrem sa il vindecam trebuie sa introducem un element care sa poate anihila frecventa maligna. In medicina alopata se folosesc medicamente si substante care au anumite frecvente anihilatoare celor care produc dezechilibrul organului bolnav. In medicina homeopata se folosesc diverse plante care au acelasi rol cu al medicamentelor. Diferenta dintre cele doua tipuri de tratamente este ca medicamentul alopatic are o agresivitate a frecventei mai mare deoarece pe langa frecventa vectoriala benefica are si alte frecvente parazite (cele care dau efecte nedorite asupra organismului deoarece incepe sa actioneze asupra altor parti ale organismului care duc la imbolnavirea lor). Preparatele homeopatice sunt mai blande si mai incete deoarece frecventele sunt lipsite de cantitatea mare de informatie si in general plantele nu prezinta vibratii parazite. Alimentele pe care le ingeram au si ele cum era normal

POLIFONII CEREBRALE

frecvente carecteristice. Ne plac sau nu ne plac deoarece frecventele nu duc la crearea unei armonii in organism. Dar sa revenim la sunet si in special la muzica. De ce oamenii le place muzica si in special anumite genuri de muzica sau anumite melodii? Deoarece fiecare om este unic in univers, fiecare are un tip de ADN (se stie ca probabilitatea ca doi oameni sa aiba acelasi tip de ADN este de 1 la 4-5 miliarde de indivizi). ADN-ul este format din 4 proteine, dar felul de aranjare este diferit. Datorita asezarii lor diferite, acest complex de proteine da o vibratie unica. Ca sa intelegem mai bine, sa luam un exemplu: avem patru boxe si le asezam in linie si dam drumul la muzica vom avea un sunet. Nu acelasi tip de auditiie vom avea si daca boxele sunt asezate fata in fata. Sunetul va fi infundat si chiar disonant. Deci fiecare dintre noi are anumite afinitati pentru anumite sunete, pentru diverse asocieri de sunete. Totusi apare intrebarea daca suntem unici si tratamentele sunt individualizate de ce o anumita melodie sau un artist place unui grup mare de insi. Pai sa ne gandim ca exista anumite medicamente care au o frecventa comuna pentru toti. De exemplu Antinevralgicul este benefic pentru o mare parte de oameni. Asa este si pentru muzica. Dar mai este si alta cauza: Showul si reclama excesiva a anumitor artisti sau anumitor melodii, deoarece producatorii trebuie sa scoata banii. Mai exista si alta cauza: gradul de cultura al indivizilor. Poate o sa spuneti si asta cum se mai explica? Foarte simplu: creierul este centrul cel mai important al corpului. Cu cat inveti mai mult cu atat numarul de circumvolutini creste si ele se adancesc. Deci configuratia lui se schimba si atunci si frecventa generala incepe sa devieze inspre o anumita zona in care individul se specializeaza. Ganditi-va ca aveti o camera si ascultati o melodie si in timp ce ascultati intra cineva si va pune un dulap in fata. Sunetul va fi altul. Ar mai fi o problema: exista un mimetism al multor indivizi (vezi genul de muzica ascultat in discoteca, unde tinerii danseaza). Deci sunetul este un unives si universul un sunet.

OIL TRANSFUSION

In secolul XX, intreaga industrie si civilizatie s-au bazat pe energia furnizata de petrol. Rezervele de titei au dus la conflicte internationale, iar utilizarea lui a cauzat poluare si daune mediului inconjurator. Petrolul se compune in principal din substante numite hidrocarbonati-molecule formate din elemente chimice, hidrogen-carbon, alaturi de alte substante. Petrolul poate lua forme diferite, printre care titeiul lichid, gazele naturale sau o substanta vascoasa, groasa, numita asfalt sau bitum. Petrolul este o substanta organica. El s-a format din materie care odinioara era vie, respectiv din mici plante si animale. Ca urmare, titeiul si gazele naturale, ca si carbunii, sunt considerati combustibili fosili. Procesele de formare a petrolului au avut loc in urma cu milioane de ani. Cea mai mare parte a titeiului din centrul si nordul Marii Nordului s-a format din alge si bacterii ingropate in mal si namol, pe fundul marii, in perioada jurasica. Materia ingropata a putrezit si a fost transformata treptat in titei de catre caldura si presiune care a comprimat in acelasi timp si malul si namolul, transformandu-le in straturi de roca. Picaturile de titei s-au infiltrat in sus prin rocile permeabile-roci continand pori sau crapaturi prin care pot patrunde lichidele sau gazele.

OIL TRANSFUSION

Titeiul si-a continuat drumul pana cand a intalnit un strat impermeabil sau solid. Titeiul a inceput apoi sa se acumuleze in straturile de roci permeabile din imediata apropiere, numite de geologi "capcana". Gazele naturale se formeaza la o adancime mai mare decat titeiul. Geologii considera ca formarea gazelor naturale in sudul Marii Nordului a inceput perioada carbonifera, cand a inceput acumularea straturilor de carbune din plantele moarte ale mlastinilor. Titeiul este important deoarece este curat si mai ieftin decat carbunele si mai usor de transportat decat gazele naturale. El are nenumarate utilizari. Uneori numit "aurul negru", el asigura aproape jumatate din energia utilizata in lume. Fara acesta transporturile s-ar bloca iar masinile si utilajele industriale sau centralele termice nu ar putea functiona. Titeiul brut este utilizat pentru producerea combustibililor, printre care diferite tipuri de petrol, motorina sau cherosen. Petrolul este utilizat si pentru producerea unor lubrifianti uleiosi si a vaselinelor necesare functionarii utilajelor si masinilor. Petrolul este utilizat si la producerea asfaltului necesar soselelor si o mare varietate de produse din industria petrochimica. Din produse petrochimice se fabrica cosmetice, medicamente, vopsele, explozibili,

OIL TRANSFUSION

fertilizatori, fibre sintetice cum ar fi nylonul, cerneluri, insecticide, coloranti, mase plastice si cauciucuri sintetice-utilizate la anvelope. Titeiul si gazele naturale exista pe toate continentele si sub toate platformele continentale. Unele campuri petroliere sunt in productie activa. Alte zacaminte urmeaza sa fie exploatare. Estimările asupra duratei pe care o mai au rezervele petroliere se bazeaza pe doua cifre-rezervele deja descoperite care pot fi exploatare economic, utilizand tehnologiile actuale si rata productiei dintr-un an de referinta. Rezervele totale de petrol din 1989, erau estimate sa dureze 41 de ani, la un nivel al productiei din 1988. Cresterea rezervelor ca urmare a unor noi descoperiri, cresterea sau diminuarea productiei , sau utilizarea unei noi tehnologii pot modifica aceste estimari. Inainte de 1970, Marea Britanie era aproape complet dependenta de petrolul importat. In 1969 s-au descoperit zacaminte de petrol marin si productia a inceput in 1975, facand din Marea Britanie un producator important. In 1990, Marea Britanie a devenit al noualea producator de titei din lume, din zacaminte marine. Expertii preconizeaza insa un slab declin al productiei, dar Marea Britanie va ramane unul dintre producatorii importanti ai secolului al XXI-lea.

OIL TRANSFUSION

Cele mai mari rezerve de titei se afla in tarile Orientului Mijlociu, care detin aproximativ 65% din rezervele mondiale cunoscute. La sfarsitul anilor 1980, Iranul, Irakul, Kuweitul si Emiratele Arabe Unite detineau rezerve petroliere care urmau sa ajunga peste 100 de ani, la un nivel al productiei al anului 1988. La inceputul anului 1989, rezervele Arabiei Saudite aproximativ 25% din rezervele mondiale totale erau estimate a ajunge vreme de 90 de ani la nivelul productiei anului 1988. La sfarsitul anilor '80, cele 15 republici ale fostei Uniuni Sovietice erau in fruntea productiei de titei, producand aproximativ 18% din totalul mondial. Dintre acestea Rusia este producatorul principal, urmata de Azerbaidjan, Kazahstan, Kirghistan, Tadjikistan, Turmenistan. Ucraina si Uzbekistan. S. U. A. , cel de-al doilea mare producator de titei impreuna cu Canada, au realizat, in 1990, aproape 16% din productia totala urmate de Arabia Saudita, Iran, Mexic, China, Venezuela, Irak si Marea Britanie. Productia variaza in functie de cerere. Recesiunea mondiala inceputa in 1990 a dus la o scadere masiva a consumului. Cei mai mari producatori de gaze naturale sunt tot statele fostei Uniuni Sovietice, mai ales Rusia, urmata de S. U. A., Olanda si

OIL TRANSFUSION

Canada. Alti producatori importanti sunt Marea Britanie, Mexicul, Norvegia si Romania. Deoarece titeiul este o materie prima atat de utila, productia acestuia a crescut de la 10 milioane de barili pe zi in 1950, la 65 de milioane de barili pe zi in 1990. In 40 de ani lumea a devenit dependenta de titei. In unele tari produsele petroliere erau atat de ieftine incat titeiul se utiliza adesea cu o mare risipa. Tarile dezvoltate si-au epuizat rezerva proprie de titei si odata cu cresterea cererii au fost obligate sa importe cantitati din ce in ce mai mari. Sursele principale de titei din comertul international includeau si cateva tari in curs de dezvoltare, care au beneficiat curand din extractia si exportul titeiului in tarile dezvoltate. Unele tari in curs de dezvoltare au utilizat veniturile din exportul titeiului pentru a finanta proiecte de asistenta sociala, pentru a construi scoli si pentru a ridica nivelul de trai. Multe tari au facut investitii majore in proiecte de dezvoltare, cum ar fi instalatiile de desalinizare din Arabia Saudita care transforma apa marina in apa potabila si Marele Rau Artificial din Libia care capteaza apa din rocile situate sub desertul Saharei si transporta apa pana pe coastele mediteraneene. Poluarea cu petrol a marilor poate aparea cand se curata

OIL TRANSFUSION

tancurile petroliere sau cand au loc accidente pe platformele de forare. Dezastre mari pot fi cauzate de avarierea tancurilor unor petroliere uriase, sau la scufundarea lor. Petele de titei duc la pierderi de vietii printre pasari si alte vietati marine. In 1989 petrolierul Exxon Valdez a lovit un recif in Prince William Sound, din apropierea Alaskai. Au fost deversati in mare aproximativ 24000 de barili de titei. In cateva saptamani, pata de petrol a cuprins 1600 de kilometri de tarm, inclusiv plajele a trei parcuri nationale si cinci rezervatii naturale. Corporatia Exxon a incercat o operatie masiva de curatare, insa poluarea mediului era deja un fapt implinit. Asemenea dezastre ne fac sa uitamca poluarea marilor cu petrol se produce in principal prin deversarea acestuia in rauri sau direct in mare din instalatiile de pe tarm. Utilizarea petrolului provoaca poluari masive ale aerului in multe orase. Gazele de esapament evacuate de autoturisme si de alte masini cu combustie interna contin gaze otravitoare ca fi monoxidul de carbon, hidrocarburi nearse, oxizi de azot si plumb. Unii dintre acesti agenti de poluare reactioneaza cu lumina soarelui producand acel smog neplacut, fotochimic, care pluteste deasupra multor orase, cum ar fi Los Angeles sau Mexico City.

excesul alimentar

Supunerea stomacului la eforturi excesive este un ceva obișnuit și, când este folosită prea multă mâncare, întregul organism este împovărat. În loc să sporească, viața și vitalitatea scad. Omul își consumă forțele vitale prin munca inutilă de a se ocupa cu un surplus de mâncare. Consumând prea multe alimente, nu numai că irosim, fără a ne păsa de viitor, rezervele naturale, prevăzute pentru necesitățile făpturii noastre, dar facem un mare rău întregului organism. Corpul este slăbit și deteriorat iar organismul nu-și poate face lucrarea bine și cu înțelepciune. Din pricina îngăduirii egoiste a apetitului, omul a abuzat de puterea organismului, silindu-l să îndeplinească o lucrare ce n-ar fi trebuit să fie niciodată silit s-o facă. Dacă toți oamenii ar fi familiarizați cu mașinăria umană, vie, ei nu ar fi vinovați

de îndeplinirea acestui lucru, în afară, bineînțeles, de cazul în care și-ar iubi atât de mult satisfacerea poftelor, încât și-ar continua calea sinucigașă și s-ar stinge de o moarte prematură sau ar trăi ani de-a rândul ca niște poveri pentru ei înșiși și pentru prietenii lor. Putem fi necumpătați dacă mâncăm fără moderație, fie și hrană sănătoasă. Dacă cineva a renunțat la folosirea articolelor alimentare nocive în dieta sa, nu înseamnă că poate mânca atât de mult cât pofteste. Alimentația în exces, indiferent care este calitatea mâncării, împovărează mașinăria vie și o frânează în lucrarea sa. Necumpătarea în mâncare, chiar și când este vorba de alimente sănătoase, are un efect vătămător asupra organismului și va slăbi facultățile mintale și morale. Aproape toți oamenii mănâncă mai mult decât are nevoie organismul.

Acest surplus se alterează și devine o masă de materie urât mirositoare. Dacă în stomac ajunge mai multă mâncare decât necesită mașinăria vie – chiar dacă hrana este simplă –, acest surplus devine o povară. Organismul face eforturi disperate de a se debarasa de el, și această lucrare suplimentară creează o senzație de oboseală, de extenuare. Cei care mănâncă fără încetare numesc această senzație de „sfârșeală” foame, dar ea este provocată de starea de epuizare a organelor digestive. Mulți din cei care au renunțat la mâncarea cu carne și alte mâncăruri dăunătoare gândesc că, mâncarea lor fiind simplă și sănătoasă, se pot lăsa pradă poftelor fără restricții și pot să mănânce excesiv, uneori până la lăcomie. Aceasta este o greșeală. Organele digestive nu ar trebui să fie încărcate cu hrană care să

împovăreze organismul mai mult decât este potrivit. Obiceiul încetățenit a „decretat” ca hrana să fie adusă la masă pe feluri. Neștiind ce va urma, cineva ar putea mânca îndeajuns de mult dintr-un aliment care poate nu i se potrivește cel mai bine. Când este adus ultimul fel, el se aventurează să depășească limitele și să servească desertul cel ispititor, care, oricum ar fi, numai bun nu se dovedește a fi pentru el. Dacă se pune pe masă de la început toată hrana hotărâtă pentru atunci, fiecare are ocazia să ia cea mai bună hotărâre. Uneori, rezultatul supraalimentării se face simțit imediat. În alte cazuri, nu există nici o senzație de durere; dar organele digestive își pierd forța vitală, iar temelia tăriei fizice este subminată. Surplusul de hrană împovărează organismul și produce stări morbide, febrile. Aduce în

stomac o cantitate prea mare de sânge, făcând ca membrele și extremitățile să se răcească repede. Îngreunează mult organele digestive, iar când acestea și-au împlinit sarcina, se face simțită o stare de slăbiciune sau de moleșeală. Unii dintre cei care de obicei mănâncă în exces numesc această stare de sfârșeală foame; însă ea este cauzată de starea de surmenare a organelor digestive. Câteodată, creierul este cuprins de toropeală și lipsește pofta de efort intelectual sau fizic. Aceste simptome neplăcute se fac simțite pentru că organismul și-a împlinit lucrarea cu prețul unei măsuri prea mari de forță vitală și este complet epuizat. Stomacul spune: „Lasă-mă să mă odihnesc”. Dar mulți interpretează slăbiciunea ca o cerere pentru o nouă cantitate de hrană; așa că, în loc

să-i oferim stomacului odihnă, îi punem în seamă altă povară. Ca urmare, organele digestive sunt adesea epuizate, când ar trebui să fie în stare să facă o bună lucrare. Mulți dintre cei care au duc o viață sănătoasă au părăsit tot ce era vătămător, dar să înțelegem oare că aceștia pot mânca oricât poftesc din pricină că au renunțat la aceste lucruri? Se așază la masă și, în loc să se gândească cât trebuie să mănânce, se dedau apetitului și mănâncă peste măsură de mult. Și stomacul face tot ce poate sau ce ar trebui să facă în restul zilei, spre a scăpa de povara care i-a fost impusă. Toată hrana care este introdusă în stomac de care organismul nu se poate folosi este o povară pentru el. Ea îngreunează această mașinărie vie. Organismul este împovărat și nu-și poate aduce la îndeplinire cu succes lucrarea.

Organele vitale sunt împovărate fără să fie necesar, iar puterea sistemului nervos este solicitată de stomac, ca să ajute organelor digestive să aducă la îndeplinire lucrarea lor de a scăpa de mulțimea de hrană care nu-i face deloc bine organismului. Și ce influență are cantitatea excesivă de mâncare asupra stomacului? Acesta ajunge slăbit, organele digestive sunt slăbite, și boala, cu toată suita ei de rele, este rezultatul. Dacă persoanele respective erau bolnave mai dinainte, ele își măresc astfel dificultățile și își micșorează vitalitatea în fiecare zi, cât trăiesc. Ele apelează la puterile lor vitale pentru acțiuni care nu sunt necesare, acelea prin care se ocupă de hrana introdusă în stomacul lor. Ce teribil este să te afli în situația aceasta! Supraalimentarea este dăunătoare îndeosebi pentru cei care au un

temperament liniștit; aceștia ar trebui să mănânce frugal și să facă multă mișcare fizică. Sunt bărbați și femei deosebit de bine înzestrați natural, care nu reușesc să realizeze nici jumătate din cât ar putea, dacă ar exercita autocontrolul în ce privește tăgăduirea apetitului. Mulți scriitori și vorbitori dau greș în acest punct. După ce mănâncă după pofta inimii, se dedau unor ocupații sedentare – citit, studiu sau scris –, neîngăduindu-și un timp pentru exercițiu fizic. Ca o consecință, curgerea liberă a gândurilor și a cuvintelor este obstrucționată. Ei nu pot scrie sau vorbi cu tăria și intensitatea necesare pentru a atinge inima; eforturile lor sunt sub semnul banalității și nerodirii. Cei asupra cărora apasă răspunderi importante și, mai presus de toate, aceia care sunt păzitorii intereselor spirituale ar

excesul alimentar

trebui să fie oameni cu o simțire acută și cu o înțelegere rapidă. Într-o măsură mai mare decât alții, ei trebuie să fie temperați în ce privește alimentația. Mâncarea bogată și extravagantă n-ar trebui să-și găsească locul pe masa lor. Oameni care au poziții de încredere au de luat zilnic hotărâri de care depind rezultate de mare importanță. Adesea, ei trebuie să gândească rapid, și acest lucru nu poate fi făcut decât de către aceia care practică o strictă cumpătare. Mintea se întărește în urma tratării corecte a puterilor fizice și mintale. Dacă efortul depus nu este prea mare, o nouă vigoare vine cu fiecare solicitare. Însă adesea, lucrarea celor care au în seamă planuri importante și, de asemenea, au de luat decizii importante este influențată în rău de rezultatele unei alimentații necorespunzătoare. Un

stomac dereglat produce o stare confuză, nesigură a minții. Deseori produce iritabilitate, asprime sau nedreptate. Multe planuri care ar fi fost o binecuvântare pentru lume au fost lăsate deoparte și multe măsuri nedrepte, opresive, chiar pline de cruzime, au fost luate ca rezultat al unor stări bolnăvicioase datorate obiceiurilor greșite de alimentație. Iată o sugestie pentru toți aceia care desfășoară o activitate sedentară sau îndeosebi intelectuală; cei care au suficient curaj moral și autocontrol, s-o încerce: la fiecare masă, să consume numai două sau trei feluri de alimente simple și să nu mănânce mai mult decât este nevoie să-și satisfacă foamea. Faceți exerciții fizice zilnice și veți vedea dacă nu vă veți bucura de rezultate. Bărbații puternici care sunt angajați într-o muncă fizică susținută nu sunt

siliți să fie atât de atenți în privința cantității sau calității alimentelor consumate, cum trebuie să fie persoanele care au obiceiuri sedentare; dar chiar și aceștia s-ar bucura de o sănătate mai bună dacă ar exercita autocontrolul asupra a ceea ce mănâncă și beau. Unii doresc să li se prescrie o regulă exactă pentru dietă. Ei mănâncă prea mult, apoi regretă și se tot gândesc la ceea ce mănâncă și beau. Nu ar trebui să fie așa. Nimeni nu poate stabili o regulă exactă pentru altul. Fiecare ar trebui să-și exercite puterea rațiunii și a stăpânirii de sine și ar trebui să acționeze în virtutea principiului. La mese bogate, oamenii mănâncă adesea mult mai mult decât se poate digera ușor. Stomacul împovărat peste măsură nu-și poate face lucrarea așa cum trebuie. Rezultatul, o senzație

neplăcută de lenevie a creierului, iar mintea nu mai lucrează cu agerime. Combinațiile greșite de alimente dau naștere la tulburări; începe fermentarea; sângele este contaminat și creierul este confuz. Obiceiul de a mânca prea mult sau de a mânca prea multe feluri la aceeași masă pricinuieste adesea dispepsie. În felul acesta se produc vătămări serioase ale organelor digestive delicate. În zadar protestează stomacul și face apel la creier să judece de la cauză la efect. Cantitatea peste măsură de mare de alimente consumate și combinarea lor nepotrivită produc vătămări. În zadar dau avertisment senzațiile neplăcute. Urmarea este suferința. Boala ia locul sănătății.

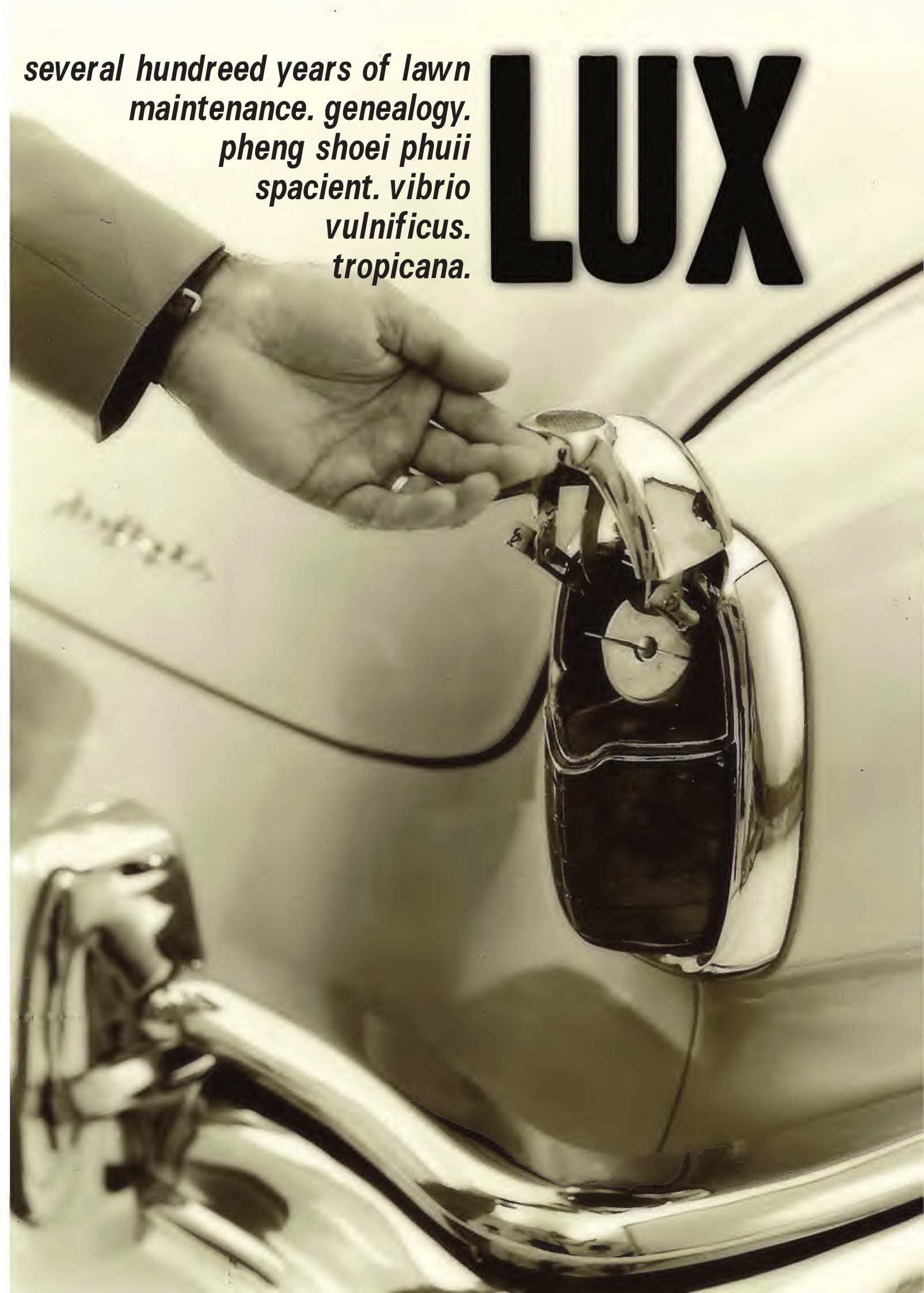

*several hundred years of lawn
maintenance. genealogy.
pheng shoei phuui
spacient. vibrio
vulnificus.
tropicana.*

LUX

bunul
gust
al
culorii

several hundred years of lawn maintenance

When you take over a garden from a previous owner, you inherit the results of their aspirations, which may be wonderful, and the legacy of their neglect, which may be horrific.

If the whole place looks a hopeless mess, the temptation may be to sweep everything aside and to start again. Then it will be all yours. I believe that a wait-and-see policy is far preferable. Give the garden a year in which to show what it contains. Build on what seems worth retaining and gradually eliminate what is clearly rubbish.

The furnishing of established trees may be a great boon, helping to give the garden an established appearance and to give it shade; we can't do without some of that. But too many trees are also a great nuisance. They may make you feel shut in and their roots are competitive for moisture and nutrients, which gives little chance to smaller things. However, do go slowly with tree thinning and don't make hasty decisions. Patience is the watchword but is the most difficult virtue to preach to the majority of gardeners, yet it is necessary in so much of gardening.

several hundred years of lawn maintenance

In the riddance of perennial weeds, for instance, such as couch grass, ground elder and bindweed, if you try to plant where such as these are already established, you will experience endless frustration. A first step in taking over any garden must be to rid yourself once and for all of these persistent weeds. You need to get at them while the scene is not encumbered by precious plants. Any of these that you need to retain should be moved out - potted up, maybe, or planted temporarily elsewhere. There will probably be some pieces of the noxious weed lurking in their roots. You need to be able to recognize

these and extract them with religious devotion. No one else, other than yourself, will do this job so conscientiously, because you know that your garden's future depends on your thoroughness. In the case of others set to do the job for you, their attention will sometimes wander, their eyes glaze with boredom. To them, being thorough won't seem to have the same urgency as it will to you.

That is the hand-weeding side of the job, but in a larger area, once cleared of anything precious, you should use the weedkiller glyphosate. You apply this while the weeds are

several hundred years of lawn maintenance

growing vigorously, so that they take it up. After two or three months, you will be able to see what has escaped the first dose and apply a second. Very likely a third will be needed.

You must also ask yourself what the soil in your new garden is like. In many cases, the vigor or weakness of the plants already there will give you your answers. If even the weeds are growing weakly, something is seriously wrong. Good drainage is paramount for a start; few plants will tolerate waterlogged ground.

The soil may be utterly exhausted, especially in old town gardens where it has been subjected to generations of pollution. In that case you must replace it with good top soil and with bulky organic manure, which can be brought in, if necessary, in bags. But first you will need to get rid of some of what is already there, especially if the soil's overall level is quite sufficiently high. This often entails the removal of subsoil. Set the top soil on one side, then dig out and remove the sub-stuff, which usually looks disgusting. You may need a skip for its disposal. Then back with the top soil and the organic additions.

several hundred years of lawn maintenance

Preferably get such as are not full of weed seeds, like those of stinging nettles. It is good to know the source of what you are acquiring.

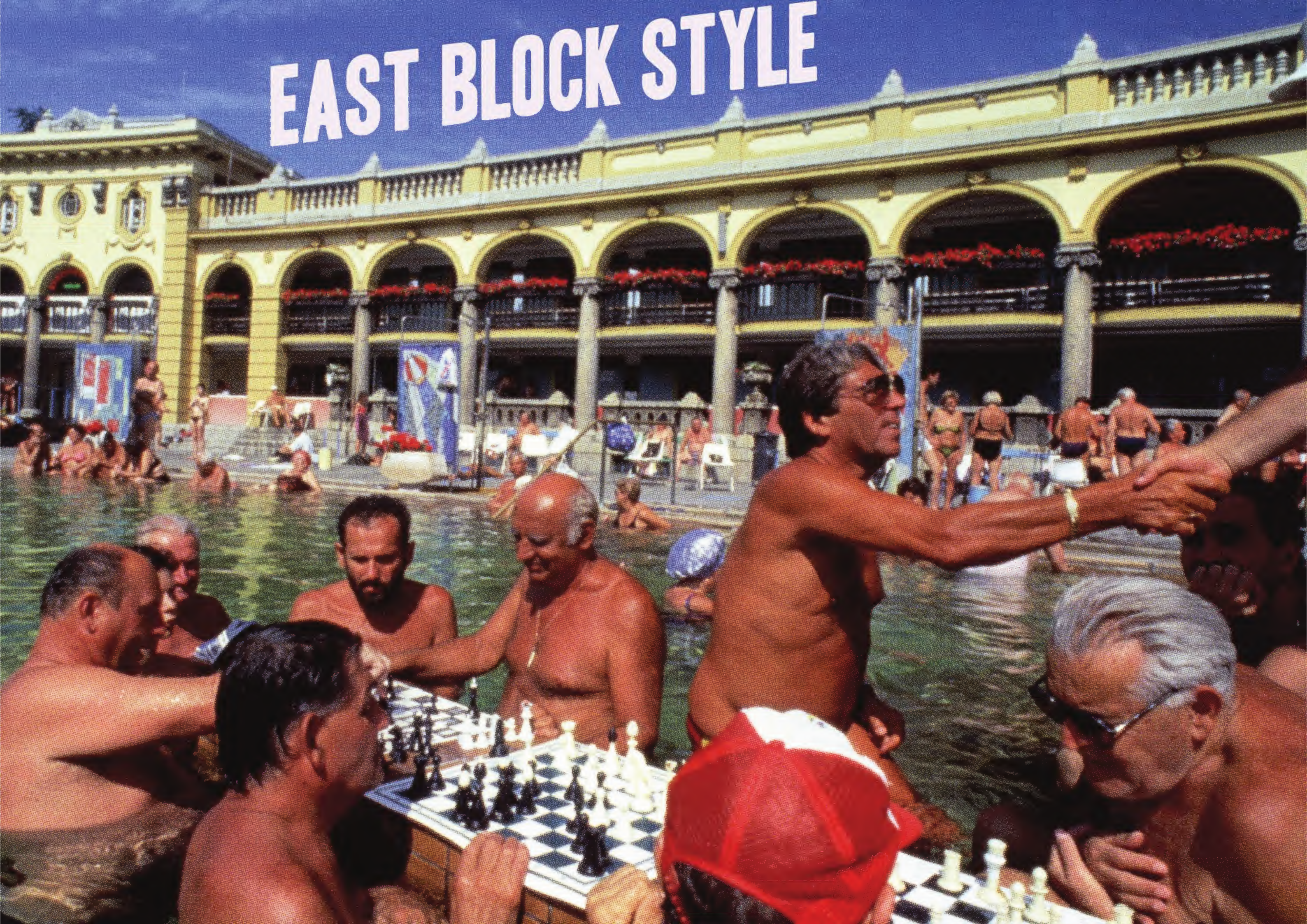
Don't rush in with the planting of new trees (especially) and shrubs. These are a garden's long-term elements. If you get the wrong kinds or plant them in the wrong place, future adjustments will be difficult. Perennials can easily be moved around. Even these can be invasive and a nuisance, however; always be a little suspicious of presents from friends

out of their own gardens. The plants they can most easily spare may be the ones that can easily turn out to have aggressive habits.

All this may sound complicated and daunting, but once you are bitten with the joy of making lovely plants grow happily for you and because of your own efforts, there'll be no stopping you.

EAST BLOCK STYLE

Trebuie să păstrăm în minte însăși numele de meditații. Orice fel de discurs, de orice gen, este constituit dintr-un ansamblu de enunțuri care sunt produse fiecare la locul și la timpul lor, ca tot atâtea evenimente discursive. Dacă este vorba de o pură demonstrație, aceste enunțuri pot fi citite ca o serie de evenimente legate unele de celelalte după un anumit număr de reguli formale. Cât despre pacient, el nu este implicat în nici un fel în demonstrație, el rămâne fix în raport cu ea, invariabil, neutralizat. A "gândi" produce, dimpotrivă, pe cât de multe evenimente discursive, pe-atât de multe enunțuri noi, care aduc cu sine o serie de modificări ale pacientului. De-a lungul a ceea ce se afirmă în actul gândirii, pacientul trece de la obscuritate la lumină, de la impuritate la puritate, de

**PHENG
SHOEI
PHUI** **PACIENT
SP**

la constrângerea pasiunilor
la detașare, de la incertitudine
și mișcări dezordonate la
serenitatea înțelepciunii, etc.
În actul gândirii, pacientul
este alterat fără încetare de
propria sa mișcare, este prins
în interiorul efectelor
provocate de propriul său
discurs, care îl supune la
riscuri, îl face să treacă prin
probe sau tentații și îi conferă
un statut sau o calificare pe
care nu le deținea deloc în
momentul inițial. Pe scurt,
gândirea implică un pacient
mobil și modificabil prin
chiar efectul evenimentelor
discursive care se produc.
Pornind de aici, se poate
observa ceea ce am putea
numi o gândire
demonstrativă: un ansamblu
de evenimente discursive
care constituie atât grupuri
de enunțuri legate unele de
celelalte prin reguli formale
de deducție, cât și serii de
modificări ale pacientului,

**PHENG
SHOEI
PHUII** **PACIENT
SP**

modificări care se înlanțuie
încontinuu unele cu celelalte.
Mai precis, într-o gândire
demonstrativă, enunțurile,
formal legate, modifică
pacientul pe măsură ce se
dezvoltă, îl eliberează de
convingerile sale sau,
dimpotrivă, îi induc îndoieli
sistematice, provoacă
iluminări sau hotărâri, îl
dezleagă de lucrurile de care
e atașat sau de certitudinile
imEDIATE, îi induc noi stări.
Și invers: deciziile,
fluctuațiile, deplasările,
calificările prime sau
dobândite ale pacientului, fac
posibile ansambluri de
enunțuri noi, care la rândul
lor, se deduc unele din
celelalte, în mod regulat.
Această gen de dublă
perspectivă este cerută de
meditații: ele sunt un
ansamblu de propoziții
formând un sistem, pe care
fiecare pacient trebuie să le
parcurgă, dacă ține să

**PHENG
SHOEI
PHUI**
**PACIENT
SPACI**

experimenteze adevărul și un ansamblu de modificări ce formează un exercițiu, pe care fiecare pacient trebuie să îl efectueze, de către care fiecare pacient trebuie să se lase afectat, dacă ține, la rândul lui, să ajungă un subiect gânditor al acestui adevăr pe cont propriu. Și dacă există anumite pasaje din meditații care pot fi descifrate, într-o manieră exhaustivă, ca înlănțuiri sistematice de propoziții (momente de pură deducție), există în schimb un soi de "chiasmuri", în care cele două forme de discurs se încrucișează și în care exercițiul care îl modifică pe pacient ordonează continuarea propozițiilor sau comandă joncțiunea grupurilor demonstrative distincte.

**PHENG
SHOEI
PHUII** **PACIENT
SPACIUL**

JUST HUSTLE IT

FUCKING BRIT POP

Zbor de calitate înseamna libertate!

TRANSOCEANIC VANGUARD ORKESTAR

BIG BOYS TOY

In the mid 60's Frank Sinatra's daughter, Nancy Sinatra recorded a song about boots. A portion of the song said, "These boots are make for walking, and that's just what they'll do. One of these days these boots are gonna walk all over you."

Of course Nancy Sinatra was talking about getting even with an ex-boyfriend.

Sometime we hear in the negative a description about how someone, in order to get a head, walks over people, But we all walk on people, everyday we walk on people and leave our footprints. The kind of footprints we leave, however, can be quite different. We'll connect the footprints with the rest of the story in a few moments.

Over the past several decades we have seen a great shift occur within the Christian church. This change and damage has been slow and methodical and has gone mostly unnoticed by the vast majority of people. This change can be compared to the change that occurred during the time of the Babylonian captivity of Israel, beginning in the year 585 BC. According to Scripture, our forefathers had sinned and God sent punishment upon the nation. Although Israel had sinned, those that kept the faith had never the less kept it pure and unadulterated. However, with the Babylonian captivity, a great change took place which laid the foundation for today's Judeo-Christian one world church.

Our forefathers entered Babylon with the law. But out of Babylon came the Talmud. They entered Babylon with the priests, but returned with the Rabbis. They entered Babylon with the temple and returned with the synagogue. They entered Babylon with their religious leaders chosen from among their own people, but when they returned, the priesthood of Israel had become corrupted with non-whites.

As a result, Ezra and Nehemiah, the leaders of the return struggled to restore the priesthood of Israel to the proper authority and remove non-whites from the priesthood. All this is recorded in the books of Ezra and Nehemiah. We are told in Scripture that

the priests had to prove their geneology was unadulterated. If they were unable to prove this the Bible records that they were

"polluted and put from the priesthood." The Babylonian

captivity infected Israel with what the Apostle Paul refers to as "Jewish fables," (Titus 1:14). This great transformation has once again infected our people like a cancer eating away at our soul. We are actually witnessing a mutation of the Faith of our Fathers.

For generations upon generations we were known as Christians. We had a Christian faith and we acted upon Christian morals, values and culture. These virtues

were unique to our people. We are the benefactors of

these blessings because of God's promise to our Israel forefathers that he would write his laws in our hearts.

As Psa 147:20 says, he has not done so with any other

people. "He sheweth His word unto Jacob, His statues

and His judgments unto Israel. He hath not dealt so

with any nation" The Moffit translation says, "He

makes his purpose known to Jacob, his orders and

his laws to Israel. Never has he done so to other

nations." Judeo-Christians say "That's the old

testament -- ha ha." But the Apostle Paul, writing

on the same theme says in Rom 9:4 that it is Israel

who has received the adoption, the glory, the

covenants, the law, the service of God and the

promises.

However, the New Age doctrine of the Brotherhood

of Man and the Fatherhood of God has entered the

Christian faith and mutated into today's Judeo-

Christian church which has captured the vast majority

of those who were at one time Christians: Our people

have forsaken the Christian faith for the teachings

of the one world Judeo-Christian church of tolerance

and brotherhood. Today the morals, the values and

our culture is threatened and the Judeo-Christian

church has become the chief advocate of our own

destruction. Judeo-Christian churches now stand

on the same ground, occupy the same buildings and

it's ministers occupy the same pulpits where Christian

ministers once stood. And what does this have to

do with Mothers Day and Father's Day? Let's shift

gears a little then I hope to tie the connection.

Does God keep His Promises? We all look upon and

speak of God being our father. And we refer to him

as our father in our prayers and speech. Even Jesus

Christ taught the disciples to pray "Our father which

art in heaven." Now I am going to step out of the box,

because there is at least one scripture where God

relates himself to us as our mother. God says in Isaiah

49:15 "Can a women forget her nursing child and not

have compassion on the baby she gave birth. But

even if they do forget, I will never forget thee. Look

I have graven thee upon the palms of my hands." This

occured when he was taken and nailed to cross and

paid the price as the redeemer of Israel. Isa 9:6 "For

unto US a child is born

and unto US a son is given: and the government shall be upon his shoulders and his name shall be called wonderful, counselor, the mighty God, the everlasting father, the prince of peace. Of the increase of his government and peace there will be no end, upon the throne of David, and upon his kingdom to order it and to establish it with judgment and with justice from henceforth even for ever." Of what could be called part TWO of this verse is found in Daniel 2:44 "And in the days of these kings shall the God of heaven set up a kingdom which shall never be destroyed and the kingdom shall not be left to other people, but it shall break in pieces and consume all these kingdoms and it shall stand for ever."

Can a women forget her nursing child God tells Israel. "Look - I will never forget thee." NEVER!" And he says he has graven us upon the palm of his hands. He compares himself to a mother who cannot forget her nursing child. Who was he talking to? Israel! Did God lie? Did he change his mind? Does it seem fair? Does it seem loving? Did God forsake His people? Absolutely not! Isaiah 49:3 says, "Sing O heavens, and be joyful O earth, and break forth into singing, O Mountain; for the Lord hath comforted His people." He said to Israel I HAVE GRAVEN THEE UPON THE PALMS OF MY HANDS! Does a loving mother forsake her baby to care for another? God could use this illustration because of what it implies. As a mother nurses her infant so does God nourish Israel. Surely we understand that when a mother brings a baby into the world - she makes a commitment to the baby. What do you think of the mother who doesn't keep her commitments. I know what you think - even if you don't say it. What do you think of people who say one thing and do another?

How long do you trust someone who does not keep their word? How reliable is someone who does not keep their promises?

Is God's word - his promise - to Israel reliable?

Let us look at the words, the promises and the commitments our God made to Israel.

God states in Amos 3:2. "Thou Israel art the only family I have known of all the families

of the earth" Did God Lie? "Remember these O Jacob and Israel; for thou art

my servant, I have formed thee; thou art my servant; O Israel, thou shalt

not be forgotten of me." Do you think God will keep that commitment

to Israel? Or will he be like those whose words mean nothing?

God made this great promise to Israel - the question we have

is, will God keep His word or will he betray his covenant?

People can make all kinds of claims of why Christ came into

the world. But Romans 15:8 tells us why. It was to "Confirm

the promises made unto the fathers." He made promises

to OUR Israel forefathers and he WILL keep each and

every one! Why? Because we are what the Bible

calls the sheep of His pasture. Matt 1: 23 says

of the birth of Jesus. "He shall be called Jesus

for he shall save his people from their sins."

Who are his people? Israel! Who was this

promise made to? Israel! Luke 1:68 says,

"Blessed be the Lord God of Israel; for he

hath visited and redeemed his people

(Israel). And hath raised up a horn of

salvation for us (Israel) in the house

of his servant David. As he spake by

the mouth of his holy prophets,

which have been since the world

genealogy

began. That we (Israel) should be saved from our enemies and from the hand of all that hate us; To perform the mercy promised to our (Israel) fathers and to remember his holy covenant. The oath which he swore to our father Abraham." Does this scripture lie? He either has kept this oath, this commitment and covenant to Israel or he has not.

Isa 43:21 says, "These people have I formed for myself, they shall show forth my praise." II Cor 6:16 says "And what agreement hath the temple of God with idols? For ye are the temple of the living God; As God hath said, I will dwell in them and walk in them and I will be their God and they shall be my people." Who is he talking to? He is talking to Israel. He is saying "You (Israel) are the temple of the living God." The apostle Paul reminds them of what God said, "I will dwell in them." Judeo-Christians twist scripture to say that he is talking about anybody of any race who becomes a "Christian." Paul is reminding them of what God previously said in Lev 26:11-12 where God tells Israel, "I will set my tabernacle among you and I will walk among you and will be your God."

Mike Kryzewski, head basketball coach for Duke University understood the impact of commitment, "If you set up an atmosphere of communication and trust, it becomes a tradition. Older team members will establish your credibility with newer ones. Even if they don't like everything about you, they will say, 'He's trustworthy, committed to us as a team.'" As the sons and daughters of Israel which understands our identity we can state with assurance. God is trustworthy, he is committed to us as a team, as a nation. He keeps his word and his covenants to Israel.

1) So far we have seen that modern Israel like ancient Israel has forsaken God. Ancient Israel saw their faith mutate into Talmudism. Today Talmudism, the religion of the Rabbi's which was called Phariseeism at the time of Christ has entered the church and mutated Christianity into Judeo-Christianity, a multi-racial, occultic religion of the New Age Movement. Today, the ancient teachings of the Rabbi's, the Jewish fables spoken about by the Apostle Paul has become the faith of modern Israel.

2) We have taken God at His word. HE WILL NOT FORSAKE ISRAEL. He nourishes us as little babes. It is from him we have our strength. Act 17:28

genealogy

says, "For in him we live, and move, and have our being." Now we will put those two items on the shelf and come back to them. Let's see if we can't start connecting this to Mother's Day and Father's Day. Mark Twain said, "It is at our mother's knee that we acquire our noblest and truest and highest ideals." George Washington said, "I attribute all my success in life to the moral, intellectual and physical education which I received from my mother." John Quincy Adams "All that I am my mother made me." Napoleon Bonaparte "The future destiny of the child is always the work of mothers. Let France have good mothers and she will have good sons." Billy Sunday, "Mothers and teachers of children fill places so great that there isn't an angel in heaven that

wouldn't give a bushel of diamonds to come down and take their place." Theodore Roosevelt, "When all is said, it is the mother, and mother only, who is a better citizen than the soldier who fights for his country. The successful mother, the mother who does her part in rearing and training aright the boys and girls who are to be the men and women of the next generation is of greater use to the community, and occupies, if she only would realize it, a more honorable as well as more important position than any man in it. The mother is the one supreme asset of national life; she is more important by far than the successful statesman, or businessman or artist or scientist."

Each of these men and there are many more paid a high regard and respect to the office of motherhood. Recognizing the responsibility that they have in the early development of their children.

I began today's message about foot prints. You see my mother along with my father walked all over me leaving deep huge footprints. I have been trampled upon all my life. If you had some kind of special glasses you would be able to see footprints all over me. And likewise I have attempted to leave footprints all over the lives of my children. Perhaps the earliest recollection I have as a child occurred when I was about 4 or 5 years old. It was at church.

I am walking down the hallway and going into the adult Sunday school class. I was

looking for my father and mother. I don't know why. But I can remember it as if it is happening right now. Those in the class are singing, and as I push open the door to the adult Sunday School room, the words of the song are loud and clear. "When the trumpet of the Lord shall sound and time shall be no more, when the morning breaks eternal, bright and fair. When all the dead in Christ shall gather on the other shore, When the roll is called up yonder I'll be there." This is the first song in my memory. What better foundation for a child than a song of praise to God. It left a footprint. I can't tell you how old I was, but as far as I can remember, I can hear my father's booming voice leading the family in prayer. Each time he prayed it left a footprint. In church my mother would often join Flora Weed and together they would sing. Some of those songs were "Face to face with Christ my savior, face to face what will it be. When with rapture I behold him, Jesus Christ who died for me;" "Throw out the lifeline, throw out the life line. someone is drifting away. Throw out the lifeline, throw out the lifeline someone needs Jesus today;" "My Lord has garments so wondrous fine. And myrrh their texture fills. Its fragrance reached to this heart of mine, with joy my being thrills. Out of the ivory palaces into a world of woe. Only his great eternal love made my savior go." Each time they sang they left a footprint.

If I could transport you back in time. You would see my father at the downtown mission preaching. Each time he spoke, he left a footprint. And you know they weren't the only ones who walked on me. No! they recruited others. Yes, they brought other people into my life and let them all have have an opportunity to walk on me and leave their footprints.

Mrs. Spain, I don't know much about her. But I remember her as the little old lady that we sometimes saw at house meetings. In her way, as we gathered with Christian friends she left a foot print. There was the bald headed man - I can't remember his name, but Mrs. Splain led him to the Lord and, there he was stomping all over me. He was a song leader and the one song I always associate with him, which I think might have been his favorite was, "I'm pressing on the upward way, new

table land. A higher plain then I have found. Lord plant my feet on higher ground." Each time he lead music, he left a footprint. And there were others. Oh yes! they brought all kinds of people around me and let them all an opportunity to stomp on me. They all left footprints. You see they're pretty smart, they knew if it was only their feet stepping on me I might wiggle out and get away. So they were sure to get a lot of feet stomping on me all the time. Lloyd & Eleanor Campbell, they got their chance too! I heard his testimony (more than once) and each time it left a foot print. Glen Carless and his wife Nina, they had footprints on me also. Merrill Weed and Flora stomped on me and left a lot of footprints. Merrill would pull out his harmonica and soon some gospel song filled the air. And each time he played he left a footprint. And there were others. My folks had lots of Christian friends. And even though I may not remember their names, or even what they may have said, they were leaving footprints. There were the Palarmo Brothers, picking their guitars and singing, "Don't send your kids to Sunday School - Get out of bed and take them! Each time they sang, they sunk a footprint into my heart! Pastor McAsh. I probably didn't listen to his sermons like I should have. But he was still making a footprint. The old German Sunday School teacher, Mrs Fink. She left her footprints also. Then there was Joe Maroni the evangelist, my father was converted under his ministry and he was still preaching when I was a teenager. He left a footprint also. But it wasn't just people that left footprints. It was the kind of people they were. Christianity was not just a belief it was a lifestyle. And it included not only the love of God, but the love of nation.

Common Sense came to our home and at 13 years old I was sitting on our living room sofa reading its articles and its expose of the how international Jewry had fabricated the Holocaust. Our home had the writings of Kenneth Goff, Carl McIntye, Russel McGuire and Conde McGinly. All of whom stood faithfully against the flood of liberalism and Communism in the nation. While the media was attacking the memory of Joseph McCarthy, Our home regarded Senator McCarthy as a hero. My parents were warning their friends about Fidel Castro and his Communist connections long before he came and butchered his way into Cuba. Copies of American Mercury would be stacked on the bedroom floor and would be mailed to people in an effort to warn them of the danger this country was facing. Did any of those people wake up? Did any of them join the cause? I don't know? Did they do any good at all? Yes, it left a footprint! My grandmother would take copies of Carl McIntye's Twentieth Century Reformation newsletter and mail them to people, hoping they would have their eyes opened, even if only a little bit. She and my grandfather were devout Christians and left footprints on my mother's life. She had literature showing the pitfalls of integration. One was in cartoon form, the first frame showed a little black boy and a little white girl playing together. The last frame showed the white girl presenting a mulatto child to her mother. The message was clear, "Race-mixing is forever! Yes, my grandmother stomped her feet all over me to. And each time it left a footprint.

Now lets see if we can connect all this together.

1) We looked at the sins of Israel and the Christian church mutating into Judeo-Christianity.

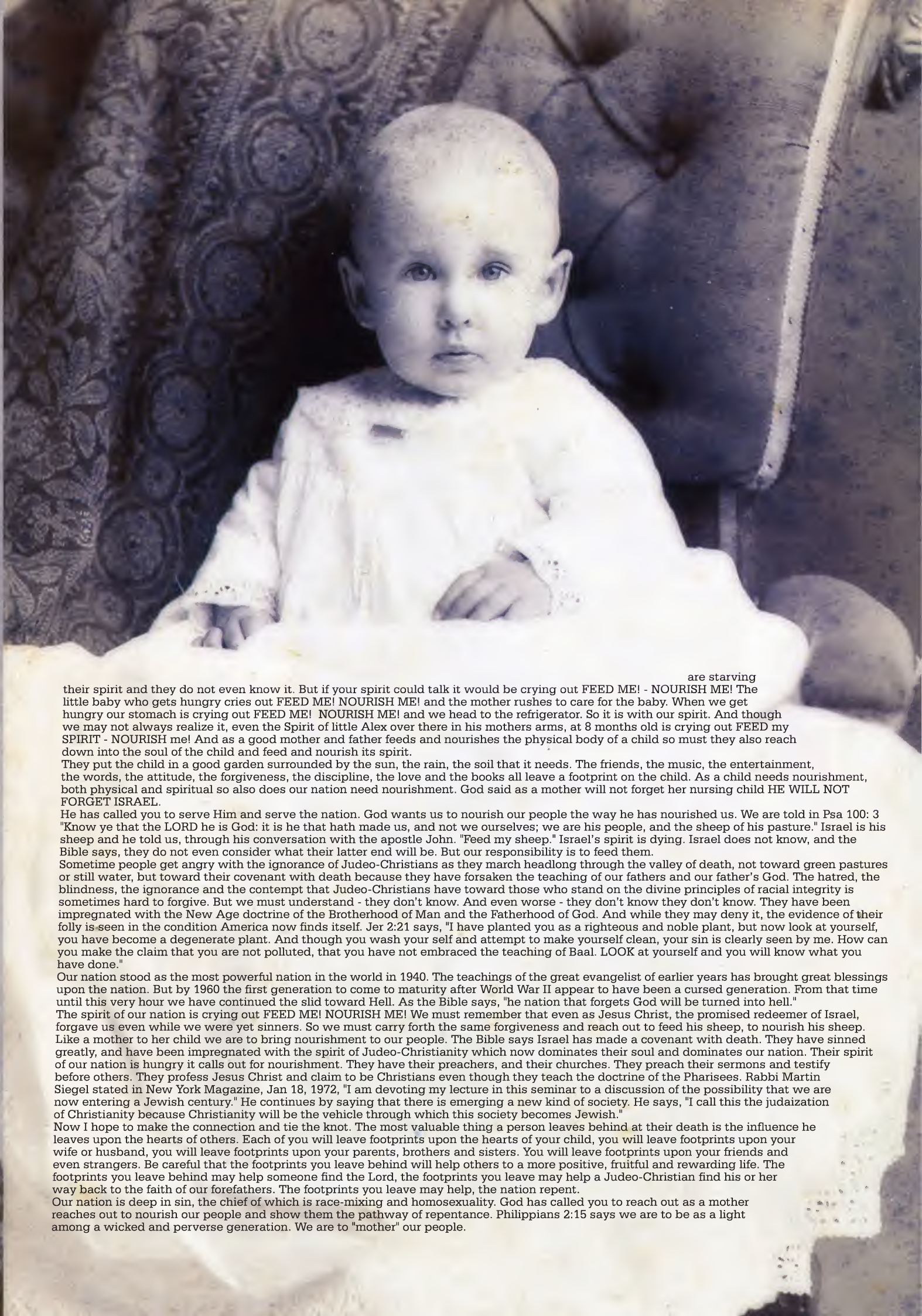
2) We read scripture establishing the fact that GOD keeps his covenants, even though the religion of Judeo-Christianity says he does not.

3) and we talked about the footprints left on my life by my parents and their friends.

You see the commitment of parents and especially a mother toward her infant baby is to nourish the child. God wants to nourish Israel because he made a commitment (covenant) to Israel. We read some of the many scriptures to show the commitments. God cannot lie! And even though Judeo-Christians claim He has broken his word to Israel and now has brought all people enter the covenant. we will continue to trust in His word and have faith in his covenant.

Judeo-Christianity is a mutated form of Biblical Christianity. Judeo-Christianity rebels against scripture to promote its New Age doctrine of the Brotherhood of Man. Now I will attempt to tie footprints, the sins of Israel, my story and the nourishment mothers and fathers give children all together. You see when you get hungry your stomach cries out, and you grab a burger. It doesn't matter if you are a Baby or if you are old. We all recognize hunger pains and we want to eat. You body talks to you when it is hungry. You get that gnawing in your stomach and you want to be filled. But our spirit does not work the same and he can't cry out the same as your hunger pangs. There are hundred of thousands of people who

degenerate

are starving their spirit and they do not even know it. But if your spirit could talk it would be crying out FEED ME! - NOURISH ME! The little baby who gets hungry cries out FEED ME! NOURISH ME! and the mother rushes to care for the baby. When we get hungry our stomach is crying out FEED ME! NOURISH ME! and we head to the refrigerator. So it is with our spirit. And though we may not always realize it, even the Spirit of little Alex over there in his mothers arms, at 8 months old is crying out FEED my SPIRIT - NOURISH me! And as a good mother and father feeds and nourishes the physical body of a child so must they also reach down into the soul of the child and feed and nourish its spirit.

They put the child in a good garden surrounded by the sun, the rain, the soil that it needs. The friends, the music, the entertainment, the words, the attitude, the forgiveness, the discipline, the love and the books all leave a footprint on the child. As a child needs nourishment, both physical and spiritual so also does our nation need nourishment. God said as a mother will not forget her nursing child HE WILL NOT FORGET ISRAEL.

He has called you to serve Him and serve the nation. God wants us to nourish our people the way he has nourished us. We are told in Psa 100: 3 "Know ye that the LORD he is God: it is he that hath made us, and not we ourselves; we are his people, and the sheep of his pasture." Israel is his sheep and he told us, through his conversation with the apostle John. "Feed my sheep." Israel's spirit is dying. Israel does not know, and the Bible says, they do not even consider what their latter end will be. But our responsibility is to feed them.

Sometime people get angry with the ignorance of Judeo-Christians as they march headlong through the valley of death, not toward green pastures or still water, but toward their covenant with death because they have forsaken the teaching of our fathers and our father's God. The hatred, the blindness, the ignorance and the contempt that Judeo-Christians have toward those who stand on the divine principles of racial integrity is sometimes hard to forgive. But we must understand - they don't know. And even worse - they don't know they don't know. They have been impregnated with the New Age doctrine of the Brotherhood of Man and the Fatherhood of God. And while they may deny it, the evidence of their folly is seen in the condition America now finds itself. Jer 2:21 says, "I have planted you as a righteous and noble plant, but now look at yourself, you have become a degenerate plant. And though you wash your self and attempt to make yourself clean, your sin is clearly seen by me. How can you make the claim that you are not polluted, that you have not embraced the teaching of Baal. LOOK at yourself and you will know what you have done."

Our nation stood as the most powerful nation in the world in 1940. The teachings of the great evangelist of earlier years has brought great blessings upon the nation. But by 1960 the first generation to come to maturity after World War II appear to have been a cursed generation. From that time until this very hour we have continued the slid toward Hell. As the Bible says, "he nation that forgets God will be turned into hell."

The spirit of our nation is crying out FEED ME! NOURISH ME! We must remember that even as Jesus Christ, the promised redeemer of Israel, forgave us even while we were yet sinners. So we must carry forth the same forgiveness and reach out to feed his sheep, to nourish his sheep. Like a mother to her child we are to bring nourishment to our people. The Bible says Israel has made a covenant with death. They have sinned greatly, and have been impregnated with the spirit of Judeo-Christianity which now dominates their soul and dominates our nation. Their spirit of our nation is hungry it calls out for nourishment. They have their preachers, and their churches. They preach their sermons and testify before others. They profess Jesus Christ and claim to be Christians even though they teach the doctrine of the Pharisees. Rabbi Martin Siegel stated in New York Magazine, Jan 18, 1972, "I am devoting my lecture in this seminar to a discussion of the possibility that we are now entering a Jewish century." He continues by saying that there is emerging a new kind of society. He says, "I call this the judaization of Christianity because Christianity will be the vehicle through which this society becomes Jewish."

Now I hope to make the connection and tie the knot. The most valuable thing a person leaves behind at their death is the influence he leaves upon the hearts of others. Each of you will leave footprints upon the hearts of your child, you will leave footprints upon your wife or husband, you will leave footprints upon your parents, brothers and sisters. You will leave footprints upon your friends and even strangers. Be careful that the footprints you leave behind will help others to a more positive, fruitful and rewarding life. The footprints you leave behind may help someone find the Lord, the footprints you leave may help a Judeo-Christian find his or her way back to the faith of our forefathers. The footprints you leave may help, the nation repent.

Our nation is deep in sin, the chief of which is race-mixing and homosexuality. God has called you to reach out as a mother reaches out to nourish our people and show them the pathway of repentance. Philippians 2:15 says we are to be as a light among a wicked and perverse generation. We are to "mother" our people.

ROCK *Star*

ONLY HIGHEST WIN PAID ON CENTER LINE

LIVING IN LUXURY IS WILD
FOR ALL SYMBOLS
X1 PAYS 2X
X2 PAYS 4X

	1st COIN	2nd COIN
LIVING IN LUXURY LIVING IN LUXURY LIVING IN LUXURY	800	1600
7 7 7	100	200
BAR BAR BAR BAR BAR BAR BAR BAR BAR	50	100
BAR BAR BAR BAR BAR BAR	25	50
Apple Apple Apple	20	40
BAR BAR BAR	10	20
ANY 2 Apple	5	10
ANY ANY ANY BAR BAR BAR	3	6
ANY 1 Apple	2	4

POWERED BY MICROGAMING™

7 Sultans

1028.50

GAMES

OPTIONS

BANK

STATS

HELP

EXPERT

1

-

+

COINS : 2 BET : 2.00 WIN : 0.00

BET ONE

BET MAX

SPIN

COMO PUEDE SER VERDA/ LAST NIGHT I DREAMT OF SAN PEDRO/ JUST LIKE I'D NEVER GONE, I KNEW
THE SONG/ A YOUNG GIRL WITH EYES LIKE THE DESERT/ IT ALL SEEMS LIKE YESTERDAY, NOT FAR
AWAY/ TROPICAL THE ISLAND BREEZE/ ALL OF NATURE WILD AND FREE/ THIS IS WHERE I LONG TO
BE/ LA ISLA BONITA/ AND WHEN THE SAMBA PLAYED/ THE SUN WOULD SET SO HIGH/ RING
THROUGH MY EARS AND STING MY EYES/ YOUR SPANISH LULLABY/ I FELL IN LOVE WITH SAN PEDRO/
WARM WIND CARRIED ON THE SEA, HE CALLED TO ME/ TE DIJO TE AMO/ I PRAYED THAT THE DAYS
WOULD LAST/ THEY WENT SO FAST/ TROPICAL THE ISLAND BREEZE/ ALL OF NATURE WILD AND
FREE/ THIS IS WHERE I LONG TO BE/ LA ISLA BONITA/ AND WHEN THE SAMBA PLAYED/ THE SUN
WOULD SET SO HIGH/ RING THROUGH MY EARS AND STING MY EYES/ YOUR SPANISH LULLABY/ I
WANT TO BE WHERE THE SUN WARMS THE SKY/ WHEN IT'S TIME FOR SIESTA YOU CAN WATCH
THEM GO BY/ BEAUTIFUL FACES, NO CARES IN THIS WORLD/ WHERE A GIRL LOVES A BOY, AND A BOY
LOVES A GIRL/ LAST NIGHT I DREAMT OF SAN PEDRO/ IT ALL SEEMS LIKE YESTERDAY, NOT FAR
AWAY/ TROPICAL THE ISLAND BREEZE/ ALL OF NATURE WILD AND FREE/ THIS IS WHERE I LONG TO
BE/ LA ISLA BONITA/ AND WHEN THE SAMBA PLAYED/ THE SUN WOULD SET SO HIGH/ RING THROUGH
MY EARS AND STING MY EYES/ YOUR SPANISH LULLABY/ TROPICAL THE ISLAND BREEZE/ ALL OF
NATURE WILD AND FREE/ THIS IS WHERE I LONG TO BE/ LA ISLA BONITA/ AND WHEN THE SAMBA
PLAYED/ THE SUN WOULD SET SO HIGH/ RING THROUGH MY EARS AND STING MY EYES/ YOUR
SPANISH LULLABY/ LA LA LA LA LA LA LA/ TE DIJO TE AMO/ LA LA LA LA LA LA LA/ EL DIJO QUE TE
AMA

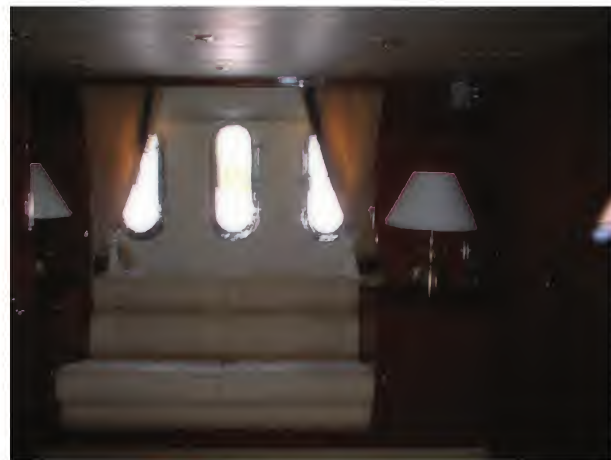

VIBRIO VULNIFICUS

Levels of a bacterium in the Ala Wai boat harbor had dropped to normal levels within a week and a half after a major sewage spill ended and during the time in which a Honolulu man ended up in the waters and later died, according to a University of Hawai'i research team. Although it is not known how high the bacteria concentrations were when Oliver Johnson went into the waters on March 31, researchers say the results show the bacterium appears to be a normal part of the mix in and around the Ala Wai. Johnson's death on April 6 had raised concerns about higher-than-normal bacteria counts resulting from the spill, which had started a week earlier. "What I found comforting, under the conditions we sampled, is that we don't have a hotbed of high levels of vulnificus in the canal," said microecology assistant professor Grieg Steward, one of the researchers. The UH team sampled for a group of bacteria called vibrio, of which one species causes cholera and another, *Vibrio vulnificus*, was implicated in Johnson's death. The samples were taken April 10 and tested by a team comprising Steward, geochemistry professor Eric DeCarlo and Olivia Nigro, a graduate student in microbiology. They

found that vibrio bacteria are normally found in and around the Ala Wai, and that the concentration drops as the water grows more salty near the sea. *Vibrio* bacteria prefer brackish water, Steward said. The sewage spill, which started March 24 and continued for six days, was caused by the failure of a 42-inch pressurized city sewage main. Forty-eight million gallons of sewage was diverted into the Ala Wai Canal during that period, prompting bans on water activities in the canal and nearshore areas around its outflow to the sea. State Department of Health warning signs remained posted at coastal areas for several days after the spill. Johnson, 41, died six days after he went in the boat harbor's waters with a cut on his foot. He died of massive organ failure due to septic shock, from an infection of *Vibrio vulnificus*. He was more susceptible to the infection than most people because of an immune system compromised by chronic liver disease, said Dr. William W. Goodhue Jr., first deputy medical examiner for the city. Goodhue said that while he was able to determine the cause of death, he has listed the manner of Johnson's death as undetermined, mainly because two key factors in the illness are still not clear and are under investigation by Honolulu detectives.

One is whether the wounds on Johnson's left foot, which allowed the bacteria to take hold, were accidental or inflicted by someone else. Another is how he got into the tainted Ala Wai waters — whether he was pushed, fell while fleeing someone or fell accidentally. "There is no witness, to my knowledge," Goodhue said. "Based on the data we have, there is no compelling evidence to favor one manner of death as opposed to another." Both Goodhue and Steward said Johnson was more susceptible to the infection than normally healthy adults because alcoholic liver disease had weakened his immune system. And while it is possible that he had a greater chance of infection due to the sewage spill, it is possible to be infected even in normal conditions, Steward said. "It is really rare for someone to get an infection with vulnificus like this, but they're always there. It is naturally an estuarine organism. It doesn't do as well in full-strength ocean water or in pure fresh water," he said. Steward said vibrio is a group of bacteria of which four species are notable as problems for humans. One causes cholera, two are associated with poisoning from eating infected shellfish, and the

fourth, *Vibrio vulnificus*, can cause severe infections, particularly in people with weakened immune systems. The bacteria are found in brackish water worldwide. Several people with challenged immune systems contracted *Vibrio vulnificus* infections in the floodwaters of Hurricane Katrina, and some died. The U.S. Centers for Disease Control and Prevention issued this recommendation after Hurricane Katrina's flooding: "To prevent (vibrio) infections, persons with open wounds or broken skin should avoid contact with brackish water or seawater, especially if they have preexisting liver disease or other immunocompromising conditions. Injury prevention is especially important for persons in these high-risk populations. Healthy persons are at much lower risk for (vibrio) infection." In the Ala Wai area, the levels of all vibrio species in samples found April 10 — 12 days after the sewage spill ended — were from 2 to 200 colony-forming units per 100 milliliters, about 3 ounces. Steward said water samples are placed on a growth medium and the number of bacterial colonies that result are counted to come up with these numbers. That is roughly equivalent to levels found in Hawaiian waters in previous studies. A 1998 study

by Roger Fujioka of the UH Water Resources Research Center found levels of 1 to 184 off south O'ahu. Steward's team, in its report released yesterday, wrote: "Concentrations of vibrio species and *Vibrio vulnificus* in particular ... were not unusually elevated in the Ala Wai Canal or the Ala Wai Yacht Harbor relative to other estuarine and marine environments on April 10." That does not mean that the Ala Wai Canal and waters downstream are safe places for swimming. Steward said he would avoid swimming or fully immersing oneself, and would wash with soap and fresh water immediately after being in the water. "It's not great water, not ideal for recreation, but it's probably as good as it was" before the sewage spill, he said.

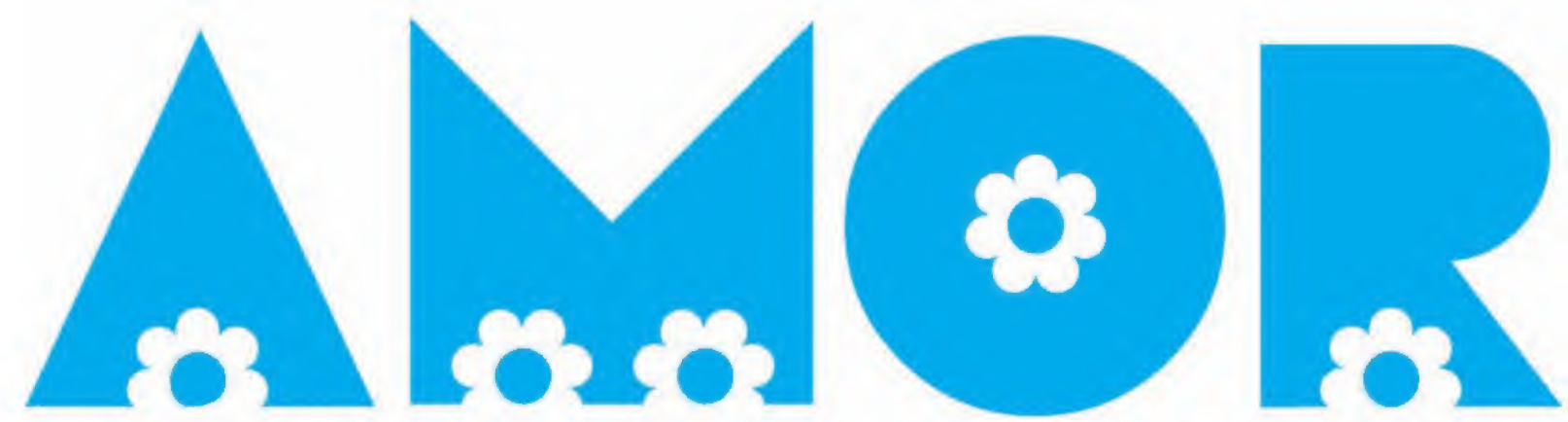

VIBRIO VULNIFICUS

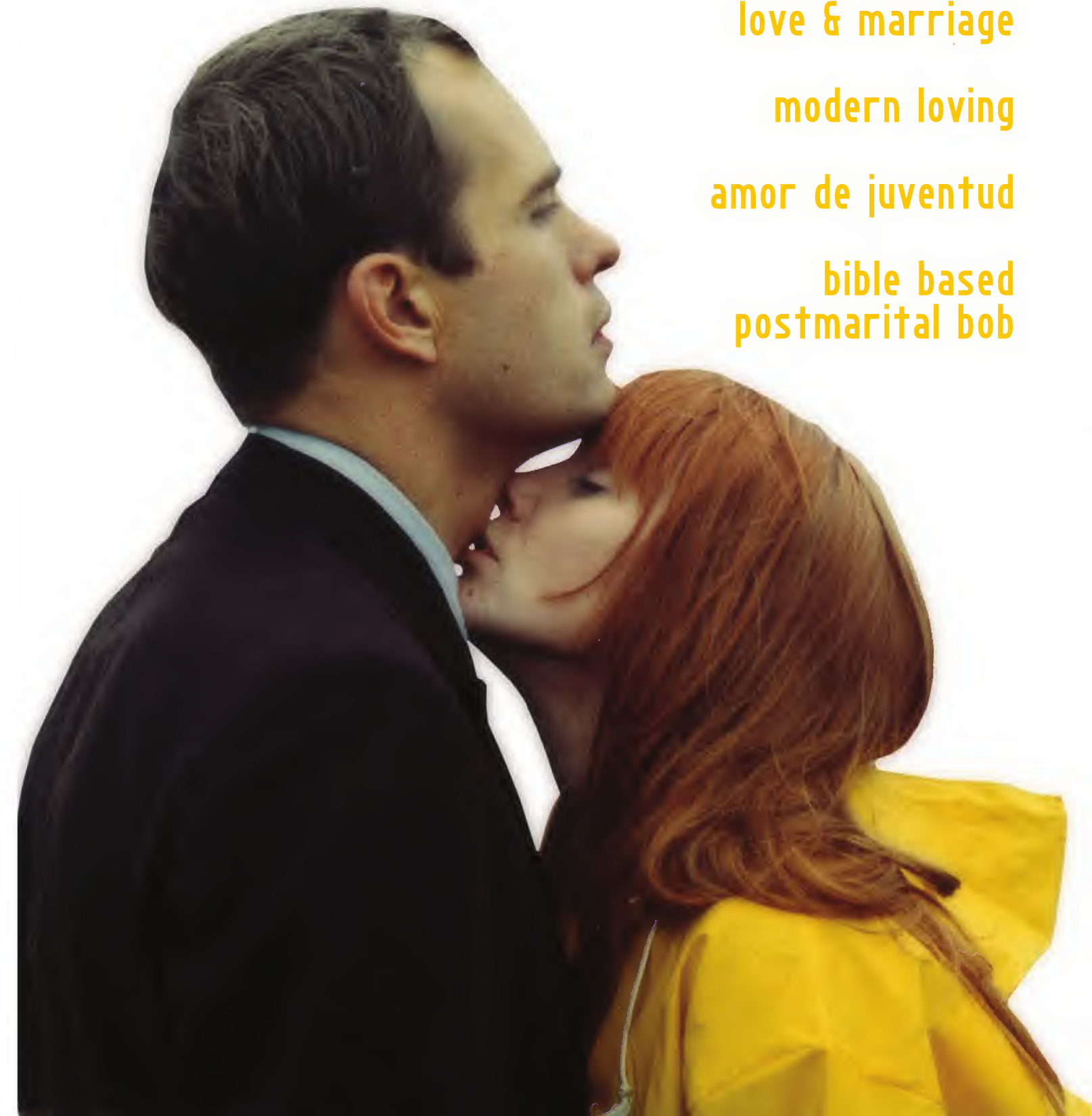
erase & rewind

love & marriage

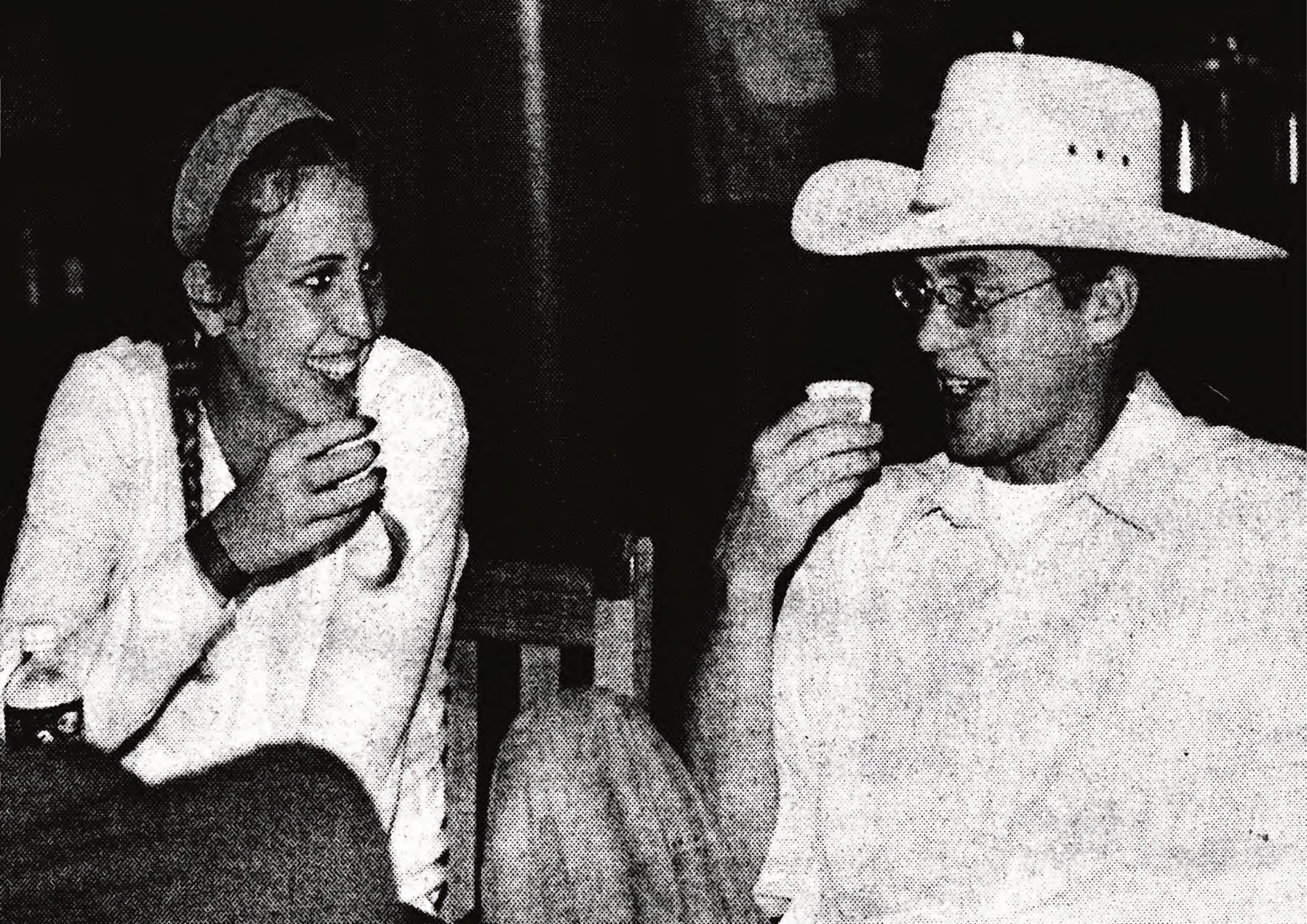
modern loving

amor de juventud

bible based
postmarital bob

BIBLE BASED POSTMARITAL BOB

Skin color has long divided people. The prejudice of racism is world-wide, even today. Thus, this question is of great importance. In America, as we continue to see the influx of people from all different cultures, who have all different colors of skin, it is imperative that we search the Scriptures so see how we should live. Some people believe that interracial marriages are prohibited in the Scriptures. Often they will argue that marriage with foreigners (implying people both of different culture and color) was prohibited throughout the Old Testament. Actually, the prohibitions were not strictly against Jewish-Gentile marriages as racial mixture, but against believer-unbeliever marriages (cf. Deuteronomy 7:3). Solomon was judged for marrying, not simply foreign women, but foreign women who believed in false gods. In fact, in the Old Testament provisions were made for Gentiles to convert to Judaism (cf. Exodus 12:48, 49). One should also remember both Rahab and Ruth, Gentile women of faith; they were both accepted into the community of believers (they are even in the genealogical line of Jesus! Matthew 1:5). "But," someone may say, "the New Testament prohibits being unequally yoked. Therefore, people of different races shouldn't marry." The passage being referred to here is 2 Corinthians 6:14f. This is where the apostle Paul rhetorically asks, "What fellowship hath light with darkness?" In accordance with the Old Testament teaching, Paul is simply prohibiting believers from intimate fellowship with unbelievers. The context speaks nothing of skin color. There are absolutely no grounds in either the Old Testament or the New Testament to prohibit interracial marriages. Thankfully, God does not judge humans by mere external appearances. Though humans have a tendency to judge people by how they look, including their skin color, God does not judge us by color; He judges the heart. The beauty of God's judgment is that he is "no respecter of persons" (Acts 10:34), and thus we are to judge the same way (1 Timothy 5:21; James 3:17). You see, God has created all things, including the color of our skin (Genesis 1-2). We all come from the first man and woman, Adam and Eve. The apostle Paul taught the same when he declared that God created all things, that He is the Lord of heaven and earth, and that He made all nations from one man, Adam (Acts 17:24-26). Sometime after Adam and Eve fell, God established a covenant with Abraham. This covenant was intended to be international in scope -- irrespective of cultural boundaries or skin color, that through Abraham's offspring ("seed") all the nations of the earth would be blessed (Genesis 12:1-4). The prophets of the Old Testament longed for the time when both Gentiles and Jews would stream unto the Lord, when the Messiah would be a light unto the Gentiles as well as the Jews, when God would pour out his Spirit on all peoples (cf. Psalm 2:7-8; 22:27-28; Isaiah 2:1ff.; 42:6; 49:6; Joel 2:28ff.) These hopes and promises have been fulfilled in Christ Jesus. The apostle Paul tells us that

BIBLE BASED POSTMARITAL BOB

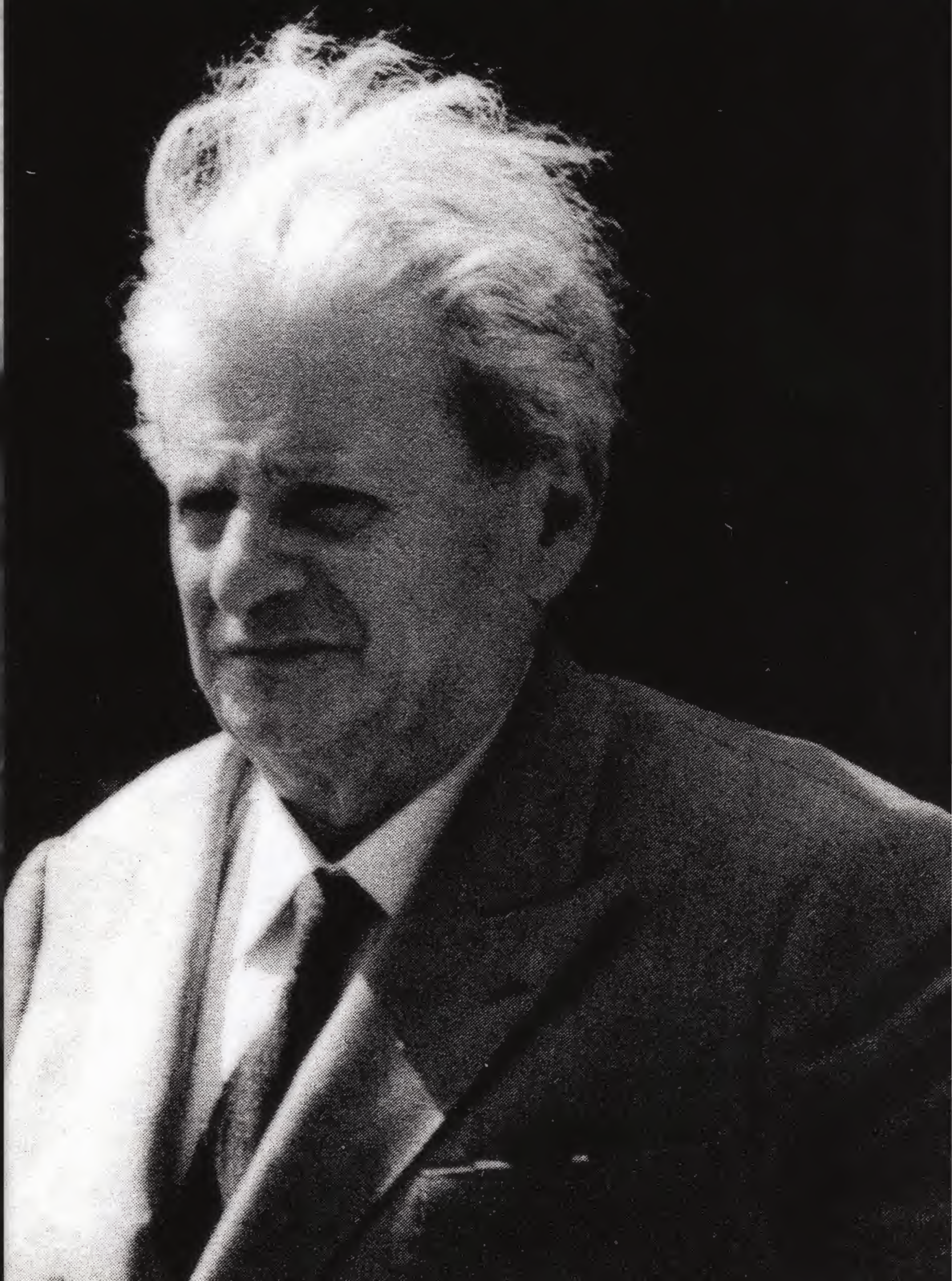
the promised seed of Abraham was Jesus Christ (Galatians 3:16). The beauty of the ministry of Christ is that in him there are no barriers between Jew and Gentile, slave and freeman, male and female (Galatians 3:28); there is neither circumcised or uncircumcised, Barbarian or Scythian in Christ (Colossians 3:11). And those who become followers of Jesus are part of Abraham's seed and heirs of His (Galatians 3:29). On the day of Pentecost, God began to pour out His Spirit on all people (Acts 2; fulfilling Joel 2:28ff.). The early ministry of the apostles was hindered to the extent that they failed to see that Gentiles were to be accepted into the body of Christ, without being converted to Judaism first (Acts 10:14, 28; 11:2-3, 8). But God himself confirmed this fact through mighty works among the Gentiles (Acts 10:3, 11-13, 19-20, 22b, 30-33, 44-46; 11:5-10, 13, 15-17). The church responded to God's work and will with obedience, acknowledging joyfully the full inclusion of Gentiles into the body of Christ (cf. Acts 11:18). Philip even baptized an Ethiopian man, who was probably black (Acts 8:26ff.). Oh, and if you recall, in a heavenly vision, the apostle John was able to see clearly the plan of God fulfilled. Here, before the throne of God and the Lamb, in heaven, a great multitude was standing arrayed: they were from every nation, tribe, people and language (Revelation 7:9ff.). This inspiring scene accords perfectly with our Lord's greatest commission, "go and make disciples of the nations" (Matthew 28:18f.). So, we have seen that there is no prohibition against interracial marriages in the Bible. We have also seen that God's plan of salvation includes drawing his people from every nation, tribe, people and language. May we have this same desire, eschewing all forms of racism and ungodly prejudice. For anyone considering marrying a person with different skin color or from a different culture, there are consequences that must be taken into consideration. First, there will be opposition and condemnation from some people in society. Secondly, children of interracial marriages are sometimes discriminated against and teased. In fact, if you think about it, many forms we fill out give us the option to note whether we are "Black," "White," "Hispanic," "Asian," and "Other." I guess that if you are the child of an interracial marriage (and therefore, multiracial), you are "Other" (a strange way to label people). Thirdly, people from differing cultures have unusual differences to overcome. Often, intercultural marriages, more than interracial marriages (for not all people from different cultures differ in the color of their skin), encounter greater difficulties within the relationship. Cultural practice and prejudice is often more difficult to overcome than is skin color. Finally, as the old saying goes, when you marry the person, you marry the whole family. One must be prepared to encounter familial ostracization and condemnation.

**MUCHO
AMOR
DE VERDAD**

**Deep in
my
heart,
there's a
fire -
that's a
burning
heart/
Deep in
my
heart,
there's
desire
for a
start/ I'm
dying in
emotion
/ It's my
world in
fantasy/
I'm
living in
my,
living in
my
dreams**

**You're
my
heart,
you're
my soul/
I keep it
shining
every-
where I
go/
You're
my
heart,
you're
my soul/
I'll be
holding
you
forever,
stay
with you
together**

**You're
my
heart,
you're
my soul/
Yeah, a
feeling
that our
love will
grow/
You're
my
heart,
you're
my soul/
That's
the only
thing I
really
know**

**Let's
close
the door
and
believe
my
burning
heart/
Feeling
allright,
come
on, open
up your
heart/ I'll
keep the
candles
burning/
Let your
body
melt in
mine/
I'm
living in
my,
living in
my
dreams**

LOVE&MARRIAGE

The responsibility of creating a harmonious loving marriage is yours as an individual. There is no better way to influence another than to practice the behavior you would like to see from them.

Be kind and polite to each other. Practice kindness, expect kindness, open your heart and communicate your wish to receive kindness. If each member of the marriage makes the effort to foster kindness you both will make it flourish. Politeness is the icing on the cake that makes being around each other a pleasant experience for yourselves and those who observe your relationship.

Laugh. Laugh at life, laugh at yourselves and each other. Through the eyes of humor we can see each others quirks and idiosyncrasies as part of the human condition and can best tolerate or change them for the better.

LOVE & MARRIAGE

Give each other space to grow and develop independently. Use the strength and knowledge that you gain as individuals to find ways to grow closer and more intimate with each other, honoring your differences as well as similarities. Be independent and strong but do not space yourselves so far apart that the intention of the marriage relationship is sacrificed.

Acknowledge that there is no other person in this world who is more deserving and qualified to share your most intimate thoughts, and need for affection. Grant special treatment and freedoms to your spouse that others are not privy to, remembering to touch and caress often. At times, a loving touch can say volumes more than the spoken word.

LOVE & MARRIAGE

Be honest with your selves and each other as to what are the obstacles you face in achieving intimacy in love and deep mutual friendship. Acknowledge those obstacles and how you as an individual are responsible and empowered to remove them; then diligently set out to do so. If you have deleterious personal habits or use behavior crutches to hide behind, evaluate whether or not they are more important to hold on to than the priority of achieving the intimacy you desire. Love can move mountains and change lives.

Remove the causes for the lack of intimacy. Work to resolve resentment, hurt feelings, unfulfilled desires, and negativity. As a result, you will make room for the growth of intimacy and friendship and the unpleasant symptoms of inter-relational stress will go away

LOVE&MARRIAGE

A marriage thrives on the energy you bring into it. Balance your daily workload and make the adjustments necessary so you can share some of yourself with your spouse on a daily basis. Do what you must to save some of your energy throughout the day for sharing with your spouse and be aware that you are expected to bring something into the marriage and not just be on the receiving end.

Be tolerant of each other. We all fall short of the ideal one time or the other. We live within cycles of strength and weakness and it is unavoidable that our cycles do not always mesh with that of our spouse. Help each other when you see those low cycles and patiently give time for the recovery process to work.

LOVE & MARRIAGE

Never stop saying "I love you". These words are a powerful gift and their verbal statement is a requirement for a healthy marriage. You will find that their expression is a medicine for healing many wounds for both the receiver as well as the giver.

Know that the decision to come together in marriage was made from a higher level than your current human existence. We choose to come into each other's lives because this is the best possible opportunity we have to work out issues in the refinement of our souls. Take advantage of the opportunity to take your love to a higher level.

Love & Marriage

The time is now for committing yourselves to creating the highest good possible. The sooner the lessons of loving kindness can be learned and put into practice the sooner you can move on, both as individuals and as a couple, to higher levels of being. The lessons to be learned will not be fulfilled on their own. They require working on the deeper issues and take risks in seeing the other's point of view. Accepting that your spouse's perspective may be of merit will foster openness and trust.

LOVE#MARRIAGE

Our intentions drive our actions, which in turn are reflected in the quality of our relationships. This is why it is so important to foster communication from the deepest part of our heart and reveal what we want. It is not easy to have your actions show what your deeper intentions are. Work to refine your behavior and your intentions of love and commitment will be known.

Think about the forces that have drawn you to form a marriage. Understand that the yearning for love and tenderness comes from our heart's desire for unity with The Creator, the ultimate source of peace and love. Follow the path towards the divine, for the fruit of your labor will be the strength to create the strong and loving marriage you desire.

5" x 1/4"

80 Medium
Moyen
Medio

GRIT / GRAIN / GRANO

DRILL MOUNT DISCS

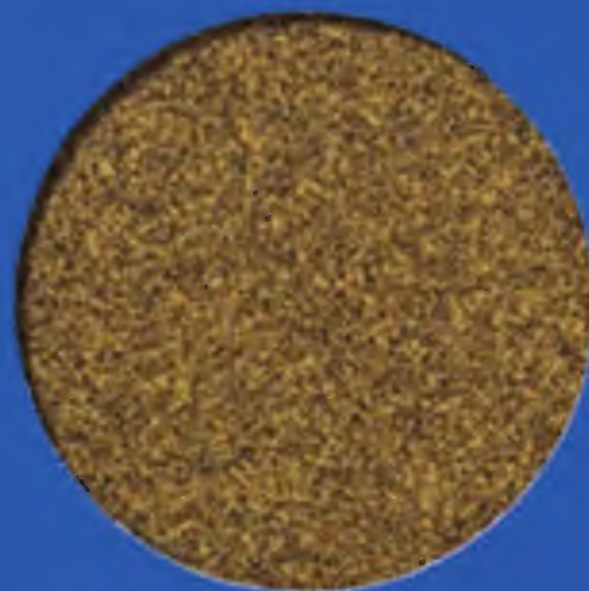
For light removal and smoothing of bare surfaces

DISQUES POUR PLATINES DE PONCEUSES

Pour léger dégrossissage et lissage
des surfaces dénudées

DISCOS PARA TALADROS

Para remoción liviana y allanado
de superficies sin pintar

Am vazut sfarsitul, caderea a început, am stiut ca deja nu ma mai vezi, ca deja nu ma mai simti, ca exista altcineva, altceva mai presus de mine, ca se va termina totul.

Am luat ce mi s-a oferit, insa nimic nu s-a dovedit a fi drept, am platit pentru fiecare clipa pe care am primit-o de la tine, pentru fiecare vorba buna, pentru fiecare moment in care m-ai ascultat. Deja m-am obisnuit sa platesc, e in firea lucrurilor, credeam numai ca reprezint ceva pentru tine, credeam ca exista „noi”.

ERASE & REWIND

5

5" / 127mm

Discs / Disques / Discos

5" x 1/4"

50 Coarse
Gros
Grueso
GRIT / GRAIN / GRANO

DRILL MOUNT DISCS

For removing surface imperfections,
sanding and stripping

DISQUES POUR PLATINES DE PONCEUSES

Pour enlèvement des imperfections,
ponçage et décapage

DISCOS PARA TALADROS

Para remoción de imperfecciones en
superficies, lijado y raspado

*As vrea sa iau sufletul tau cu
mine in noapte, sa-l tin in brate,
sa vezi cate puteam avea, sunt
aici pentru tine, daca te mai
intereseaza asta. Mi-ai atins
inima, mi-ai atins sufletul, mi-ai
schimbat viata, ai alungat
indoiile, inima mea a batut
pentru tine. Ti-am sarutat buzele,
te-am mangaiat, am vrut sa te
am langa mine, sa simt ca
suntem impreuna. Am impartit
visele, am impartit tot ce am mai
avut de oferit, iti stiu mirosul, iti
stiu corpul, stiu totul despre tine,
sunt dependenta de tine.*

**ERASE &
REWIND**

5

5" / 127mm

Discs / Disques / Discos

6" x 1/4"

Assorted Grits
Grains Assortis
Granos Surtidos

DRILL MOUNT DISCS

For rough to final sanding
and surface preparation

DISQUES POUR PLATINES DE PONCEUSES

Pour le ponçage de grossier à final
et pour la préparation des surfaces

DISCOS PARA TALADROS

Para el lijado grueso hasta el
final y preparar las superficies

*Acum trebuie sa ne luam la
revedere, iubitul meu, la
revedere, prietenul meu, ai
fost langa mine, am pretuit
fiecare clipa in care m-ai
facut fericita, n-a fost
altcineva langa mine.
Am visat mult, te-am visat
alaturi de mine, stiam ca nu
e bine sa o fac si, cand m-
am trezit, am realizat ca nu
mi-ai luat sufletul, ci numai
visele, m-ai lasat fara ele,
nu mai pot sa visez.*

ERASE & REWIND

5 6" / 150mm Discs / Disques / Discos
2 Fine, 2 Medium, 1 Coarse / 2 fin, 2 moyen, 1 gros / 2 fino, 2 mediano, 1 grueso

5"

No Hole
Sans trou
Sin Agujero

80

Medium
Moyen
Medio

GRIT / GRAIN / GRANO

**ADHESIVE BACK
RANDOM ORBITAL DISCS**

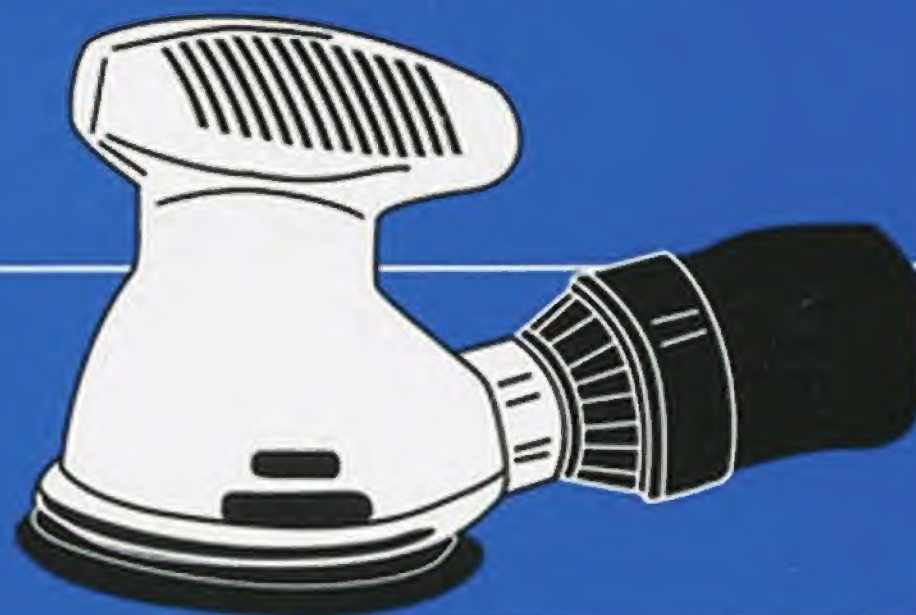
For light removal and smoothing of bare surfaces

**DISQUES ADHÉSIFS POUR
PONCEUSE ORBITALE**

Pour léger dégrossissage
et lissage des surfaces dénudées

**DISCOS CON RESPALDO ADHESIVO
PARA LIJADORAS DE MOVIMIENTO
ORBITAL ALEATORIO**

Para remoción liviana y allanado
de superficies sin pintar

*Vreau sa-ti amintesti de
mine, sa-ti amintesti de
noi, de cum ne era
împreună, cat de bine ne
simteam. Te-am vazut
plângând, te-am vazut
razând, am vazut cum ai
adormit în bratele mele, as
fi vrut sa nu se termine
niciodata. Îmi stii temerile,
eu le stiu pe ale tale, toate
îndoielile, tot ce simtim, as
spunea spune ca nu pot trai
fara tine.*

**ERASE &
REWIND**

5

5" / 127mm

Discs / Disques / Discos

6"

No Hole
Sans trou
Sin Agujero

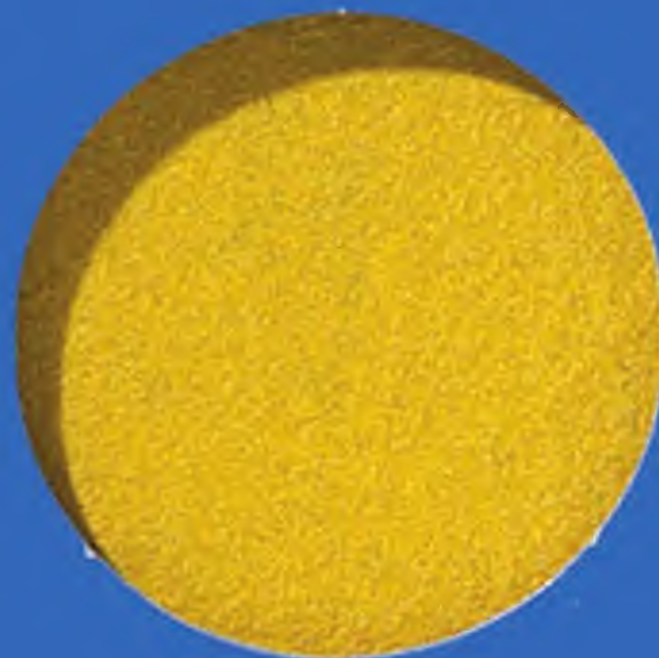
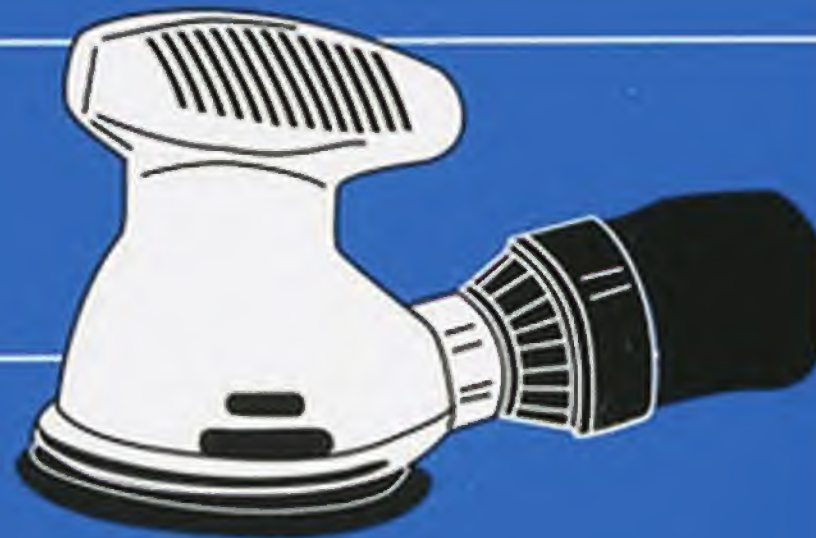
120

Fine
Fin
Fino

GRIT / GRAIN / GRANO

ADHESIVE BACK RANDOM ORBITAL DISCS

Finish sanding and cleaning of bare surfaces

**DISQUES ADHÉSIFS POUR
PONCEUSE ORBITALE**Pour ponçage de finition et nettoyage
des surfaces dénudées**DISCOS CON RESPALDO ADHESIVO
PARA LIJADORAS DE MOVIMIENTO
ORBITAL ALEATORIO**Para lijado de acabados, limpieza
de superficies sin pintar

*Nu vezi, uneori nu intelegi
nimic, nu vezi nimic, nu vezi ca
sunt aici pentru tine, ca vreau
sa ne avem mereu unul pe
altul. Ar trebui sa plec undeva
departe cu amintirile mele,
amintiri frumoase, amintiri
urate, toate ale mele, numai
ale mele. Voi sti mereu ca ai
fost ultima mea pasiune,
ultimul om care m-a acceptat
asa cum sunt, ultimul om care
a stat langa mine, ultima mea
pasiune, ultimul dor, ultima
mea sclipire de dorinta, ultima
mea bucurie adevarata.*

ERASE & REWIND

5

6" / 150mm

Discs / Disques / Discos

A Z U R

AMERICANA

MOTHER

IGRASIA

INDEPENDENCE FIGHTERS

PARTIALLY COLOR NOIR

RELAX

MIMESIS VS. TECHNE

AMERICANA

A photograph of a woman with brown hair tied back, wearing a light-colored tank top and dark pants, smiling as she sits on a brown horse. The horse is facing right. In the background, a man wearing a white cowboy hat and a light blue shirt is riding another horse. The setting is a grassy field with a line of logs on the left and a forested hill in the background under a blue sky with scattered white clouds.

WHAT EVER HAPPENED TO ROY, GENE, TEX AND ALL THOSE GUYS,
THE ONES WHO RODE THE SILVER SCREEN, IT'S HARD TO REALIZE
THEY'VE GIVEN IN TO THE CURRENT CROWD WITH FUNNY LOOKIN' CLOTHES
HAIR HANGIN' DOWN THEIR BACK AND RINGS IN THE THEIR EARS AND NOSE.

AMERICANA

WHAT EVER HAPPENED TO DUKE AND COOP AND JIMMY STEWART TOO...
GUESS THEY GOT TOO OLD TO RIDE, A LOT LIKE ME AND YOU.
THERE'S WEIRD THINGS HAPPENIN' IN OUR WORLD, AS I'M SURE YOU WILL AGREE...
BUT FOLKS TODAY ARE MISSIN' OUT AS FAR AS I CAN SEE...
THEY THINK TOO MUCH ABOUT PERSONAL GAIN AND TALK ABOUT THE BOTTOM LINE...
INSTEAD OF WHAT THEY CAN DO FOR OTHERS
I'M SURE YOU KNOW THE KIND.

AMERICANA

A woman with glasses and a red sleeveless top is riding a white horse. The horse is standing in a grassy field with a wooden fence and a large red pipe in the background. A small yellow house is visible on a hill in the distance. The scene is bright and sunny.

IN THE OLD DAYS WE HAD A CODE...WE DIDN'T LEARN IN SCHOOL...
WE GOT IT FROM THE GOOD BOOK, IT WAS CALLED THE GOLDEN RULE.
WE VISITED WITH OUR NEIGHBORS ACROSS THE BACKYARD FENCE...
USING FAX AND COMPUTERS AND INTERNET JUST WOULDN'T MAKE MUCH SENSE.
WE TRIED HARD TO GET ALONG IN THE U. S. OF A...
WOULDN'T IT BE WONDERFUL IF WE COULD DO MORE OF THAT TODAY!
WE DIDN'T MIND IF OUR FRIENDS WERE OF A DIFFERENT COLOR AND CREED
WE WERE PROUD TO BE AMERICANS
AND MIGHTY PROUD INDEED

AMERICANA

A photograph of three people on horses in a grassy field with a forest in the background. A woman in a red shirt is in the foreground, a man in a cowboy hat is on the right, and a woman is on a spotted horse in the middle ground.

WE HAD RESPECT FOR OUR ELDERS, PARENTS AND TEACHERS TOO,
WE LISTENED TO WHAT THEY SAID AND WE KNEW THAT IT WAS TRUE.
I'M SURE THE WORLD'S IMPROVED IN MANY, MANY WAYS.
IT'S JUST EASIER TO THINK ABOUT THE SIMPLER TIMES WE HAD IN THE GOOD OLD DAYS.

AMERICANA

A man and a woman are riding horses through a vast, green field. The man, on the left, is wearing a light blue long-sleeved shirt, blue jeans, a brown cowboy hat, and a brown belt. He is riding a dark brown horse. The woman, on the right, is wearing a dark green sleeveless top, blue jeans, and a brown belt. She is riding a white horse with dark brown spots. The background shows a line of trees and hills under a clear blue sky.

THE GUYS WE HAD FOR HEROES WORE HATS SO BIG AND WHITE
THERE WASN'T ANY QUESTION THEY STOOD FOR WHAT WAS RIGHT...
LET'S NEVER FORGET THOSE LESSONS THEY TAUGHT US LONG AGO,
AND PASS THEM ON TO KIDS TODAY SO THEY TOO CAN KNOW...
LOTS OF FOLKS HAVE SACRIFICED A BUNCH ALONG THE WAY,
TO PRESERVE WHAT OUR FOREFATHERS HAD IN MIND FOR THE GOOD OLD USA.
SO LET'S SALUTE THE GRAND OLD FLAG AND WAVE IT HIGH AGAIN
AND STAND UP FOR WHAT WE KNOW IS RIGHT UNTIL THE VERY END!

AUFKLÄRUNG

As I inventory the developments of my 7th decade the evolution of "Dirty Goddess" materializes first. This ripening occurs in me as shifting values and intense sensory awareness. I acknowledge and accept my crow's feet, drooping skin, full belly, liver spots, thinning public hair, graying head hair, and eyelashes pointing at my nose. Increasing nose hair is another story altogether. My willingness to be seen naked with a sagging abdomen seems easier now than when I was young. I look in the mirror each morning with increasingly less surprise at my maturing crone-self. However, I continue to note the incongruence between how I appear and how I feel alongside my decreasing ambivalence about aging. "Dirty Goddess" energy, sexual energy, sometimes manifests in me as relational, sometimes as solitary. One time I want to play, engage, dance. Another time I want to connect only inside or with myself in nature. My current passion is bedrock desert and rocks. Being alone with my Dirty Goddess self or being with another person, I experience arousal with delight and exhilaration or with peace and serenity, depending on the context and my disposition of the moment. When I refer to my sexuality I mean my internal experience of being alive. Although this experience may or may not include a genital component, it always includes a feeling, an energy for which I have no vocabulary. The closest I can come is referring to a re-creating and/or reclaiming my own aliveness in everyday living. Feeling sexual may or may not include a partner for me unless I consider myself as a permanent, beloved best friend. The lack of readily available partners bothers me less than ever; I surprise myself by preferring my own company much of the time. I presently desire solitude more than I desire a partner. For me, being sexual does not depend on having a partner,

it depends on my willingness to live my life fully. I spent a long time learning this.

I am still a bit surprised, at this stage of my life, how comfortable I feel with my own sexual behavior and sensory experiences. My sexuality this decade is without the familiar feelings of embarrassment, self-consciousness, propriety, awkwardness, inhibition. Primitive, self-full, and erotic energy seem natural and necessary. My sexuality no longer requires assessment, evaluation, or validation of a partner, although I do not discount the beauty of security and tranquillity in relationship. As a young woman I felt inhibited sexually—meaning I often chose to be proper instead of alive—I believed I needed approval and whatever rewards being a good girl promised. My models were parents, movies, and music in the 1940s and 1950s which portrayed the ideal female as proper, young, naive, and heterosexual (e.g., June Allyson, Ginger Rogers) trying to be a non-sexual, dependent, good girl for Mr. Right(eous). Two divorces later I put to rest the belief that approval from others is necessary to my survival. My decision to avoid "needing" approval from others was a major mid-life turning point. As a result, I began to feel increasingly alive and sexual. In my late 50s I felt unapologetically sexual. I still feel this way in my late 60s. Accepting that there is no longer any survival value to me of external approval frees me of unnecessary, deadening effort. Ten or fifteen years ago as I was fussing with my hair and worrying about my appearance, one of my young adult children said, "Mom, at your age, what difference does it make?" The insinuation was that nobody would notice me, anyway. That was the day I realized I could get away with almost anything! Adolescent rebelliousness in the elderly dies hard, but nonconforming Crone

energy lasts—and laughs—last). I now observe my Crone image in the mirror with relish, knowing that at my age, nobody suspects me of lewd, lascivious thinking (except others like me). Nobody notices me watching crotches and having inappropriate sexual fantasies. Going unnoticed, when it first happened in my mid-50s, distressed me for several years. I now understand and take advantage of this mostly American phenomenon of ageism (seeing old women as unimportant and relegating us to an unused back closet). Not being noticed gets me in lots of places without getting me in trouble; and, if I get caught, well, I use to my own advantage the politic of being old in America. Although I abhor the invisibility with which our culture endows us, and the negative values reflected in this fear-based attitude, I am working it to my advantage, and working it through for myself. For example, one of my favorite childhood fantasies was to be invisible at will. I dearly wanted to go to off-limit places, to see and do things I was "too young" to know about. After 50 or 60, opportunities for invisibility abound: I visit hospitalized friends hours past visiting time, nobody notices me. OK, it might be because I also wear a white lab coat, sometimes with a stethoscope hanging around my neck, but still, I get in there. Once I showed a sex film to a hospitalized old friend and his anxious wife, who told me later that they subsequently got their first good night's sleep in weeks (I didn't ask what they did after I left). Donning a white lab coat, I go into newborn nurseries and new mother's rooms to welcome my newest relatives and grandchildren. When apprehended, I simply say, "I am Dr. Shaw." However, even without a doctoral degree I would say this. I occasionally use the men's room, not only because I am desperate, but because using available men's

toilets makes more sense to me than waiting in a long line to the women's toilet. People in men's rooms seem to ignore me when I enter or exit from behind the closed door of a stall. I may, on occasion, go through a door marked "Authorized Personnel Only" just to see if I can still invoke my invisibility shield. I have carried on, unnoticed, with 100 people around me. I happily skinny-dip late at night in hotel hot tubs and pools where, most of the time, nobody notices or cares. I never ask permission when I know the answer. I prefer to risk doing it and getting away with it. The difference, however, between my crone energy and my 19-year-old grandson's energy is that my judgment is better. I rarely get caught and nobody ever gets hurt, injured or pregnant. I am often inspired to reflect on the un-lived aspects of my life by seeing my grown daughters living more self-respectfully than I did at their age. I had none of their brand of courage, aliveness, and self-regard at their age (30s and 40s), but I have it now (to their chagrin, sometimes). Although I do not regret my youthful mistakes, I appreciate being a hardy learner. I chose, long before I knew about choice—just as I chose to be a mother long before I learned about mothering—how to live my life. Age has rewarded me with an ability to live comfortably with not knowing what might have been or what might be. I mourn my uncreated and unused opportunities, and I miss some of the destinations to which I did not travel then and would not travel now. The experience of reaching sexual potential happens, I believe, after a successful midlife, whatever that is.

energetizare

PARTIALLY COLOR NOIR

This article puts forward proposals designed to address the issues of diminishing burial space, protection of cemeteries landscapes, heritage and biodiversity contained within and the public need for local, affordable burial space.

The key issue is one of sustainability through the selective reuse of graves and should this practice be acceptable to the people the long term security and viability (in both burial space and financial terms) of cemeteries will be maintained. This key issue is closely linked to a secondary, important issue relating to affordability for both the public and burial authorities and companies. Cemeteries have a finite capacity which when reached the income stream ceases. Authorities that provide cemeteries are then faced with the task of establishing new cemeteries at significant capital cost and long-term additional maintenance cost. Authorities that are faced with increased expenditure have the following options open to them: increase burial fees, reduce standard of maintenance at older cemeteries, increase the subsidy to the cemetery service, cease to provide new burial space.

The above points impact significantly on the public who require local, affordable burial space. Certainly within the cities and large towns it might be impossible to locate new sites that are close to the population. Such land would be expected to attract a price that is much higher than the agricultural rate and therefore out of reach of most authorities. The problem of diminishing burial space is not however one that is faced by cities and large towns only. Rural burial grounds tend to have much more community focus and residents may see the

PARTIALLY COLOR NOIR

establishment of a new rural cemetery as dividing the community. Whilst such rural cemeteries may be small the issues of affordability for the public and authority remain.

A system of selective reuse would effectively transform older cemeteries into sustainable and valuable community assets which could be reused indefinitely thus providing the local, affordable burial space required by the public. By removing the need to construct new cemeteries local authorities would be relieved of the need to seek significant capital funding and would see maintenance costs fixed. The benefits to the bereaved would be immeasurable.

At the present time the disturbance of human remains without lawful authority is a misdemeanour therefore a change in legislation will be required to permit the reuse of graves.

The system of reuse, which is most commonly considered nowadays, is known as "lift and deepen". This involves excavating down to any skeletal remains which may be left in a grave after a set period of say 75 or 100 years, placing the remains collected in a small container and re-interring them in the same grave at greater depth, thus making space available for new burials. This method ensures that the remains are relocated in the same grave thus ensuring the integrity of the cemetery records. This method is common in other European countries, and is also practised in Australia. It was also the practice in English churchyards for hundreds of years up until the mid eighteenth century.

The word 'selective' should be added to reuse in order to ensure the protection of heritage. Graves selected for reuse should

PARTIALLY COLOR NOIR

be in areas where the addition of new memorials will not detract from existing areas of heritage value. Many cemeteries have old public areas where memorials may not exist and transforming such areas into new burial sections will have little impact. Having said this it is possible to reuse grave in 'heritage areas' where large, elaborate or valuable memorials exist via reusing the memorials. At the present time when a grave and memorial is abandoned the memorial receives no attention and falls into decline by decay. It would appear logical that if the grave is proven to be neglected and abandoned then so is the memorial. Any new legislation introduced to allow the reuse of graves should also encompass any memorial that may be present on the grave and contain safeguards i.e. notification procedure to ensure that no known relatives can be contacted and the grave has been abandoned, time span after the last burial of say 75 - 100 years.

Other methods of creating new burial space have been tried in the past such as overfilling cemetery land and reclaiming unused graves and used, abandoned graves that have available depth for burial however these options themselves will not create sustainable cemeteries and will only delay the inevitable. (A survey of a number of cemeteries is underway in order to establish the additional space that can be created through the reclamation of unused graves). Overfilling cemetery land in order to create depth in which new burials can take place has a detrimental effect on the cemetery landscape and the heritage that should be protected. Other problems created by this practice include the creation of unstable ground conditions with resulting increased

PARTIALLY COLOR NOIR

risks when excavating graves, undue subsidence over a long period resulting in increased problems with unstable memorials, access for the elderly and disabled and waste control legislation relating to imported soil.

Reclaiming unused private graves does not affect the cemetery landscape however these may be widely dispersed throughout a cemetery. When considering this option it should also be remembered that the introduction of modern memorials into older parts of a cemetery will detract from the heritage value. There would however be a case to reuse old, elaborate and valuable memorials that exist on graves where available depth can be reclaimed. The reuse of memorials (discussed above) links strongly to the ethic of protection of heritage. It could be concluded that the reclamation of unused private graves and old private graves with available depth for new burials is good practice provided that safeguards are incorporated to protect heritage however it should be noted that this option will not create sustainable cemeteries and will only delay the inevitable.

In recent years the practice referred to as 'cramming' has become apparent at cemeteries with diminishing new space. This entails the removal of paths, plantings etc in order to use such areas as new burial space. This practice has an adverse effect on the cemetery landscape and heritage and again will only delay the inevitable.

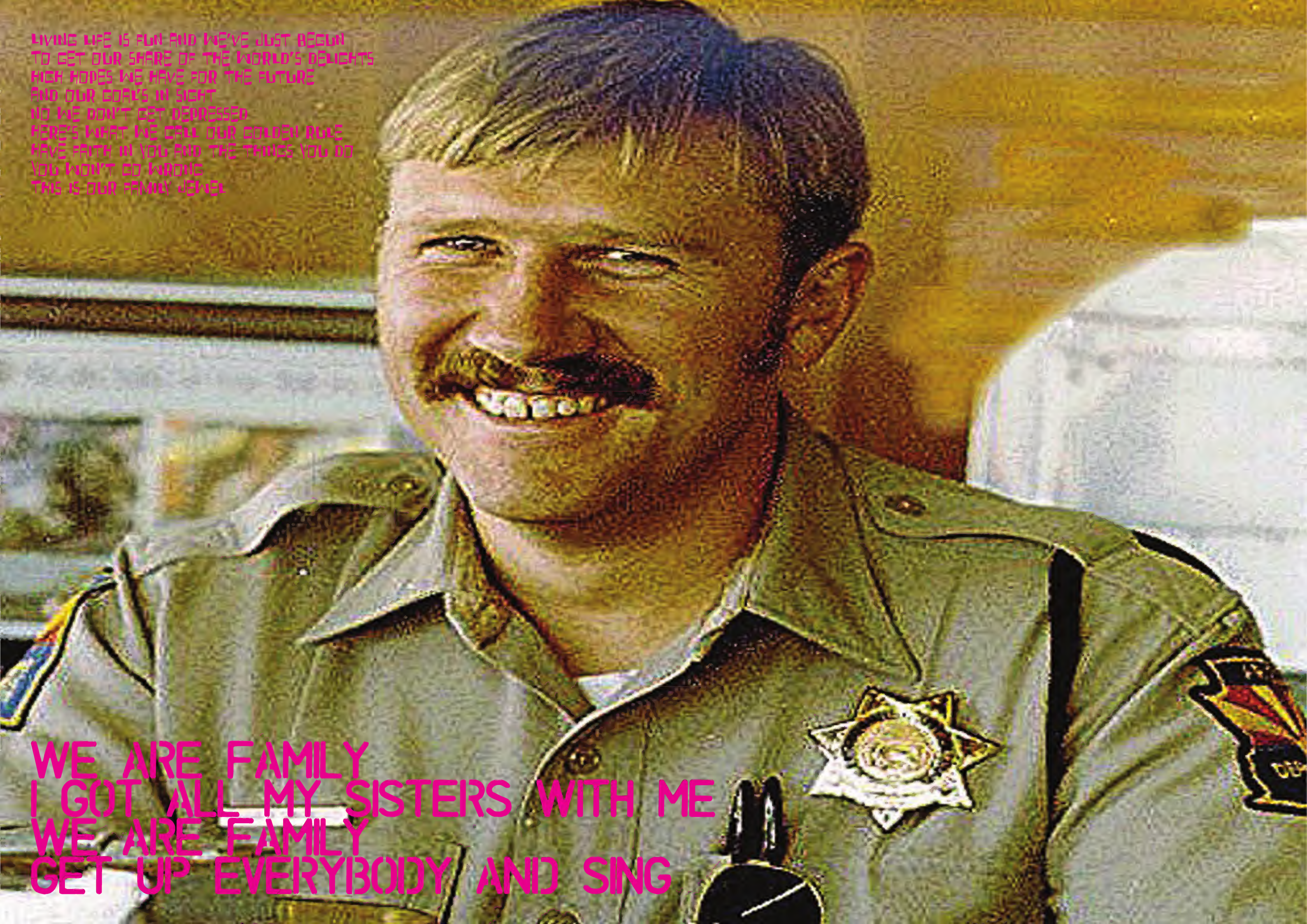

EVERYONE CAN SEE WE'RE TOGETHER
AS WE WALK ON BY
AND WE FLY JUST LIKE BIRDS OF A FEATHER
I WON'T TELL NO LIE
ALL OF THE PEOPLE AROUND US THEY SAY
CAN THEY BE THAT CLOSE
JUST LET ME STATE FOR THE RECORD
WE'RE GIVING LOVE IN A FAMILY DOSE

WE ARE FAMILY
I GOT ALL MY SISTERS WITH ME
WE ARE FAMILY
GET UP EVERYBODY AND SING

A close-up portrait of a man with a mustache, smiling broadly. He is wearing a dark green police uniform shirt with a silver star badge on the left chest and a patch on the right sleeve. The background is a blurred outdoor setting with a yellow wall and a white fence.

LIVING LIFE IS FUN AND WE'VE JUST BEGUN
TO GET OUR SHARE OF THE WORLD'S DELIGHTS
HIGH HOPES WE HAVE FOR THE FUTURE
AND OUR DREAMS IN SIGHT
NO WE DON'T GET DERESSED
HERE'S WHAT WE CAN OUR COUNTRY BUILT
HAVE FAITH IN YOU AND THE THINGS YOU DO
YOU WON'T GO WRONG
THIS IS OUR FAMILY JEWEL

WE ARE FAMILY
I GOT ALL MY SISTERS WITH ME
WE ARE FAMILY
GET UP EVERYBODY AND SING

relax

Există o diferență între recreere și distracție. Recrearea, când este într-adevăr așa cum o arată numele, are tendința de a întări și zidi. Prin întreruperea grijilor și ocupațiilor noastre obișnuite, ea permite refacerea minții și a trupului și ne face astfel în stare să ne întoarcem cu puteri noi la munca serioasă a vieții. Distracția, pe de altă parte, este căutată de dragul plăcerii și este adesea dusă la extrem; aceasta absoarbe energia necesară muncii folositoare și se dovedește în acest fel o piedică în calea adevăratului succes al vieții.

Corpul este în întregime conceput pentru activitate. Și, dacă înzeestrările fizice nu sunt păstrate sănătoase prin acțiune, cele intelectuale nu pot fi folosite multă vreme la capacitatea lor maximă. Inactivitatea fizică, aproape inevitabilă în sălile de clasă, alături de alte condiții nesănătoase, face din acest spațiu un loc de tortură pentru copii, mai cu seamă pentru cei cu o constituție fizică mai slabă. Adesea, ventilația nu este îndeajuns de bună. Scaunele rău concepute încurajează poziții nefirești, stânjenind astfel activitatea plămânilor și a inimii. Aici, copilașii sunt nevoiți să petreacă de la trei până la cinci ore pe zi, respirând un aer încărcat cu impurități și infectat probabil de germenii unor boli. Nu este de mirare că în sala de clasă se pune adesea temelia pentru o boală de-o viață. Creierul, cel mai delicat organ, de unde provine energia întregului sistem nervos, suferă vătămarea cea mai gravă. Forțat la o activitate prematură sau excesivă, și aceasta în condiții nocive, este slăbit și adesea rezultatele negative sunt permanente.

Copiii nu ar trebui să fie mult timp închiși între patru pereți și nici nu ar trebui să li se ceară să se dedice îndeaproape studiului înainte de a se așeza o bază solidă pentru dezvoltarea fizică. Pentru primii opt sau zece ani din viața unui copil, câmpul sau grădina este cea mai bună sală de clasă, mama, cea mai bună învățătoare, natura, cel mai bun manual. Chiar și când are vârsta care să-i permită să meargă la școală, sănătatea lui ar trebui privită ca fiind mai importantă decât cunoștințele dobândite din cărți. Ar trebui să aibă în jurul său condițiile celei mai favorabile dezvoltări, atât fizice, cât și intelectuale.

Nu numai copilul se află în pericol din lipsă de aer sau exercițiu fizic. Atât în învățământul universitar, cât și în cel gimnazial aceste lucruri esențiale pentru sănătate sunt încă prea adesea neglijate. Mulți studenți stau zi după zi într-o cameră cu ferestrele și ușile închise, aplecați asupra cărților, cu pieptul atât de contractat, încât nu pot respira profund, în timp ce sângele abia dacă mai circulă, picioarele le sunt reci și capul înfierbântat. Întrucât trupul nu este suficient de bine hrănit, mușchii sunt slăbiți, și întregul organism este neputincios și bolnav. Deseori, acești studenți devin bolnavi pe toată durata vieții. Dacă și-ar fi făcut studiile în condiții corespunzătoare, cu exerciții fizice regulate în aer liber, sub razele soarelui, ar fi terminat școala cu puteri fizice și intelectuale sporite.

Studentul care, presat de timpul limitat și lipsa mijloacelor materiale, se luptă să dobândească o educație ar trebui să-și dea seama că timpul folosit pentru exercițiu fizic nu este pierdut. Cel care nu se dezlipește de cărțile sale va descoperi după o vreme că mintea și-a pierdut prospețimea. Cei care dau atenția cuvenită dezvoltării fizice vor progresa mult mai mult în ce privește cultura literară decât în cazul în care și-ar folosi tot timpul pentru studiu.

Urmând în mod exclusiv o linie de gândire, adesea mintea se dezechilibrează. Însă fiecare calitate poate fi exersată fără riscuri, dacă puterile intelectuale și fizice sunt solicitate în aceeași măsură, iar subiectele cu care se ocupă mintea sunt variate. Inactivitatea fizică slăbește nu numai puterile intelectului, ci și pe cele morale. Nervii creierului, care se află în legătură cu tot organismul, sunt mijlocul prin care cerul ia legătura cu omul și afectează viața interioară. Tot ceea ce împiedică circulația curentului electric în sistemul nervos, diminuând astfel puterile vitale și scăzând puterea de percepție a intelectului, face ca natura morală să fie mai greu de activat. Și iarăși, studiul în exces, prin creșterea fluxului de sânge în creier, creează o excitabilitate bolnăvicioasă, care are tendința de a slăbi puterea stăpânirii de sine și deseori dă cale liberă impulsului sau capriciului. Astfel, este deschisă ușa înaintea necurăției. De folosirea sau nefolosirea puterilor fizice depinde în mare măsură

relax

valul de stricăciune care ia cu asalt lumea. Îngâmfarea, traiul îmbelșugat și liniștea nepăsătoare sunt vrăjmași de moarte ai progresului uman în această generație, ca și atunci când au provocat nimicirea Sodomei.

Învățătorii ar trebui să înțeleagă aceste lucruri și să-și instruiască elevii în aceste direcții. Spuneți studenților că viețuirea corectă depinde de justetea gândirii și că activitatea fizică este esențială pentru un cuget curat.

Care este recreerea potrivită pentru elevii lor, iată o chestiune pe care învățătorii o găsesc deseori foarte dificilă. Exercițiile de gimnastică își găsesc un loc util în multe școli; însă fără o atență supraveghere, sunt adesea folosite excesiv. În sala de sport, mulți tineri, făcând pe vitejii, și-au provocat vătămări permanente. Exercițiile din sala de sport, oricât de bine ar fi conduse, nu pot lua locul recreerii în aer liber, iar școlile noastre ar trebui să ofere ocazii mai bune pentru acest scop. Elevii trebuie să facă mișcare fizică intensă. Puține rele sunt mai de temut ca lenevia și lipsa unui scop clar. Cu toate acestea, tendința celor mai multe sporturi atletice stârnește o neliniște serioasă în rândurile celor care au pe inimă bunăstarea tineretului. Învățătorii sunt tulburați când cântăresc influența acestor sporturi atât asupra progresului studentului în școală, cât și asupra succesului său în viața viitoare. Jocurile care îi ocupă atât de mult timp îi distrag mintea de la studiu. Ele nu ajută la pregătirea tinerilor pentru o muncă practică, serioasă în viață. Influența lor nu tinde să confere rafinament, generozitate sau o adevărată bărbăție. Unele dintre cele mai populare distracții, cum ar fi fotbalul și boxul, au devenit școli ale brutalității. Ele dezvoltă aceleași trăsături pe care le dezvoltau jocurile din Roma antică. Dorința fierbinte de a domina, mândria pentru forța brută, nesocotirea cu nepăsare a vieții exercită asupra tinerilor o înfricoșătoare putere care subminează moralitatea.

Împotriva altor jocuri atletice, chiar dacă nu atât de abrutizante, se pot ridica obiecții doar cu puțin mai vehemente, din pricina extremelor în care sunt duse. Acestea

stimulează iubirea de plăceri și emoții tari, stricând astfel gustul pentru muncă utilă și creând dispoziția de a evita respon-sabilitățile și îndatoririle practice. Au tendința de a distruge plăcerea față de realitățile bine cumpănite ale vieții și bucuriile ei liniștite. Ușa este deschisă în felul acesta către desfrânare și neglegiure, cu rezultatele lor îngrozitoare.

Așa cum sunt conduse în mod obișnuit, petrecerile de plăceri sunt o piedică în calea creșterii reale, atât a minții, cât și a caracterului. Se ajunge astfel la întovărășiri cu persoane ușuratic, la obiceiuri extravagante, de căutare a plăcerilor și adesea a desfrâului, lucruri care modelează întreaga viață pentru rău. În locul acestor amuzamente, părinții și învățătorii pot face mult oferind programe de destindere sănătoasă, dătătoare de viață.

Inspirația ne-a arătat calea și în această direcție, după cum o face cu toate celelalte lucruri care au legătură cu bunăstarea noastră. În veacurile dinainte, oamenii care trăiau sub călăuzirea lui Dumnezeu duceau o viață simplă. Ei trăiau în sânul naturii. Copiii participau la munca părinților și studiau frumusețile și tainele tezaurului natural. Și, în liniștea câmpului și a pădurii, ei se ocupau cu acele adevăruri magnifice, care fuseseră încredințate ca o comoară sfântă din generație în generație. O astfel de pregătire a dat oameni puternici.

În această eră, viața a devenit artificială, iar oamenii au degenerat. Chiar dacă nu ne putem întoarce pe deplin la obiceiurile simple ale acelor vremuri de demult, putem învăța totuși de la ele lecții care să facă din momentele noastre recreative ceea ce implică și numele – momente de zidire a trupului, a minții și a sufletului. Vecinătatea căminului și cea a școlii au mult de-a face cu problema recreerii. Ar trebui să se țină seama de aceste lucruri când alegem o locuință sau locul de amplasare a unei școli. Cei pentru care bunăstarea mintală și fizică are o greutate mai mare decât banii, pretențiile și obiceiurile societății ar trebui să caute să asigure pentru copiii lor avantajul lecțiilor și recreerii în mediul natural. Ar fi de un mare

relax

ajutor în lucrarea educativă dacă toate școlile ar fi situate în așa fel, încât elevii să poată avea teren cultivabil și acces la câmpuri și păduri.

În ceea ce privește recreerea elevului, cele mai bune rezultate vor fi dobândite prin implicarea personală a învățătorului. Adevăratul învățător poate oferi elevilor săi puține daruri la fel de valoroase ca acela al propriei sale tovărășii. Este adevărat despre bărbați și femei, și cu atât mai mult despre tineri și copii, că nu-i putem înțelege decât dacă venim în contact prin sentimente de simpatie; iar pentru a-i face cuiva bine în modul cel mai eficient trebuie să-l înțelegem. Pentru a întări legătura de simpatie dintre învățător și student există puține mijloace care au atât greutate ca întovășirea plăcută în afara sălii de clasă. În unele școli, învățătorul își însoțește întotdeauna elevii în ceasurile lor de recreere. Participă alături de ei la acțiunile lor, li se alătură în excursii și pare că este unul dintre ei. Ce bine ar fi pentru școlile noastre dacă această practică ar fi urmată de cât mai mulți. Sacrificiul cerut de la învățător va fi mare, dar el va culege o răsplată bogată.

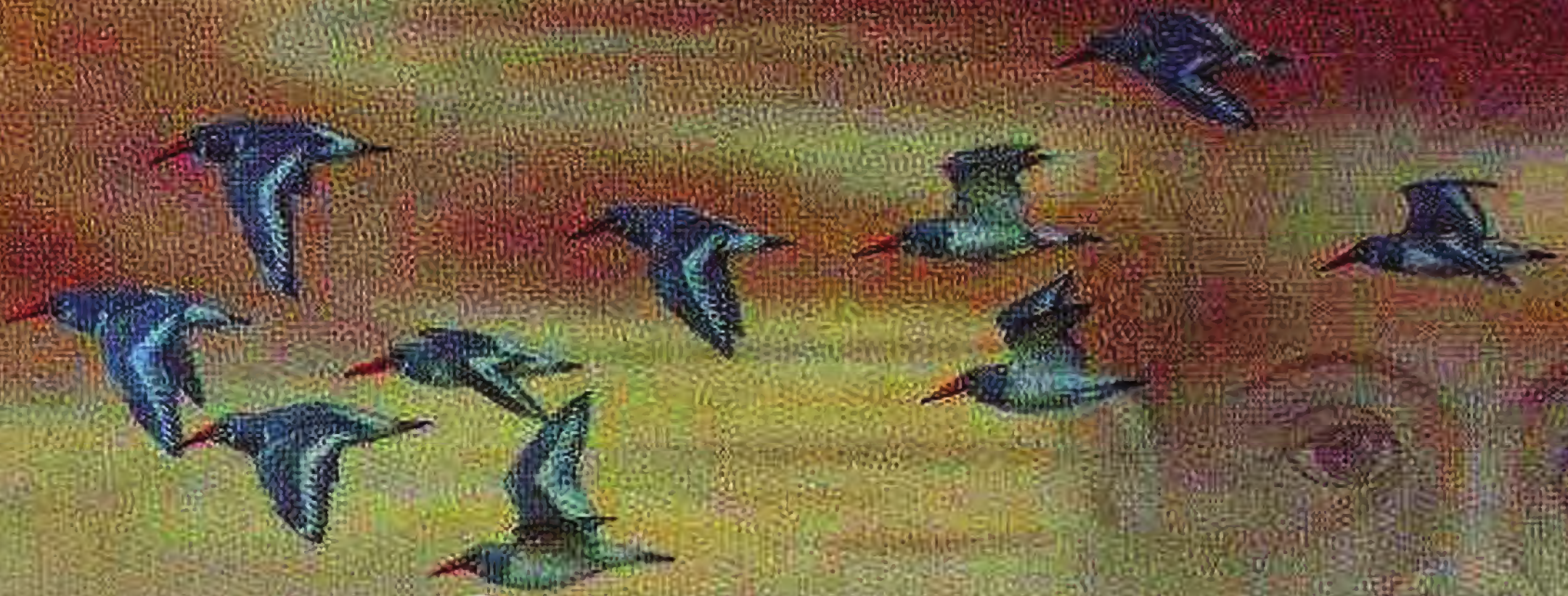
Nici un tip de recreere care le este numai lor de folos nu se va dovedi o atât de mare binecuvântare pentru copii și tineri precum acela care îi face folositori altora. Entuziaști din fire și ușor de impresionat, tinerii răspund pozitiv, cu ușurință, la sugestii. În planificarea pentru cultivarea plantelor, învățătorul să caute să trezească un interes pentru înfrumusețarea spațiului din jurul școlii și al sălii de clasă. Rezultatul va fi un câștig dublu. Elevii nu vor fi dispuși să murdărească sau să strice ceea ce au căutat să înfrumusețeze. Va fi încurajată totodată formarea unui gust rafinat, dragostea de

ordine și obiceiul de a întreține lucrurile; iar spiritul de părtășie și cooperare astfel dezvoltat se va dovedi pentru elevi o binecuvântare pentru tot restul vieții. În același fel poate fi trezit un nou interes pentru lucrul în grădină sau excursia în câmp sau pădure, când elevii sunt încurajați să-și amintească de aceia care stau între patru pereți și nu au acces la aceste locuri plăcute și să le împărtășească și lor din frumusețea acestor lucruri minunate din natură.

Învățătorul atent va găsi multe ocazii de a-i dirija pe elevi înspre acțiuni de ajutorare. În special copilașii își privesc învățătorul cu o încredere și un respect aproape nețârmurite. Cu greu ar putea să nu aducă roade vreo sugestie de-a sa privind vreun mod de a fi de ajutor în cămin, credincioșia în sarcinile zilnice, slujirea celor bolnavi sau săraci. Și iarăși, va exista un câștig dublu. Sugestia plină de bunătate va acționa și asupra inițiatorului ei. Respectul și cooperarea părinților va ușura povara învățătorului și va face lumină pe cărarea sa.

Atenția acordată recreerii și dezvoltării fizice va întrerupe, fără nici o îndoială, programul activității școlare curente; însă întreruperea nu va constitui deloc o piedică reală. Prin înviiorarea minții și a trupului, nutrirea unui spirit altruist și apropierea dintre elev și învățător prin legăturile interesului comun, timpul și efortul astfel investit vor aduce o răsplată însutită. Se va crea astfel o binecuvântată posibilitate de evacuare a acelei energii nestăvilite, care este adeseori o sursă de primejdie pentru cei tineri. Ca mod de apărare împotriva răului, preocuparea minții cu ceea ce este bine valorează mai mult decât toate barierele impuse de lege și disciplină.

In preajma razboiului de la 1877-1878, Romania era un stat mic, cu o suprafata de 121 000 km.p. si o populatie de circa 5 milioane, alte 5 milioane de romani aflandu-se in provinciile romanesti aflate sub stapaniri straine. Lipsa independentei reale a statului roman reprezenta o piedica serioasa in dezvoltarea lui. Cucerirea independentei de stat se impunea ca o necesitate vitala a mersului inainte a societatii romanesti si a realizarii integritii depline a statului roman.

Intrat in faza decisiva a realizarii sale, dupa Unirea din 1859, dezideratul Independentei de stat depline a Romaniei s-a constituit intr-o adevarata doctrina atotcuprinzatoare, care a angajat gandirea, preocuparile si actiunile intregului popor roman.

Infaptuirile transformatoare din timpul domniei lui A. I. Cuza urmau, pe plan intern, asezarea statului national roman pe baze moderne, progresul accelerat al vietii economice si social-politice. Aceste transformari contribuiau nemijlocit si la consolidarea luptei pentru independenta, pentru lichidarea ingradirilor externe impuse de puterea suzerana si de tranzactiile dintre marile puteri europene, conjugandu-se intim cu actiunile politico-diplomatice intreprinse pentru consolidarea statutului international al Romaniei si recunoasterea legitimitatii suveranitatii sale. Lupta pentru independenta a continuat si s-a amplificat si dupa abdicarea lui Cuza, prin variate forme politice si diplomatice: concomitent, s-a desfasurat o ampla activitate propagandistica de catre romanii aflati in diferite tari europene pentru a crea in opinia publica internationala un curent favorabil sustinerii dezideratelor romanesti, s-au intensificat legaturile poporului nostru cu miscarile de eliberare nationala ale popoarelor sarb, bulgar, muntenegrean, grec. Viata politica europeana inregistra, in anii premergatori razboiului, amplificarea luptei de eliberare nationala in sud-estul Europei si redeschiderea „problemei orientale”. In iulie

1875 izbucnea rascoala populara din Hertegovina, in august se ridica la lupta populatia din Bosnia, in aprilie 1876 se rasculau bulgarii, iar in iunie 1876 se declansa razboiul dintre Serbia si Muntenegru impotriva Portii Otomane. Peste aceasta situatie complexa se grefeaza Interesele deosebite in zona ale Prusiei si Austro-Ungariei. La inceputul anului 1877 se impune tot mai mult rezolvarea pe calea armelor a crizei balcanice, dupa esecul conferintelor internationale de la Istambul (decembrie 1876 si ianuarie 1877) si de la Londra, din martie 1877, facand iminent un razboi ruso-turc. Rolul hotarator in evolutia evenimentelor care au dus la cucerirea independentei, ca dealtfel in intreaga noastra istorie nationala, a revenit poporului roman care a avut constiinta plenara a acestui imperativ si s-a aratat ferm hotarat sa faca orice sacrificii si jertfe pentru a rupe, la nevoie cu armele, ultimele fire ale suzeranitatii otomane. Toate acestea explica faptul ca masurile adoptate de guvern pentru intarirea armatei, indeosebi in cea de a doua jumatate a anului 1876, mobilizare partiala decretata ca urmare a agravarii situatiei din Peninsula Balcanica, infiintarea unui corp de observatie la Gruia, in dreptul Gurii Timocului, executarea unor lucrari de fortificatie in puncte de importanta strategica etc. s-au bucurat de o larga aderenta populara. O stare de spirit asemanatoare, caracterizata prin devotament si abnegatie patriotica, se manifesta pregnant si in randurile masei de ostasi, de la soldat pana la general. Armata noastra, care-si sporise efectivele si isi imbunatatise inezestrarea, se dovedea tot mai pregatita sa indeplineasca misiuni de amploare pentru apararea tarii, sa joace un rol hotarator in lupta pentru cucerirea neatarnarii depline a Romaniei.

Politica de neutralitate a Romaniei fata de conflictul din zona a fost urmata de demersuri diplomatice pentru obtinerea recunoasterii independentei pe cale pasnica. O nota circulara a premierului roman, Lascar Catargiu catre puterile garante, definea Romania ca fiind „separata de Turcia si nefacand in nici un fel parte integranta din Imperiul otoman”, apoi sublinia ca Romania se va opune cu armele incercarilor de violare a teritoriului sau, iar intr-un conflict general Romania va coopera cu puterile care-i vor garanta „integritatea si toate drepturile sale seculare”. Memoriul ministrului de externe din 16/28 iunie 1876 se constituie intr-o veritabila cerere de independenta indirecta catre Poarta.

Agravarea brusca a relatiilor internationale si, indeosebi, iminenta declansarii unui nou razbol intre imperiile rus si otoman au determinat guvernul roman sa intre in negocieri cu Rusia, la Livadia (in Crimeea), in septembrie 1876, in vederea semnarii unei conventii prin care sa se stabileasca conditiile de trecere a armatelor imperiale pe teritoriul roman spre Dunare. Conventia semnata la Bucuresti, la 4 aprilie 1877, acorda „libera trecere” trupelor tariste spre Dunare, iar Rusia garanta apararea si mentinerea integritatii teritoriale a Romaniei. Ca masura de prevedere, la 6 aprilie 1877, guvernul roman, a decretat mobilizarea armatei permanente si teritoriale cu rezerva ei. Aceasta actiune complexa s-a efectuat in ordine, rapid si cu precizie, ceea ce a demonstrat o data mai mult inalta constiinta civica a generatiei independentei. Pana la 25 aprilie mobilizarea a fost incheiata, armata fiind organizata conform cerintelor de razboi.

Totalul fortelor mobilizate se ridica la aproximativ 100 000 de luptatori, din care efectivul armatei operative era de 58 700 de oameni, 12 300 de cai si 190 de tunuri. In plus au fost chemati sub arme, pentru instruire, in vederea completarii, inca 14 000 de tineri din contingentul anului 1877.

Caracterul drept al razboiului, dorinta fierbinte de a vedea patria libera si independenta, speranta ca dupa aceasta va incepe o viata mai buna pentru masa celor multi, prin acordarea in special de pamant, drepturi si libertati democratice, au generat un deosebit entuziasm la prezentarea la oaste, in momentul decretarii mobilizarii, si un interes deosebit in completarea instructiei si pregatirii militare in timpul afectat acestor activitati, un avant de lupta nestavilit manifestat inca in perioada de acoperire pe Dunare, uimitoare fapte de vitejie si eroism in aprigele inclestari cu dusmanul.

Razboiul eliberator s-a bucurat de adeziunea si sprijinul romanilor din provinciile aflate sub dominatia straina. Grupuri de voluntari au trecut granitele, artificial create de vicisitudinile istoriei, alaturandu-se fratilor lor.

Unanimitatea cu care a actionat poporul roman, animat de dragostea de tara si dorul de

libertate, a fost relevata in toata maretia sa de eroismul de masa dovedit de ostasi, de la soldat la general, in luptele purtate contra fortelor otomane, de legaturile indisolubile dintre ostire si popor, duse pana la identificarea lor intr-un suprem efort de vointa si actiune. Dupa mobilizare, armata romana, a fost organizata in doua corpuri, care au intrat imediat in dispozitiv de acoperire strategica pe malul nordic al Dunarii, pentru a preveni o eventuala invazie otomana. Operatia s-a desfasurat concomitent cu mobilizarea si concentrarea armatei, iar faptul ca aceasta operatie a constituit o parte organica a razboiului a avut o mare importanta politica; menita sa apere actul proclamarii independentei, operatia de acoperire a Dunarii a sporit increderea armatei si poporului in fortele lor. Deoarece punctele cele mai amenintate erau Calafatul si Bucurestiul, comandamentul roman a hotarat ca diviziile 1 si 2 infanterie (concentrate in Oltenia), formand Corpul 1 armata sa se opuna unei eventuale agresiuni otomane dinspre Vidin, iar diviziile 3 si 4 infanterie, constituind Corpul 2 armata, sa apere Capitala impotriva unei invazii dinspre Ruscuk si Turtucaia. Armata romana isi constituie o rezerva generala, compusa din doua regimente de dorobanti, un regiment de rosiori si alte formatiuni, dispusa la Bucuresti. In acest dispozitiv, trupele romane au executat, in exclusivitate, pana cand armata rusa a intrat pe teritoriul tarii noastre si apoi pana a ajuns la fluviu, operatia strategica de aparare a Dunarii pe o distanta de 650 km. Odata cu asigurarea securitatii teritoriului national contra unei eventuale invazii otomane, armata romana a constituit principalul factor favorizant al marsului si concentrarii trupelor ruse in zonele stabilite, fara sa fie stingerite de vreo rezistenta otomana. Sub protectia operatiei de acoperire executata de trupele romane, fortele militare ruse destinate sa actioneze in

independence Fighters

Balcani, comandate de marele duce Nicolae, au inceput sa treaca Prutul in noaptea de 11 spre 12 aprilie 1877. Operatia s-a desfasurat pe mai multe etape: 1. 1-11 aprilie 1877, fortele romane erau dispuse pentru supravegherea intregii linii a Dunarii – Divizia 1 la Craiova, Divizia 2 la Bucuresti cu avangarzi spre Giurgiu si Oltenita, Divizia 3 in zona Galati–Braila iar Divizia 4 in zona Marasesti-Tecuci-Focsani, cu o dezvoltare frontala de 650 km; 2. dupa intrarea armatei rusesti si preluarea sectorului de la Barbosi, armata romana si-a retras treptat diviziile 3 si 4 in sudul Munteniei, intre Cetate si Calarasi, actiune care a durat pana la 25 aprilie. Corpul 1 armata (diviziile 1 si 2) apara sudul Olteniei, iar Corpul 2 armata (diviziile 3 si 4) era dislocat la sud de Bucuresti si apara sectorul dintre Calarasi si Turnu Magurele. In capitala s-a format o rezerva generala din aproape 10 000 de luptatori; 3. cand trupele ruse au ajuns si in sectorul Calarasi-Turnu Magurele, trupele romane s-au regrupat in sudul Olteniei cu toate cele patru divizii. Aflata in acest dispozitiv, armata romana a desfasurat o intensa activitate de consolidare si dezvoltare a sistemului de fortificatii, a dat riposte energice incursiunilor facute de otomani la nord de fluviu. Toate actiunile politice si militare romanesti au starnit reactia Imperiului otoman si masuri care sa descurajeze actiunile romanesti: suspendarea diplomatilor romani de la Istambul, intensificarea actelor agresive de-a lungul Dunarii, sechestrarea unor nave romanesti cu cereale, bombardarea oraselor Braila si Reni, atacarea pichetelor de frontiera etc. Fata de aceasta situatie la 23 aprilie ministrul roman de razboi, generalul Alexandru Cernat, a ordonat trupelor Romane sa riposteze la orice tentativa otomana de trecere a Dunarii. La 29 aprilie Adunarea Deputatilor si la 30 aprilie Senatul au declarat ca legaturile dintre Romania si Poarta otomana erau rupte, recunoscand starea de razboi dintre cele doua state. Procesul complex al cuceririi independentei Romaniei, inceputa printr-o initiativa armata si instituirea starii de razboi, a continuat firesc prin proclamarea neatarnarii la 9/21 mai 1877, urmata de totala angajare militara a tarii. Proclamarea independentei consfintea ruperea legaturilor noastre cu Poarta si independenta absoluta a Romaniei, hotarare votata in unanimitate de Parlament. Tributul datorat Turciei de 914 000 lei, a fost anulat, suma fiind data armatei. Un ordin national, „Steaua Romaniei”, cu 5 clase, trebuia sa rasplateasca pe toti cetatenii distinsi pe timp de pace si in razboi. Declaratia de independenta a avut un mare ecou in toate constiintele romanesti. Puterile europene, fata de hotararea Parlamentului roman, au reactionat diferit de la rezerva (Franta) la ostilitate (Turcia si initial Anglia). Opinia publica internationala a fost favorabila luptei poporului roman. In vederea acestei confruntari, pe teatrul de operatii balcanic, armata rusa a concentrat 260 000 de oameni (182 batalioane, 73 de escadroane, 135 de cavalerie si 136 baterii cu 802 tunuri), iar armata otomana avea 186 000 de oameni (234 de batalioane, 66 escadroane si 42 baterii cu 210 tunuri). Operatiile militare ale armatei ruse au inceput la sfarsitul primei decade a lunii iunie prin trecerea unei parti din fortele ruse in Dobrogea, actiune la care au participat si navele flotei romane de Dunare: „Romania”, „Stefan cel Mare”, „Fulgerul” si „Randunica”, puse temporar la dispozitia armatei ruse. Peste cateva zile, comandamentul rus a trecut la fortarea Dunarii cu gruparea principala, concentrata in zona Rosiorii de Vede-Alexandria- Zimnicea-Turnu Magurele. In vederea asigurarii unui succes deplin, marele duce Nicolae a solicitat si sprijinul armatei romane. Ca urmare, Marele cartier general roman a ordonat ca in zilele de 14-16 iunie intreaga artilerie romaneasca de pe malul stang al Dunarii sa execute un foc viu si neintrerupt asupra pozitiilor otomane. De asemenea, la cererea comandamentului rus, a fost fixat pe malul drept al Oltului, la varsare in Dunare, un lant de tragatori pentru a proteja transportul materialului de pod de pe raul Olt. In acelasi timp, bateriile de artilerie romane de la Corabia, Bechet, Ciuperceni si Calafat, prin bombardament intens execut au impiedicat pe otomani. sa faca manevre de forte si mijloace in aceasta zona. Sprijinita astfel, armata rusa a fortat cu succes Dunarea in sectorul Zimnicea-Sistov. Datorita unor actiuni energice ale armatei ruse, sprijinita si de artileria si unitati romane aflate in dispozitiv pe malul Dunarii, la 4 iulie cetatea Nicopol cu intreaga sa garnizoana, a capitulat. In urma apelurilor tarului si ale marelui duce Nicolae, Marele cartier general roman a hotarat sa trimita la Nicopol o brigada infanterie si una de cavalerie pentru a-l ocupa si a face in acest fel disponibile fortele ruse care se pregateau pentru o noua ofensiva asupra Plevnei. In acest scop, la 11 iulie, seful statului major al armatei a transmis generalului George Manu, comandantul Diviziei 4 infanterie, aflat la Turnu Magurele, ordinul sa dea intreg

independence Fighters

sprijinul armatei ruse „chiar in Bulgaria”.

La 16 iulie, primele unitati romane au inceput sa treaca Dunarea. „Acest prim transport – dupa cum consemneaza un document al vremii – fu intampinat pe malul drept de doua companii ruse, cu muzica si drapel, din Regimentul Kostroma. Ele primira cu ceremonial cuvenit primul detasament roman, care se cobori pe malul bulgar cu urale entuziaste. Atunci ambele trupe se salutara, drapelele inclina de amandoua partile... Dupa aceea pavilionul rus fu coborat de pe cetatea Nicopoli si inlocuit cu cel roman”.

Avand acum disponibile toate fortete, in ziua de 18 iulie trupele ruse au inceput un nou atac asupra Plevnei, dar si acesta a fost respins cu mari pierderi pentru atacator. A doua zi, comandantul armatei ruse a adresat domnitorului Romaniei o telegrama in care solicita interventia imediata a armatei romane: „Turcii, adunand cele mai mari mase de trupe la Plevna, ne zdrobesc. Rog sa faci fusiune, demonstratiune si, daca se poate, sa treci Dunarea cu armata dupa cum doresti.

Intre Jiu si Corabia demonstratiunea aceasta este neaparat necesara pentru inlesnirea miscarilor mele”.

Analizand situatia creata, guvernul roman si Marele cartier general au acceptat ca armata noastra sa participe la marea batalie de la Plevna, urmand ca detaliile de cooperare sa fie discutate ulterior. Ca urmare, in seara zilei de 19 iulie Marele cartier general roman a trecut noi forte peste Dunare, concomitent cu intensificarea bombardamentelor de artilerie asupra trupelor otomane. Totodata, la 23 iulie 1877 intreaga armata activa a fost reorganizata in conformitate cu noile misiuni pe care urma sa le indeplineasca. Astfel, a fost creata Armata de operatii, compusa din trei divizii, pusa sub comanda generalului Alexandru Cernat, destinata ducerii actiunilor de lupta in jurul Plevnei, insumand 43 414 militari, 7 170 cai si 110 tunuri. Pentru acoperirea frontierei intre Calafat si Turnu Magurele s-a constituit Corpul de observatie care totaliza un efectiv de 11 380 militari, 1 350 cai si 74 tunuri. In acelasi timp au fost concentrate miliitiile din Oltenia.

Pana la 24 iulie au trecut fluviul fortete principale ale Diviziei 4 infanterie care, pe langa apararea Nicopolului, aveau misiunea de a sprijini trecerea celorlalte trupe romane peste Dunare. In urma discutiilor purtate cu partea rusa s-a hotarat ca la baza acestei cooperari sa stea, pe langa altele, respectarea individualitatii si unitatii de comanda a armatei romane, iar la Plevna sa se constituie din trupele ruse si romane o singura grupare, sub denumirea de Armata de vest; comanda acestei armate a fost incredintata. domnitorului Carol, care a avut ca sef de stat major, la inceput, pe generalul rus P. D. Zotov.

Pana la 25 august cele trei divizii romane – diviziile 3, 4 si de rezerva – au trecut in intregime Dunarea, au executat apoi marsul de apropiere si s-au concentrat in zona Plevnei. Acum, trupele ruse si romane care formau Armata de vest erau gata de a trece la o actiune hotarata impotriva gruparii otomane comandata de Osman pasa. Pentru definitivarea planului de operatii, la Marele cartier general rus s-a convocat, la 25 august, un consiliu de razboi care a hotarat ca cel de-al treilea asalt asupra Plevnei sa fie dat in ziua de 30 august 1877.

Garnizoana otomana de la Plevna ocupa o pozitie strategica deosebita, aici incrucisandu-se cateva cai de comunicatie importante care faceau legatura intre localitatile Nicopol, Rusciuk, Sofia, Tirnovu,

Filipopol. Terenul din jurul Plevnei era in parte accidentat, cu dealuri in amfiteatru, cu vai si valcele strabotate in toate directiile de paraie cu sau fara apa in acel moment. Aprecind valoarea

acestui teren pentru aparator si greutatile pe care le implica pentru atacator, Osman pasa a ordonat amenajarea si fortificarea lui. Luptele care s-au desfasurat timp de trei luni la

Plevna si in imprejurimi constituie una dintre cele mai luminoase pagini de vitejie ale ostirii noastre in razboiul pentru independenta. In acea apriga inclestare pentru „a ne vedea

liberi si independenti” – dupa cum scria un ofiter de pe front sotiei sale – au aparut in toata plenitudinea lor curajul si darzenia combatantilor romani, barbatia si eroismul lor,

neinfricarea si avantul nestavilit in lupta.

Chiar de la inceputul pregatirii de artilerie, la 26 august pentru cea de-a treia batalie de la Plevna armata romana s-a dovedit a fi la inaltimea misiunii sale, intrunind aprecieri elogioase unanime ale atasatilor militari straini prezenti la Plevna. A impresionat nu numai agerimea si precizia cu care executau focul tunarii, cit mai ales „indemanarea si priceperea. cu care sefii lor de baterii, care adesea nu sunt decat locotenenti”, isi indeplineau misiunea. Aceste aprecieri de inceput au fost amplificate prin comportarea eroica a trupelor romane destinate sa execute, in ziua de 27 august, atacul pentru ocuparea unei pozitii otomane inaintate la Grivita, cunoscuta in istorie de redanul din

fata redutei Grivita 1.

Coloana de asalt, comandata de locotenent-colonelul Sergiu Voinescu, seful de stat major al Diviziei 4 infanterie, formate din Regimentul 13 dorobanti, in esalonul intai, un batalion din Regimentul 5 infanterie de linie si Batalionul 2 vanatori in esalonul doi, „a pornit la atac la ora 16 „cu multa vigoare si barbatie”. Comandantii batalioanelor de dorobanti, maiorii Dimitrie Macri si Dimitrie Leca, sunt in fruntea linilor de asalt asupra carora se abate grindina de obuze, srapiene si gloante „din

reduitele turcesti, al caror foc de artilerie paruse pana atunci stins”. Avangposturile otomane sunt respinse de companiile capitanilor Panait Botez, Vasile Irimia si Grigore Andronescu care „stau neclintiti in fruntea ostasilor lor, animandu-i in lupta. Focul naprasnic a inamicului nu-i poate opri pe dorobanti. „Companiile se

avantau cu nepasare – se scrie in Istoricul Regimentului 13 dorobanti – siruri intregi cadeau sub focul ucigator al artileriei dusmane. Romanul nu da inapoi, el arde de nobila si sfanta dorinta sa intra cu orice pret in redan, sa invinga”. Victoria romanilor a avut o puternica influenta morala asupra trupelor de la Plevna.

In rapoartele lor, comandantii de diferite trepte au evidentiat neinfricarea si darzenia de care au dat dovada trupele. Maiorul Leca raporta ca „conduita trupei si a ofiterilor a fost admirabila, de un curaj si sange rece nespus”; generalul Cernat nota si el ca „trupa a inaintat la foc cu multa vigoare si barbatie. Asta-

noapte turcii au incercat sa respinga pozitiiile inaintate ocupate de Divizia 4, dar au fost respinsi”. Memorialistii, corespondentii de presa, diferiti cronicari ai zilei ne-au lasat numeroase aprecieri elogioase la adresa acestei prime confruntari a ostasilor romani cu. dusmanul. Cu deosebita mandrie insera un

correspondent al ziarului „Rezboiul” ca „Sperantele Romaniei n-au fost inselate. Juna noastra armata in fata Plevnei, in fata celor mai bune si brave trupe ale Turciei, in fata armatei lui Osman pasa compusa mai toata din anauti, luptatorii cei mai darji a stiut si a putut sa se arate demna de numele

vitejesc al strabunilor ei”.

In ziua de 29 august, au fost date ordinele pentru asaltul general asupra Plevnei, care se va declansa in ziua urmatoare. Trupelor romane le revenea misiunea sa atace pozitiiile turcesti din zona nordica a Plevnei, constituind in acest scop doua coloane de atac: nr. 1 – Divizia 3 infanterie, si nr. 2 –

Divizia 4 infanterie; ambele coloane alcatuite din cate 4 batalioane: primul in formatie de tragatori si avand in compunere subunitati destinate transportului mijloacelor ajutatoare pentru urcat pe parapete (scari, fascine, gabioane s.a.), al doilea – in coloane de campanie, destinat asaltului

propriu-zis, al treilea si al patrulea – destinate continuarii si amplificarii efortului batalioanelor din fata. Divizia 3 infanterie mai constitua o coloana (3 batalioane) destinata acoperirii flancului drept al fortelor atacatoare. O mare unitate constitua rezerva Armatei de operatii, iar

trupele romane disponibile au primit diferite alte misiuni .

Ordinul de operatii si dispozitivul adoptat prezentau cateva serioase deficiente, datorate in cea mai mare masura insuficientei recunoasteri a pozitiilor inamicului; cea mai grava a fost organizarea actiunilor pentru cucerirea unei redute, dar in realitate erau doua. Acestea au avut repercusiuni negative asupra desfasurarii asaltului, dar ele nu au putut umbri inaltele virtuti ostasesi dovedite de trupele romane

in batalia istorica din 30 august 1877.

La asaltul executat de Divizia 3 infanterie, comandata de colonelul Gheorghe Anghelescu, asupra redutei Grivita, desi se desfasoara in conditii deosebit de grele datorita mai ales necunoasterii exacte a pozitiilor otomane, ostasii regimentelor 8 infanterie de linie si 10 dorobanti lupta cu un eroism demn de toata lauda. Maiorul George Sontu cade in fruntea dorobantilor sai pe drumul spre reduta,

dupa cum si capitanul Leon Cracalia si locotenentul Chivu Stanescu, care i-au urmat la comanda. Atacul continua insa, iar capitanul Nicolae Valter Maracineanu reuseste sa ajunga cu infanteristii sai si cu dorobantii putneni ai lui Sontu pana la parapetul redutei unde, printr-un efort suprem, face sa falfaie fanionul batalionului ce-l infipse in pamantul jilav, inainte de a i se curma firul vietii.

Un grup de 30 de infanteristi comandat de sublocotenentul Cugler Cazimir, reuseste sa ajunga chiar pana in santul redutei. Cad in lupta aproape toti ofiterii batalioanelor din linia intai si aproape jumatate din efectivele lor. Reduta insa rezista. Acum se vede ca de fapt Divizia 3 infanterie nu ataca aceeasi reduta ce trebuia sa fie luata prin efortul comun cu Divizia 4 infanterie, ci o alta

reduta, necunoscuta anterior si care va lua denumirea de Grivita 2. Dupa incheierea luptei, colonelul Gr. Ipatescu, comandantul coloanei de asalt, raporta ca „trupa sub foc a fost admirabila, a mers inainte in liniste, fara zgomot si fara murmur, desi cadeau cu zecile la fiecare pas... Ofiterii si-au facut datoria cu constiinta si cu prisos... toti si-au facut datoria tinandu-se mereu in picioare

in fata trupelor”. Ziarul „Dorobantul” sublinia la randul sau: „Maiorul Sontu stropi cu sangele sau pamantul roditor al gloriei.

Memoria lui va fi scumpa tuturor celor care iubesc libertatea, dreptatea si curajul. Capitanul Valter Maracineanu fu intre cei dintai care pusesera piciorul pe reduta. Cu stindardul in mana, pana in ultimul moment el imbarbata pe bravi sai si pana in ultimul moment fu exemplu devotamentului, cazand unde datoria o cere... si pe langa acestia, cati altii !”.

La ora 15, concomitent cu Divizia 3 infanterie, a trecut la asalt asupra redutei Grivita 1 Divizia 4 infanterie comandata de colonelul Alexandru Anghelescu. Coloana formata din Batalionul 2 vanatori, in linia intai, urmat de batalioanele 1 (din Regimentul 16 dorobanti), 2 (din Regimentul 5 infanterie de linie) si 1 (din Regimentul 14 dorobanti), imbarbatate de locotenent-colonelul Sergiu Voinescu, maiorul Candiano Popescu si capitanul Moise Groza, inaintea cu multa bravura

si barbatie pana la santurile avansate ale redutei unde incepe o lupta crancena. Prin rezistenta tenace a otomanilor din reduta si a unui contraatac violent asaltul este respins. Sunt respinse, de asemenea, de catre otomani si atacurile date la orele 16,20 si 17, desi vanatorii, infanteristii si dorobantii ajung pana sub reduta. Jertfele sunt mari, printre acestea capitanul Mihail Romano, sublocotenentul Gheorghe Botescu, sergentii Zamfir Nicolae si Avram Stan,

soldatii Altea Costache si Andrei Tanase.

Infrangerile nu le produc ostasilor deznadejde, ci le intaresc si mai mult hotararea de a-si spori forta de lupta pentru a-l infrange pe dusman. Comandantii de batalioane, maiorii Candiano Popescu, Alexandru Jipa, Leonida Iarca si Ion Arabu, ajutati de cei de companii si de plutoane, reorganizeaza coloana si la ora 18 pornesc cel

de-al patrulea asalt. Printr-o incordare suprema a vointei reduta Grivita 1, este ocupata, in urma luptei la baioneta, la ora 19. In valtoarea, luptei, soldatul Ion Grigore, ajutat de sergentul Gheorghe Stan si caporalul Nica Vasile, toti din Batalionul 2 vanatori, captureaza un drapel ,de lupta otoman. Odata cucerita, reduta este organizata pentru aparare. Toate contraatacurile executate de otomani pentru a o recuceri sunt

respinse, reduta Grivita I, cucerita de romani, ramanand singura victorie, a asaltului dat de Arimata de vest asupra Plevnei la 30 august 1877. Eroismul ostasilor romani in aceasta lupta a fost larg oglindit in rapoartele comandantilor si in comunicatele oficiale, in presa interna si internationala. „Monitorul oficial” din 4 septembrie consemna ca „Trupele in tot timpul actiunii au dat proba de cel mai mare

devotament si abnegatie; s-au luptat ca niste eroi. Moralul lor era excelent”. „Comandantul Armatei de vest arata in ordinul de zi „din 5 septembrie 1877: „In batalia de la 30 august ca si in luptele care au precedat si urmat aceasta memorabila zi, voi ati dovedit ca virtutile strabune n-au pierit

din randurile ostenilor romani. Sub focul cel mai viu al inamicului ati infruntat moartea cu barbatie, ati luat o reduta, un drapel si trei tunuri. Tara va va fi recunoscatoare de devotamentul, de abnegatiunea voastra...”.

De asemenea, in ziarul „Romania libera” din 3 septembrie, se scria: „S-au luptat ca niste lei copii Carpatilor! Impotriva intariturilor pagane, care zvarleau plumbi incinsi, ei si-au aruncat piepturile inflacarate. Au murit multi dar au murit ca eroi, au murit jertfindu-se pentru o patrie adevarata, pentru dreptatea trecutului glorios al Romaniei”.

Din cea de-a treia batalie de la Plevna s-au desprins o serie de concluzii militare, intre care amintim: sistemul de aparare al Plevnei era deosebit de puternic, bine organizat, folosind ingenios avantajele terenului si beneficiind de un armament care asigura executarea unui foc de artilerie dens; forma sistemului de aparare permitea mentinerea unei legaturi atat spre Sofia cat si spre Vidin, ceea ce a sigura o buna aprovizionare a trupelor luptatoare cu armament, munitii, alimente si medicamente; armamentul de artilerie din ineztrarea trupelor romano-ruse s-a dovedit neadecvat fata de sistemele de fortificatie tip reduta; efectele loviturilor de artilerie deteriorau lucrarile de aparare in proportie neinsemnate, simtindu-se lipsa artileriei de calibru mare si preciziei in executarea tragerilor; cunoasterea terenului si mai ales reprezentarea sa pe harti era deficitara. Nu erau materializate o serie de detalii de planimetrie si forme de relief, fapt ce a avut implicatii grave asupra actiunii trupelor in ofensiva; stabilirea loviturii principale in sectorul de sud-est la centrul dispozitivului otoman, unde sistemul de aparare era cel mai puternic nu a fost solutia cea mai indicata. Mai normal era ca lovitura principala sa fie indreptata in sectorul de sud-vest unde apararea inamicului era mai slaba, iar un succes pe aceasta directie putea aduce la intoarcerea intregii aparari si la taierea cailor de retragere a inamicului; cavaleria, in loc sa fie intrebuintata pentru executarea unei ample manevre de invaluire a flancului drept si spatelui dispozitivului otoman a fost intrebuintata descentralizat si in misiuni secundare (de siguranta); dispozitivele de lupta, masate de front si in adancime, care se constituiau, de regula, in linie de companii in coloana, nu mai corespundeau cerintelor campului de lupta. Executarea focului etajat (de catre trupele otomane dispuse in reduta), cat si generalizarea pustii cu repetitie au impus adoptarea unor dispozitive in care trupele se dispuneau de front si in adancime, fapt ce a generalizat ulterior lantul de tragatori; cele trei batalii pentru cucerirea Plevnei au demonstrat ca, in perioada respectiva, apararea domina ofensiva, de unde necesitatea ineztrarii trupelor atacatoare cu mijloace de foc adecvate, care sa faca vulnerabil sistemul de aparare; comandamentul Armatei de vest a manifestat pasivitate in conducerea actiunilor. Daca ar fi angajat rezerva generala la stanga in sectorul unde detasamentul Imeretinski a obtinut unele succese, deznodamantul bataliei putea fi altul; coordonarea actiunilor de lupta in timp si spatiu s-a facut deficitar. Nu intodeauna s-a realizat o insumare a eforturilor in vederea atingerii obiectivului propus.

Asaltul din 30 august, ca si celelalte doua anterioare au demonstrat ca Plevna nu putea fi cucerita decat printr-un asediu indelungat. Pentru gasirea solutiei celei mai judicioase a fost convocat, in ziua, de 1 septembrie, un consiliu de razboi aliat la care au luat parte tarul Alexandru, domnitorul Carol, marele duce Nicolae, generalul Miliutin – ministrul de razboi rus -, comandanti de corpi de armata etc. Dupa dezbateri indelungi, consiliul de razboi s-a pronuntat pentru o solutie care prevedea, in principal, urmatoarele: sa nu se mai dea nici un atac in forta contra Plevnei; sa se intareasca pozitiile aliate din fata Plevnei pana la sosirea unor noi trupe din Rusia; sa se adopte masuri pentru a impiedica aprovizionarea si sporirea efectivelor otomane din Plevna.

In urma acestei hotarari, comandamentul roman si-a indreptat atentia spre organizarea in cat mai bune conditii a apararii redutei cucerite, precum si a lucrarilor care sa asigure stabilitatea pozitiilor trupelor noastre. Totodata, convins de importanta ce prezenta pentru intreaga aparare otomana reduta Grivita 2, el a incercat sa puna stapanire pe aceasta, executand un atac la 6 septembrie. Luptele date cu fortele Batalionului 1 din Regimentul 15 dorobanti, Batalionului 2 din Regimentul 9 dorobanti, Batalionului 2 din Regimentul 1 infanterie – au intrecut ca intensitate de foc pe cele de la 30 august.

Ne mai fiind atacati, pe alte sectoare, turcii opun o rezistenta inversunata.

Dorobantii, in frunte cu comandantii lor, inainteaza neclintiti prin ploaia de gloante, inlatura din miscare linia de avantposturi si cu baioneta la arma se indreapta spre santul redutei. Sunt raniti mortal capitanul Ion Grigore Nastase si sergentul Mateescu, sublocotenentii Alexandru Danescu si George Valentineanu. Liniile sint insufletite de capitanii Andronescu Grigore si Ioachim Rusu. Este ranit grav maiorul Ion Nicolae care, sprijinindu-se in sabie, inainteaza. in mijlocul dorobantilor pana la ultima zvacnire a inimii. Cu randurile rarite dorobantii cer ajutor. Este introdus in lupta batalionul din rezerva, insa este tintuit la pamant de artileria inamica. Dorobantii se lupta pe viata si pe moarte, cei din spate nu mai pot face nici un pas. Apare acum in transee – venit dupa informatii – capitanul Nicolae Lascar Bogdan, adjutant domnesc, care aduna un detasament de voluntari si incearca sa se duca pana la reduta in ajutorul dorobantilor. Este insa lovit mortal. Locul lui este luat de locotenentul Dimitrie Calinescu, ordonanta domneasca venit tot dupa informatii. Dar este lovit si el mortal. Grivita 2 a rezistat si de data aceasta, cu toate ca ostasii romani s-au luptat cu o daruire totala. Dupa acest atac, comandamentul roman intensifica executia lucrarilor de apropiere de pozitiile inamicului pentru a reduce cit mai mult spatiul pe care trupele de atac trebuiau sa-l parcurga intr-un teren descoperit. Cand distanta se reduce sub 100 m, se declanseaza

o noua actiune ofensiva, la 7 octombrie, sub comanda colonelului Nicolae Dona, asupra redutei Grivita 2. Dar si aceasta ramane fara rezultat.

A urmat apoi actiunea de inchidere completa a cercului in jurul Plevnei cu care prilej trupele romane savarsesc noi fapte de vitejie, atat in. atacurile demonstrative de la Grivita, pentru a masca asaltul ,dat de armata rusa asupra Gorni Dubnikului la 12 octombrie, cit si la Telis, Dolni Etropol si Gorni Etropol pentru ocuparea acestora. De asemenea, in atacul ce se executa asupra Vidinului, la 17 octombrie, de catre un detasament comandat de maiorul Constantin Ene, atat calarasii, din randul carora cade la datorie locotenentul Nicolae Catanescu si se remarca prin sarja executata capitanul George Lecca, cat si dorobantii bucuresteni demonstreaza capacitatea comandantilor romani de a organiza si conduce actiuni independente, cat si mentinerea unui moral ridicat in mijlocul trupelor.

Concomitent cu actiunile asupra Plevnei, trupele romane cuceresc Rahova in prima decada a lunii noiembrie. Asezata pe malul drept al Dunarii, in dreptul localitatii romanesti Bechet, cetatea Rahova constituia un real si permanent pericol pentru trupele romane si ruse participante la incercuirea Plevnei, deoarece fortele otomane concentrate aici – circa 3 000 de militari – puteau actiona oricand asupra spatelui si flancurilor trupelor de asediu.

De aceea, cucerirea acestui centru fortificat devenise stringenta necesitate.

S-a prevazut ca trupele destinate acestui scop sa actioneze pe doua directii convergente. Misiunea principala a fost incredintata unui detasament comandat de colonelul George Slaniceanu alcatuit din 6 batalioane de dorobanti, 10 escadroane de calarasii si 22 guri de foc; el urma sa atace Rahova din directia sud. Pentru actiunea secundara a fost destinat un detasament mixt, romano-rus, comandat de generalul rus Meyendorf, format din 7 escadroane de rosiori, un batalion de dorobanti, o baterie calareata – toate din armata romana –, 4 escadroane de ulani rusi si o baterie calareata rusa; misiunea lui era de a ataca cetatea dinspre vest. Regimentul 8 calarasii roman asigura flancurile interioare ale celor doua detasamente, iar Regimentul 2 calarasii flancul drept al coloanei principale spre Dunare. Trupele romane de pe malul de nord al Dunarii urmau sa sprijine cu focul artileriei atacul dat de detasamentele respective si, la nevoie, cu desant de 500 dorobanti.

Ofensiva a inceput in dimineata de 7 noiembrie 1877. Dupa doua zile de lupte indarjite, cetatea Rahova a fost cucerita. In atacul executat la 7 noiembrie, dorobantii musceleni, in frunte cu maiorul Dimitrie Giurescu, care a cerut onoarea ca batalionul sau sa atace in linia intai, au asaltat de dimineata si pana seara fara odihna, reusind sa cucereasca o reduta si sa se apropie alta.

Cu aceeasi barbatie si tenacitate actioneaza in partea de vest a Rahovei si dorobantii mehedinteni comandati initial de maiorul, Stefan Mateescu si apoi, dupa ranirea sa, de capitanul Constantin Merisescu. Intr-un raport al sau, generalul Gheorghe Lupu arata ca „in tot timpul actiunii atat. ofiterii cat si trupele noastre au avut o conduita mai presus de orice elogi si ca toti au mers la atac cu o abnegatie si intr-o ordine admirabile”. La randul sau, generalul rus Meyendorf a elogiat eroismul dorobantilor romani carora „le revine onorul de capetenie”, iar marele duce Nicolae, intr-o scrisoare adresata principelui Carol, arata: „Izbanda de la Rahova apartine intreaga armatelor romane”.

La cateva zile dupa' victoria de la Rahova, trupele romane au cucerit localitatea Lom-Palanka cu care prilej s-au remarcat, prin interventie prompta si rezistenta tenace pana la sosirea trupelor din Armata. de operatii, subunitatile de militii.

Odata cu consolidarea in jurul Plevnei a „arcului de fier si foc”- cum il numeste un memorialist turc -, pentru a evita noi varsari de sange, lui Osman pasa i s-a propus sa capituleze, insa generalul otoman a refuzat propunerea. Ca atare, actiunile pentru cucerirea cetatii au continuat. Pentru a zadarnici orice incercare a inamicului de iesire din incercuire, comandamentul aliat a recurs la unele regrupari de trupe, precum si la o reorganizare a fortelor. Intregul perimetru de aproximativ 50 km a fost impartit in sase sectoare. Sectorul I, cel mai mare – aproximativ 13 km -, revenea fortelor romane, sub comanda generalului Cernat, si se intindea de la raul Vid pana la localitatea Grivita. Fortele romane incadrate in dispozitivul de pe cercul blocadei totalizau 41batalioane de infanterie, 28 escadroane de cavalerie si 112 tunuri, insumand un efectiv de aproximativ 35 000 de militari. In rezerva Marelui cartier general roman au fost retinute 4 batalioane, 12 escadroane si 14 tunuri.

Intrucat munitia, alimentele si furajele devenisera intre timp insuficiente, iar prelungirea rezistentei nu. mai era posibila, spre sfarsitul lunii noiembrie otomanii au hotarat sa paraseasca Plevna si sa se retraga spre Sofia. In cursul noptii de 27 spre 28 noiembrie, intunericul si ceata deasa din zona Plevna au favorizat actiunile armatei comandate de Osman pasa, pentru a realiza decrosarea de trupele romane si ruse. Totusi, manevra unei mase care numara circa 50 000 de oameni (militari si civili care doreau sa se retraga din Plevna) nu a ramas, pana la urma, neobservata.

Desfasurarea evenimentelor pune in evidenta initiativa si operativitatea in actiuni ale cadrelor armatei romane.

Informatia adusa de caporalul Ion Paun cum ca reduta Grivita 2 este evacuata de turci este transmisa imediat locotenent-colonelului Ion Cotrut, comandantul trupelor din transee. Acesta ordona recunoasteri si cere aprobarea colonelului Mihail Cerchez, comandantul Diviziei 2 infanterie, de a ocupa reduta pentru care se sacrificasera atatea vieti tinere. Totul se desfasoara rapid; se ordona ocuparea pozitiilor parasite de otomani, se informeaza vecinii din stanga, respectiv Corpul 9 armata rus, si pe cel din dreapta, Divizia 3 infanterie romana. Din acest moment ofiterii si soldatii, subunitatile, unitatile si marile unitati se intrec in fapte de arme: soldatii Bugila Petre si Ene Stancu, datorita vigilentei, descopera la timp ca reduta Grivita 2 este minata; locotenentul Cumpanasu Ilie executa o recunoastere pana la Plevna; locotenent-colonelul Ion Cotrut urmareste inamicul impreuna cu trupele Diviziei 3 infanterie, comandata de colonelul Gheorghe Anghelescu, spre vest; locotenent-colonelul Ion Algiu intra pe la ora 10 in Plevna, la cererea populatiei, cu un batalion, fiind prima unitate aliata aici dupa plecarea otomanilor; brigazile comandate de coloneii Gr. Boranescu si O. Sachelarie ataca si ocupa, prin lupta, redutele de la Opanez; brigada comandata de colonelul Grigore Cantili intervine, aproape in goana, in ajutorul trupelor ruse presate puternic de gruparea otomana, iar bateriile comandate de capitanii Constantin Alexandrescu si George Gramaticescu lovesc cu mare eficaitate asupra coloanelor inamice care venisera sa atace pozitiile de aparare ale Diviziei 3 de grenadierii ruse. Intampinand o rezistenta tenace de front, atacat de diviziile 2 si 3 romane din

independence fighters

spate, Osman pasa este nevoit sa se predea celui mai apropiat comandant aliat, acesta fiind colonelul. Mihail Cerchez, si sa ordone ridicarea steagului alb, semnul capitularii neconditionate.

Intreaga grupare comandata de Osman pasa, formata din 10 generali, peste 130 de ofiteri superiori, 2 000 de ofiteri inferiori, aproximativ 40 000 de soldati (din care 1 200 de calareti) si peste 77 de tunuri, a capitulat. La pierderile otomanilor din ziua de 28 noiembrie se mai adauga aproximativ 2 500 de morti si raniti. Romanii au capturat: „2 pasale, 225 ofiteri, 10 227 soldati, 24 tunuri, 16 chesoane si 5 000 pusti”.

Victoria de la Plevna trebuia exploataata imediat, pentru a nu-i da inamicului nici o clipa de ragaz in vederea refacerii fortelor sale. In cadrul planului general de desfasurare a operatiilor militare ulterioare, trupele romane urmau sa execute ,actiuni independent, sub comandament propriu. In principal, acestea constau in deplasarea fortelor principale in zona Vidin, pentru a zdrobi gruparea de, trupe inamice din nord-vestul Bulgariei, care ameninta flancul drept al trupelor ruse si de unde se puteau intreprinde incursiuni in teritoriul roman. Totodata, trupele ruse din Nicopol si Rahova urmau sa fie inlocuite de cele romane devenind astfel disponibile pentru operatiile desfasurate la sud de Balcani. De asemenea, Divizia 3 romana, impreuna cu Divizia 9 rusa, trebuia sa escorteze prizonierii turci peste Dunare. Dupa predarea prizonierilor catre autoritatile respective, aceasta mare unitate romana urma sa ocupe pozitiile de aparare pe malul stang al Dunarii, pentru a face disponibile trupele ruse aflate intre Giurgiu si Calarasi. In vederea indeplinirii noilor misiuni, s-a procedat la reorganizarea armatei romane. Astfel, printr-un ordin de zi din 5 decembrie 1877, in fruntea Marelui cartier general roman a fost numit Alexandru Cernat, avand ca sef de stat major pe colonelul Stefan Falcoianu. S-a constituit Corpul de vest – sub comanda generalului Nicolae Haralambie, secondat, ca sef de stat major, de colonelul Alexandru Gramont – in care intrau diviziile 1, 2, 4 si cea de la Calafat a

independence Fighters

fostului Corp de observatie. Rezerva generala era compusa dintr-o brigada de rosiori, o companie de geniu, una de telegrafie si un escadron de jandarmi.

Pentru nimicirea gruparii turcesti de la Vidin si cucerirea acestei cetati, ,a fost destinat Corpul de vest. Trupele romane de pe malul stang al Dunarii au primit ordin sa se concentreze in Oltenia, cu fortelle principale in zona Calafat, si sa intervina cu artileria in sprijinul marilor unitati care urmau sa atace Vidinul; ele aveau, totodata, misiunea de a participa la lichidarea unor eventuale incercari otomane de fortare a fluviului in aceasta zona.

Marsul de apropiere a trupelor romane spre Vidin s-a executat in conditii foarte grele, in cursul caruia ostasii romani au savarsit adevarate fapte ,de eroism, pe de o parte, datorita viscolului care a bantuit in prima decada a lunii decembrie, a cantitatilor mari de zapada ce au acoperit toate drumurile, si asa greu practicabile, a gerului de pana la minus 25 grade, iar pe de alta parte, datorita faptului ca drumul parcurs pana la Vidin a fost o permanenta lupta cu trupele otomane. In special brigazile de cavalerie comandate de coloniei Pavel Cernovodeanu si Victor, Creteanu si avangarda Diviziei 1 infanterie s-au aflat in permanenta inclestare cu inamicul, respingindu-1 pas cu pas spre Vidin si asigurand, prin aceasta, deplasarea Corpului de vest. Intre acestea se inscriu la loc de frunte luptele de la Sahri Pasakioi, din 24 decembrie, unde batalionul 2 din Regimentul 1 dorobanti si un escadron din Regimentul 2 calarasi au depus o darza rezistenta inamicului, zadarnicindu- i intentiile de a opri miscarea trupelor noastre. Un alt moment il constituie actiunea de la Nazir Mahala din 29 decembrie. Atacul de front combinat cu intoarcerea ambelor flancuri, impetuozitatea cu care au actionat trupele noastre au surprins inamicul, incat a inceput retragerea spre Vidin nu numai de la Nazir Mahala, ci si din pozitiile de la Vitbol si imprejurimi. Odata cu acest nou succes trupele romane au ajuns la portile Vidinului, obiectivul final de atac.

Vidinul acoperea cateva linii de comunicatie importante care conduceau spre interiorul Peninsulei Balcanice. Spre a-si asigura legatura cu exteriorul, garnizoana otomana din cetate organizase o buna aparare a acestor comunicatii prin pozitii inaintate la Tatargik, Novoselce, Rupcea, Rainovcea, Smirdan, Inova si Kapitanovcea, aliniament care constituia centura principala exterioara de aparare a Vidinului. Astfel organizata pentru aparare, cetatea Vidin dispunea de 12 000 de militari bine inarmati, aflati sub comanda lui Izzet pasa, cunoscut ca un general energic si inteligent. Garnizoana otomana era pregatita pentru o rezistenta de lunga durata, dispunand de suficiente cantitati de alimente si munitii; pozitiile inaintate, mai ales cele de la Smardan si Inova, scoteau practic Vidinul de sub bataia artileriei adverse amplasata dincolo de centura fortificatiilor exterioare.

Analizand in detaliu valoarea si dispunerea inamicului in zona, comandantul Corpului de vest a hotarat sa incercuiasca mai intai cetatea spre a o izola de exterior, dupa care sa execute un atac general pentru a cuceri, intr-o prima etapa, puternicul sistem defensiv exterior al Vidinului. In acest sens, la 9 ianuarie 1878 s-a decis ca toate satele dimprejurul Vidinului: Tatargik, Novoselce, Rupcea, Rainovcea, Smardan, Inova si Kapitanovcea sa fie atacate si cucerite concomitent. La aceasta data efectivele Corpului de vest aflate pe malul drept al Dunarii in fata Vidinului se ridicau la 15 435 de infanteristi, 2 149 de calareti si artileristii ce incadrau 84 de tunuri. Urmau sa participe la atac, prin bombardament, si bateriile de artilerie amplasate pe malul stang al Dunarii, la Calafat si Ciuperceni.

In dimineata de 12 ianuarie 1878, la ora 7, artileria romana a declansat un foc intens atat asupra pozitiilor inamice inaintate, cit si asupra Vidinului. Pregatirea de foc a durat 30 minute, urmata de asaltul impetuos al infanteristilor romani. Atacul asupra Tatargikului este executat de ostasii Regimentului 8 infanterie de linie (Divizia 4 infanterie), intariti cu un batalion de dorobanti, care inainteaza cu multa bravura. Dupa o scurta rezistenta inamicul se retrage spre Vidin. Concomitent, Divizia 1 infanterie a atacat si ocupat localitatile Rupcea si Rainovcea. Cu toate incercarile combinate ale diviziilor 1 si 4 infanterie intreprinse asupra localitatii Novoselce, inamicul rezista. Actiunea eroica intreprinsa de un detasament din Regimentul 8 infanterie se incheie cu pierderi.

Momentul hotarator al luptelor pentru Vidin l-au constituit actiunile de la Smardan si Inova. Divizia 2 infanterie a inceput asaltul la ora 14 cu Regimentul 4 linie si batalionul 2 din Regimentul 6 linie. Combinand atacul de front cu manevra pe flancuri, locotenent-colonelul Ion Cotrut, comandantul liniei intai de atac, obtine, cu toata rezistenta tenace a inamicului, o victorie de prestigiu prin cucerirea succesiva a redadelor 1si 2, a satului Smardan si a cladirii cu telegraful bine aparate de inamic. Prin introducerea in lupta a esalonului 2, Regimentul 9 dorobanti, ofensiva a continua cu si mai mare vigoare. Este cucerita reduta nr. 3 si, drupa trecerea raului Delena, a carui apa era numai sloiuri, satul Inova. Toate incercarile inamicului de a reocupa pozitiile pierdute au ramas fara rezultat. Ostasii romani s-au mentinut ferm pe pozitii, consolidandu-le.

Raportand rezultatele actiunilor, generalul Nicolae Haralambie arata ca localitatile Smardan si Inova au fost luate „dupa o lupta sangeroasa", in timpul careia trupele au luptat „cu cea mai mare vitejie; ele fura conduse cu energie si inteligenta de sefii lor". La randul sau, generalul Cerchez sublinia in ordinul dat pe divizie: „In ziua de. 12 ianuarie ati gonit din pozitiile intarite un dusman tot atat de numeros ca si noi, ati luat prizonieri, tunuri, arme, munitii, ati ajuns la. portile unei cetati care se credea ca nu se poate lua; prin vitejia voastra ati respins pe acel dusman ce credea ca voi nu stiti a pastra ce ati luat". La trei zile dupa ocuparea pozitiilor inaintate din fata Vidinului, artileria romana de pe ambele maluri ale Dunarii cu 18 guri de foc, a inceput bombardarea cetatii Vidin. Tragerile artileriei au durat pana la 22 ianuarie, cand s-a comunicat ca se incheiasc armistiitiul ruso-turc. La 12 februarie 1878 trupele romane au intrat in Vidin, unde au capturat o mare cantitate de materiale de razboi; a doua zi au intrat in cetatea. Belogradcik unde, de asemenea, au pus stapanire pe 22 piese de artilerie, magazii cu pulbere, arme si materiale de intendenta. Populatia bulgara din aceste. localitati a facut o primire entuziasta trupelor romane victorioase.

Odata cu inaltarea. tricolorului romanesc deasupra Vidinului si Belogradcikului s-a incheiat in mod glorios participarea armatei romane la razboiul din 1877-1878. Revenind in tara, armata romana, care jertfise pe campul de onoare peste zece mii din ostasii ei, si-a facut intrarea triumfala in capitala patriei noastre, Bucuresti, la 8 octombrie 1878, incarcata de dragostea si recunostinta intregului popor roman de pe ambele versante ale Carpatilor.

Incheierea victorioasa a razboiului pentru independenta a avut o insemnatate deosebita in istoria poporului roman.

Dupa aproape 5 secole de lupta impotriva dominatiei otomane, dupa rezistenta opusa celorlalte imperii expansioniste care au devastat, au jefuit periodic si au mutilat teritoriul Tarilor Romane, dupa memorabilul act al Unirii Principatelor din 1859, proclamarea independentei si consacrarrea ei pe campul de lupta, urmat de recunoasterea internationala, a inlaturat orice legaturi de subordonare fata de Imperiul Otoman, a pus capat oricarei asupririi straine. Statul roman a inlocuit statutul de autonomie cu acela al deplinei suveranitati, avand posibilitatea sa decida de sine statator asupra politicii sale generale interne si internationale. A fost stabilita autoritatea statului roman asupra Dobrogei, stravechi teritoriu romanesc. In acelasi timp cele trei judete din sudul Basarabiei (Cahul, Bolgrad si Ismail), restituite Moldovei in 1856, erau din nou incorporate Rusiei. Efortul economic al tarii in timpul razboiului pentru independenta s-a ridicat la aproximativ 100.000.000 lei aur. La aceasta trebuie adaugat efortul militar. La actiunile militare desfasurate la sud de Dunare au participat peste 52.000 militari romani, din care peste 10.000 au facut suprema jertfa in inclestarile de la Plevna, Rahova, Smardan, Tatargik, Belogradcik si Vidin.

Razboiul din 1877-1878, actiunile militare desfasurate in cadrul acestei campanii prezinta o importanta deosebita in dezvoltarea artei militare romanesti.

Pe plan strategic, retine atentia felul in care inaltul comandament roman a organizat si desfasurat pregatirea militara a razboiului in concordanta cu scopul politic urmarit. Concomitent cu pregatirea politica a acestuia, s-au luat masuri pentru cresterea considerabila a contingentelor sub arme si pentru pregatirea lor.

Razboiul a scos in evidenta marea insemnatate a cunoasterii si interpretarii juste a datelor obtinute despre inamic, a luarii unei hotarari in acord cu situatia reala. De asemenea, razboiul a aratat rolul rezervelor sau a esalonului doi si importanta momentului introducerii lui in lupta. De remarcat ca unitatile si marile unitati romane au aplicat cu maiestrie toate formele de manevra in campul tactic. Ele au folosit insa mai frecvent invaluirea

simpla, combinata cu puternice lovituri frontale.

A atentie deosebita a acordat comandamentul roman organizarii respingerii contraatacurilor. Dupa ocuparea lucrarilor intarite ale inamicului, erau amenajate urgent pentru a putea fi folosite impotriva acestuia.

Este demn de retinut modul in care unitatile romane isi apropiau baza de plecare la ofensiva fata de pozitiile inamicului, pentru a reduce distanta pana la limita dinainte a apararii otomane. Strabaterea acestui spatiu constituia momentul cel mai critic pentru infanterie. In scopul reducerii distantei, se sapau santuri de apropiere pe timp de noapte sau la adapostul cetii, paralel cu aliniamentul apararii inamicului.

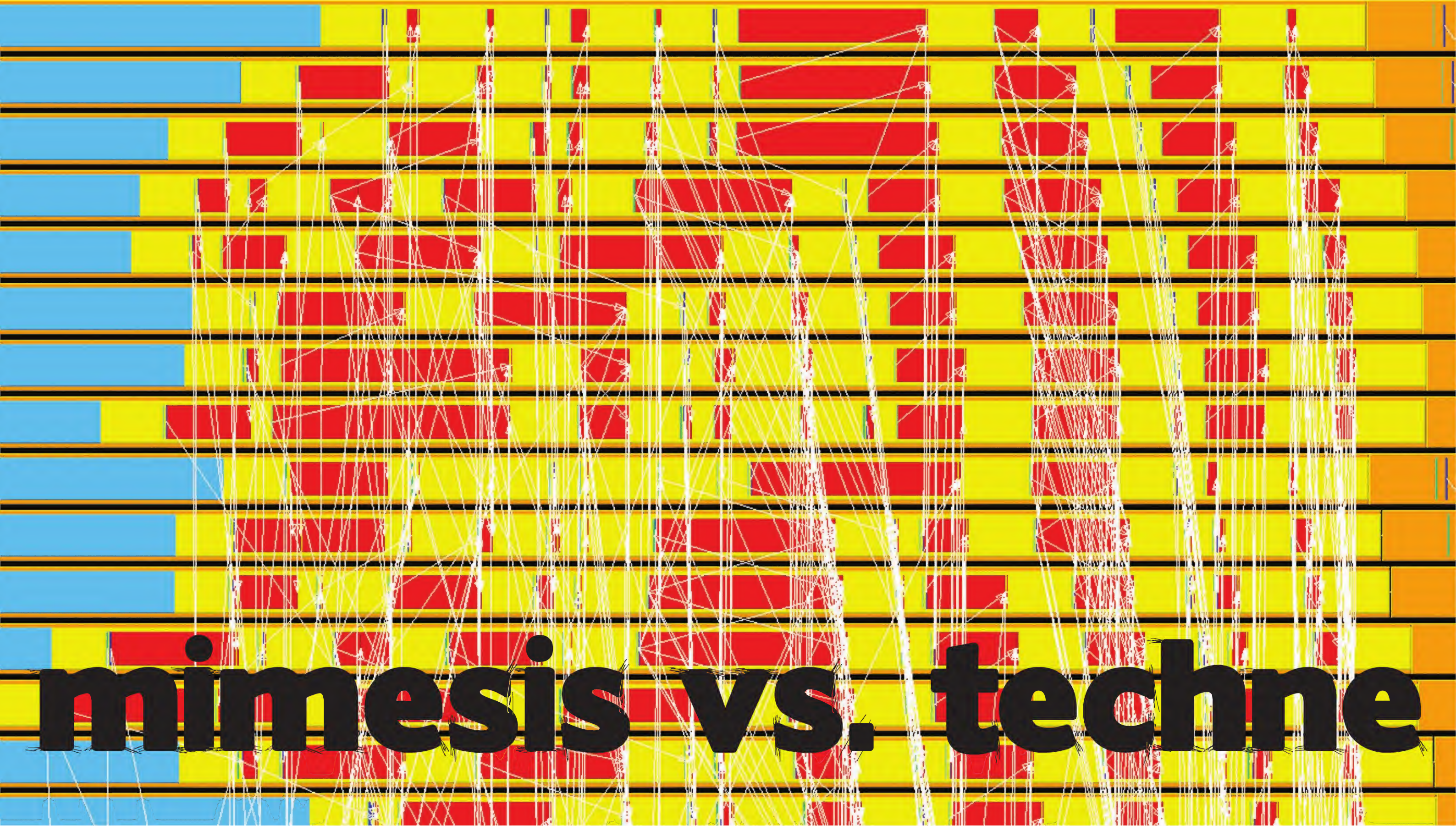
Datorita inezestrarii trupelor cu armament tot mai perfectionat si cresterii preciziei acestora, apare necesitatea ca infanteria sa adopte dispozitive articulate si dispersate, renuntandu-se la dispozitivele in coloana. Executarea atacului in formatii masate si pe front ingust permitea inamicului sa-si concentreze focul asupra atacatorilor, iar esalonarea exagerata a trupelor in ofensiva nu dadea posibilitatea acestora sa loveasca inamicul de la inceput cu forte puternice.

Tot puterea sporita a focului inamic a obligat infanteria sa treaca la atac prin salturi si sa se adaposteasca. Cum terenul nu a oferit peste tot posibilitatea de a se adaposti, a rezultat nevoia de a inezestra trupele cu lopeti mici de infanterie. Terminarea victorioasa a razboiului de independenta, invatamintele deprinse au deschis un nou teren dezvoltarii doctrinei militare a statului roman independent.

Razboiul din 1877 a fost pentru poporul roman un razboi drept, de eliberare. Masele largi populare, au sustinut din toate puterile lupta impotriva dominatiei otomane, ele nu au preocupet nici un sacrificiu in vederea obtinerii victoriei.

Contributia maselor a completat substantial resursele bugetare oficiale, asigurand astfel, intr-un timp relativ scurt, inezestrarea si aprovizionarea armatei, baza materiala necesara desfasurarii actiunilor de lupta.

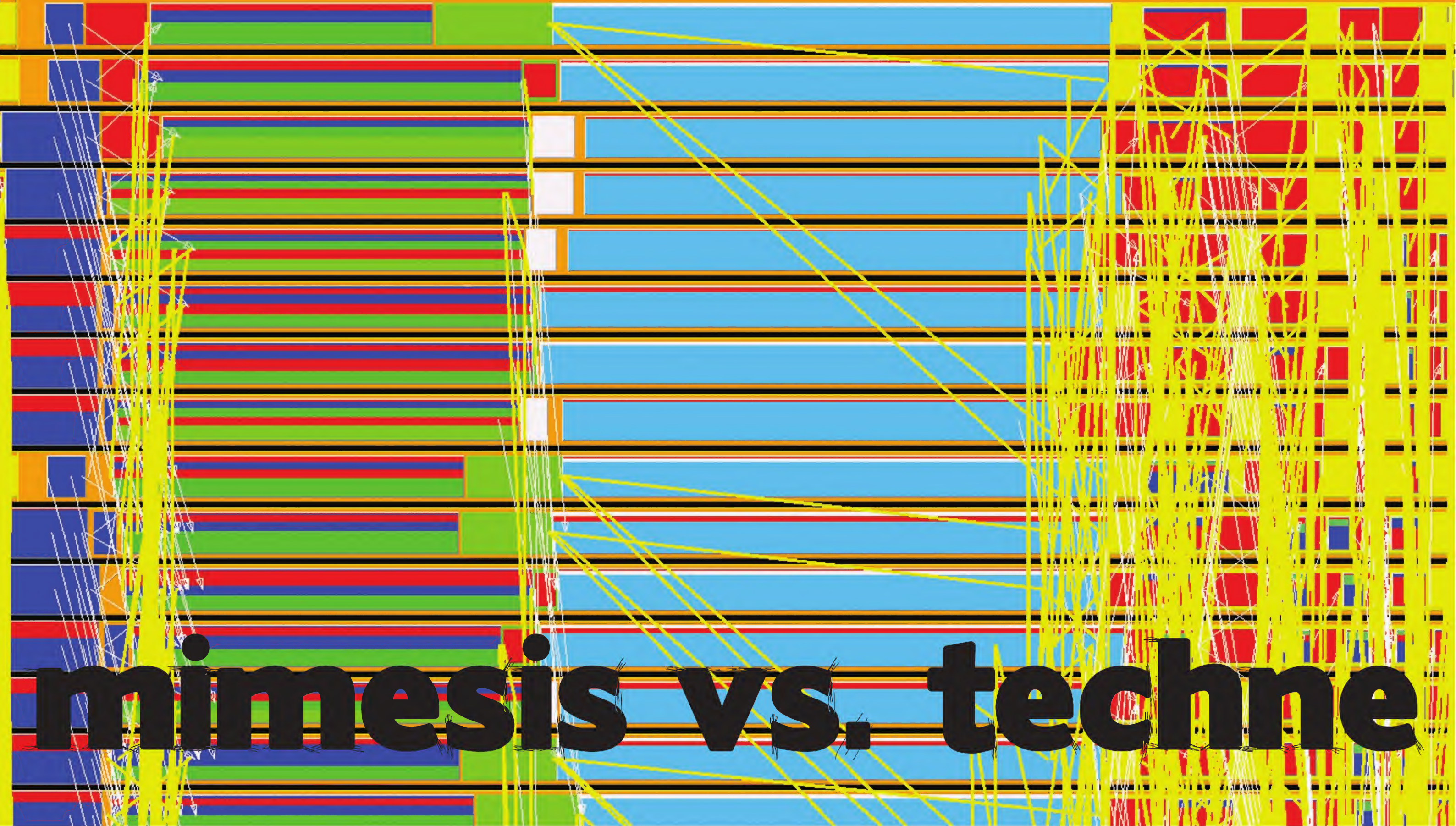

mimesis vs. techné

Pe scară istorică, descoperirea frumosului artistic, în general, dar mai ales al aceluia realizat prin tehnica țesutului ori a olăritului, nu este rezultatul contemplării naturii, al aspectului ei exterior. Frumosul estetic, gândit ca o structură stilistică cu valori expresive clar conturate, capabil să satisfacă cele mai exigente gusturi, capabil să emoționeze, este în mare parte consecința percepției și valorificării unor calități naturale, de structură și culoare a materiei prime din care sunt confecționate obiectele cu dublă funcție. Raporturi posibile (de complementaritate, de contrast, etc.), premise ale armoniilor cromatice ori ale formelor expresive existente în materialul inert, și-au găsit treptat un formidabil ecou în psihicul omului, care le-a prelucrat valorificându-le în proporții armonioase și armonii cromatice de excepție. Prin intermediul celor trei meșteșuguri, dacă-l includem și pe cel al lemnului, cu toate operațiunile adiacente, s-a stabilit inițial dialogul dintre om și materia brută, dintre spirit și natură. Atunci când vorbim despre rolul naturii în creația artistică, nu trebuie să ne gândim neapărat la sugestiile ce ne sunt oferite de aspectul ei exterior, ci, la acelea sugerate de o parte mult mai ascunsă în intimitatea sa - și mult mai insignifiantă la prima vedere - dar, care, prin intervenția spiritului, poate participa la realizarea unor valori expresive excepționale - s-a stabilit inițial dialogul dintre om și materia brută, dintre spirit și natură. Mai precis, mai plastic spus, este vorba de unele calități ale materiei brute și de conlucrarea acesteia cu spiritul, conlucrare realizată prin intermediul meșteșugurilor. Chiar și spiritul, deși a fost dotat dintotdeauna cu mari resurse, cu o inepuizabilă energie creatoare, rămâne întru totul inert, în afara unei credințe a unui program incitant și bine "întocmit" de emancipare.

În epoca neolitică, atunci când au fost descoperite cele două meșteșuguri: țesutul și olăritul, omul avea deja o îndelungată experiență în practica ritualurilor magico-religioase și, bineînțeles, în domeniul activității artistice. Este vorba însă de un anumit tip de artă născută din necesități strict ritualice; în plan conceptual, desenul artistului paleolitic a rămas doar un instrument al scenariului. Silueta animalului, admirabil reprezentată de omul grotelor, rămâne total izolată, nerelaționată într-un grupaj de forme, nesupusă unor legi ale compoziției. Bun observator al detaliului, al individualului, artistului paleolitic - artistul ritualului în exclusivitate - l-a lipsit capacitatea de a concepe un spațiu reprezentational, de a ordona mai multe individualități în același cadru spațial. Ritualul magico-religios a apărut și s-a dezvoltat în primul rând ca un accesoriu spiritual al unei ocupații - vitale - vânătoarea și în mai mică măsură al culesului din natură. Nici măcar realizarea imaginii plastice, a desenului, ce se află în centrul scenariului oricărui ritual premergător unei campanii de vânătoare, n-a presupus inițial cunoașterea unui meșteșug anume, a vreunei tehnologii mai complicate. Primele desene se făceau printr-o tehnică foarte simplă, prin zgăriere/apăsare pe nisip, pe zăpadă ori pe mărul vâscos. Mult mai târziu, când omul a descoperit posibilitatea - și probabil parțial și plăcerea - de a prelucra piatra și altfel, în alt mod decât prin cioplire/așchiere, silueta animalului a fost agravată și pe roca dură a stâncilor ori a grotelor. Tot cam în aceeași vreme și tot pe aceeași cale, a apărut și preocuparea pentru folosirea unor substanțe minerale - pământurile colorate, oxizii - în tehnica desenului, probabil pentru a da imaginii mai multă expresivitate ori pentru a o introduce mult mai profund în rosturile ritualului și prin culoare. În concluzie, nici arta paleolitică, anterioară apariției celor două meșteșuguri, n-a fost rodul contemplării naturii.

mimesis vs. techné

Cercetând creația țărănească și ceramica arheologică în profunzime, vom descoperi câteva aspecte de importanță excepțională. În primul rând, relația dintre spirit și materia brută - relație stabilită prin intermediul meșteșugurilor încă de la începutul neoliticului - s-a păstrat până în zilele noastre. Marcată în timp de unele inovații tehnice intervenite în conformația uneltelor și a instalațiilor folosite în procesele tehnologice, cum ar fi bunăoară, cel de ardere la ceramică, ori cel de vopsire la țesături, relația n-a suferit însă modificări fundamentale. Procesul conlucrării dintre spirit și materia brută este atât de coerent, de firesc, încât, sedus de armonia formelor și a culorilor obținute prin meșteșug, nici nu mai sesizezi intervenția omului. Astfel, deseori ai impresia că lutul, lemnul ori fibra naturală n-au fost modelate de mână, de geniul omului, ci, că aceste materiale inerte se exprimă de fapt singure, prin propriul lor geniu. În timp, s-au produs transferuri de experiență sensibilă de la un meșteșug la altul, respectiv, de la un gen al creației la altul. Cauzele care determină transformări în existența unui anume meșteșug și implicit în a unui gen de artă pe care îl exprimă, nu pot determina întotdeauna, în paralel, schimbări identice și în evoluția celorlalte meșteșuguri și genuri de artă. Astfel, unele invenții sau inovații intervenite în tehnica și în tehnologia uneia ori alteia, pot modifica nu numai ritmul și eficiența procesului confecționării, dar pot afecta în aceeași măsură și concepția artistică; de asemenea pot afecta relațiile social - economice stabilite în cadrul comunităților umane, până la acea dată. Bunăoară, descoperirea roții olarului și extinderea ei în spațiu, o adevărată revoluție tehnică, a avut repercusiuni nu numai asupra formei și calității vasului, dar și asupra ornamentelor și, în mod special, al randamentului. Odată cu descoperirea acestei ingenioase instalații tehnice, numărul mare de vase ce au putut fi modelate de

un singur olar, a permis reducerea considerabilă a numărului de meșteri din cadrul colectivității umane de tip arhaic. Ori, reducerea numărului de meșteri creatori a restrâns treptat și repertoriul de teme ornamentale, de variante etc., lucru care nu s-a întâmplat la țesături și la lemn; mai ales la țesături, inovațiile tehnice suferite de războiul de țesut au fost deosebit de lente și n-au scutit niciodată vreo fată ori vreo femeie de la această îndeletnicire. Perfectarea războiului de țesut a avut, desigur, consecințe pozitive asupra calității țesăturilor și a randamentului fiecărei țesătoare, dar aceasta a determinat îmbunătățirea confortului în spațiul locuibil și, în aceeași măsură, creșterea valorii artistice în plan general. Revenind la problema concepției în creația artistică și, amintind că arta paleolitică (artă a ritualului magico-religios) n-a putut depăși stadiul de imagine singulară, trebuie să amintim că arta meșteșugurilor va ordona treptat formele în spațiul reprezentational, le va relaționa, descoperind reguli încă necunoscute până atunci. Se va descoperi ordinea geometrică, și, în consecință, compoziția. Culoarea, folosită în desenul grotelor, la fel ca și imaginea desenată (adică numai ca element singular) va fi extinsă acum la două, trei sau chiar patru tonalități; omul va descoperi astfel și armonia cromatică.

Beneficiind de diverse grade de protecție termică, datorită construirii în diferite perioade, dar în general insuficiente, fondul de locuințe existent trebuie să constituie obiectul unei acțiuni necesare de reabilitare termotehnică în scopul ridicării calității confortului interior și reducerii consumului de energie.

Legislația și normativele adoptate în privința reducerii consumurilor de energie în clădirile noi, dar și în cele deja existente, sunt în concordanță cu politica dusă în acest domeniu. În contextul creat de strategia dezvoltării durabile, în care se pune accent pe promovarea eficienței și a utilizării raționale a energiei la nivelul clădirilor, problemele esențiale care rămân sunt legate de începerea efectivă și pe scară largă a acțiunilor de expertizare – auditare, investigare „in situ” și de reabilitare termică a clădirilor.

În cadrul studiilor pentru asigurarea confortului termic și reducerea consumurilor energetice, prezintă interes cercetările efectuate pe clădiri în exploatare. Una din marile probleme cu care s-au confruntat și încă se confruntă clădirile din fondul locativ existent o constituie umiditatea stabilită în elementele de construcție. Cercetarea „in situ” a acestui parametru termofizic are o importanță deosebită în investigarea anvelopei clădirilor datorită impactului asupra performanței de izolare și durabilității construcțiilor.

Problemele comportării construcțiilor și a aptitudinii lor pentru exploatare sunt de interes major, nu numai pentru specialiștii din construcții,

dar și pentru întreaga populație a țării, cunoașterea lor și corecta rezolvare fiind necesare pentru satisfacerea cerințelor de siguranță, confort și economie de energie ale societății contemporane. Clădirile, după cum știm, sunt obiecte materiale create și destinate a satisface anumite cerințe ale celor ce le-au executat, ocupând un loc esențial. Spațiul neocupat de construcție formează mediul ei ambiant, interior și exterior, de care se delimitează prin suprafețele sale. Cu acest mediu, dar și cu sine însăși, construcția se găsește în relații continue de interacțiune pe tot parcursul existenței sale.

Investigarea din punct de vedere termotehnic a clădirilor existente urmărește, în general: măsurători pe unele zone ale anvelopei clădirii, înregistrări ale temperaturii și umidității relative ale aerului; existența degradărilor datorită unor cauze exterioare sau interioare; identificarea zonelor afectate de condens sau mucegai, existența infiltrațiilor de apă; observarea la parter sau subsol a zonelor afectate de igrasie sau infiltrații de apă;

efectuarea de calcule termotehnice și corelarea cu alte măsurători și investigații specifice, urmate de recomandări de specialitate, privind măsuri de rezolvare a deficiențelor constatate. Umiditatea excesivă în clădiri determină deteriorarea elementelor componente și a finisajelor decorative. Specialiștii implicați în identificarea, managementul și remediarea degradărilor au ca priorități: observarea extinderii umezelii; diagnosticarea cauzei problemei; monitorizarea schimbărilor în ceea ce privește nivelul umidității.

Există instrumente

care răspund acestor cerințe având ca aplicații supravegherea de bază, inspecția de control, măsurarea și monitorizarea nivelului de umiditate și diagnosticarea cauzelor. Prevăzute cu două moduri de operare – căutare și măsurare – acestea vin în sprijinul distingerii umezelii de suprafață și de sub aceasta, informație esențială atunci când trebuie determinată cauza problemei. Fiind unul din factorii cu impact major asupra conductivității termice a materialelor de construcție, implicit asupra performanței de izolare termică a unei clădiri, umiditatea este un parametru ce necesită o bună cunoaștere printr-o determinare corectă. Metodele de măsurare a umidității sunt grupate în funcție de principiul de măsurare: rezistență și capacitate electrică, voltaj, bazate pe faptul că proprietățile electrice ale materialelor variază cu conținutul de umiditate (rezistența electrică, constanta dielectrică); microunde, bazate pe un principiu similar cu metodele capacitive, dar la o frecvență mult mai mare.

Termografia în infraroșu și metodele având

la bază microundele sunt utilizate pentru a identifica zone cu anomalii de umiditate în anvelopa clădirilor. Testele sunt de obicei urmate de investigații invazive sau monitorizare continuă în viitor. Studiul efectuat pe clădiri pentru determinarea efectelor umidității asupra durabilității și performanței de izolare termică a clădirilor, a constat în parcurgerea următoarelor etape: analiza elementelor caracteristice privind amplasarea clădirii în mediul construit: zona climatică în care este amplasată clădirea; orientarea față de punctele cardinale; distanța față de clădirile învecinate și înălțimea acestora; investigarea preliminară a clădirii, efectuată prin analizarea documentației care a stat la baza execuției clădirii și a instalațiilor termice aferente: partiurile de arhitectură, planuri, schițe; măsurarea dimensiunilor geometrice ale elementelor de construcții; măsurarea dimensiunilor golurilor din pereți, distanța dintre goluri, înălțimea parapeților; structura anvelopei clădirii; alcătuirea și materialele care compun elementele de închidere exterioară; analiza vizuală a stării clădirii: fisuri vizibile; degradări datorită unor cauze exterioare sau interioare; existența infiltrațiilor de apă; identificarea zonelor afectate de condens sau mucegai; observarea zonelor afectate de igrasie sau infiltrații de apă; măsurători ale umidității la suprafața fațadelor corespunzătoare celor patru puncte cardinale: măsurarea parametrilor specifici exteriorului clădirii (temperatura aerului, umiditatea aerului, viteza vântului, gradul de însorire); măsurarea umidității la suprafața fațadei, începând

de la baza peretelui și continuând cu măsurători efectuate din 10 în 10 cm până la 100 – 220 cm înălțime; măsurători ale umidității la interiorul pereților: practicarea găurilor cu ajutorul unui dispozitiv de tip bormașină cu burghiuri cu lungimea de (3,5 cm, 7,5 cm, 11 cm) / (4 cm, 7 cm, 11 cm) / (4 cm, 7,5 cm, 12 cm) / (4,5 cm, 9 cm, 13 cm) / (5,5 cm, 8 cm, 13 cm), în funcție de structura peretelui și de natura materialelor ce alcătuiesc elementul de construcție; lăsarea unui timp de câteva ore între practicarea găurilor și momentul măsurătorilor, în vederea revenirii umidității la valoarea normală, neperturbată de încălzirea locală datorată frecării burghiului cu materialul de construcție; introducerea sondelor în golurile practicate, asigurarea unui contact intim între acestea și material prin apăsarea ușoară pe extremitatea liberă și efectuarea citirilor de date de pe dispaly-ul umidometrului. Modelul țărilor dezvoltate ne arată că eforturile făcute pentru realizarea clădirilor cu consumuri energetice scăzute, s-au bazat pe progresele importante în domeniul materialelor de construcție eficiente și a tehnologiilor de construcție performante. Rămâne să fie și la noi în primul rând cunoscute, apoi aplicate cu pricepere. Oricând omul a dorit să-și economisească banii, iar cei pe care îi are să-i investească în lucruri pe care le poate folosi imediat. A construi clădiri cu materiale grele, cu umiditate mare și executate în timp îndelungat trebuie să aparțină trecutului, deoarece aduce multe insatisfacții, atât constructorului, cât și beneficiarului. În prezent trebuie executate lucrări cu materiale ușoare și fără umiditate în exces. La aceasta dată, în România se realizează majoritar construcții clasice din cărămidă și beton, ceea ce implică multe dezavantaje, ca timpul mare de execuție, cantități mari de materiale de pus în operă și de transportat, procese tehnologice umede. Din studiile realizate de autoritățile în materie de construcții rezultă că, în țara noastră, clădirile realizate din beton și cărămidă au început să se degradeze, reabilitarea lor reclamând un volum și mai mare de execuție, care se adaugă la necesitatea stringentă de investiții în construcții. O tehnologie care să reducă aceste dezavantaje ar fi atât în favoarea

IGRASIA

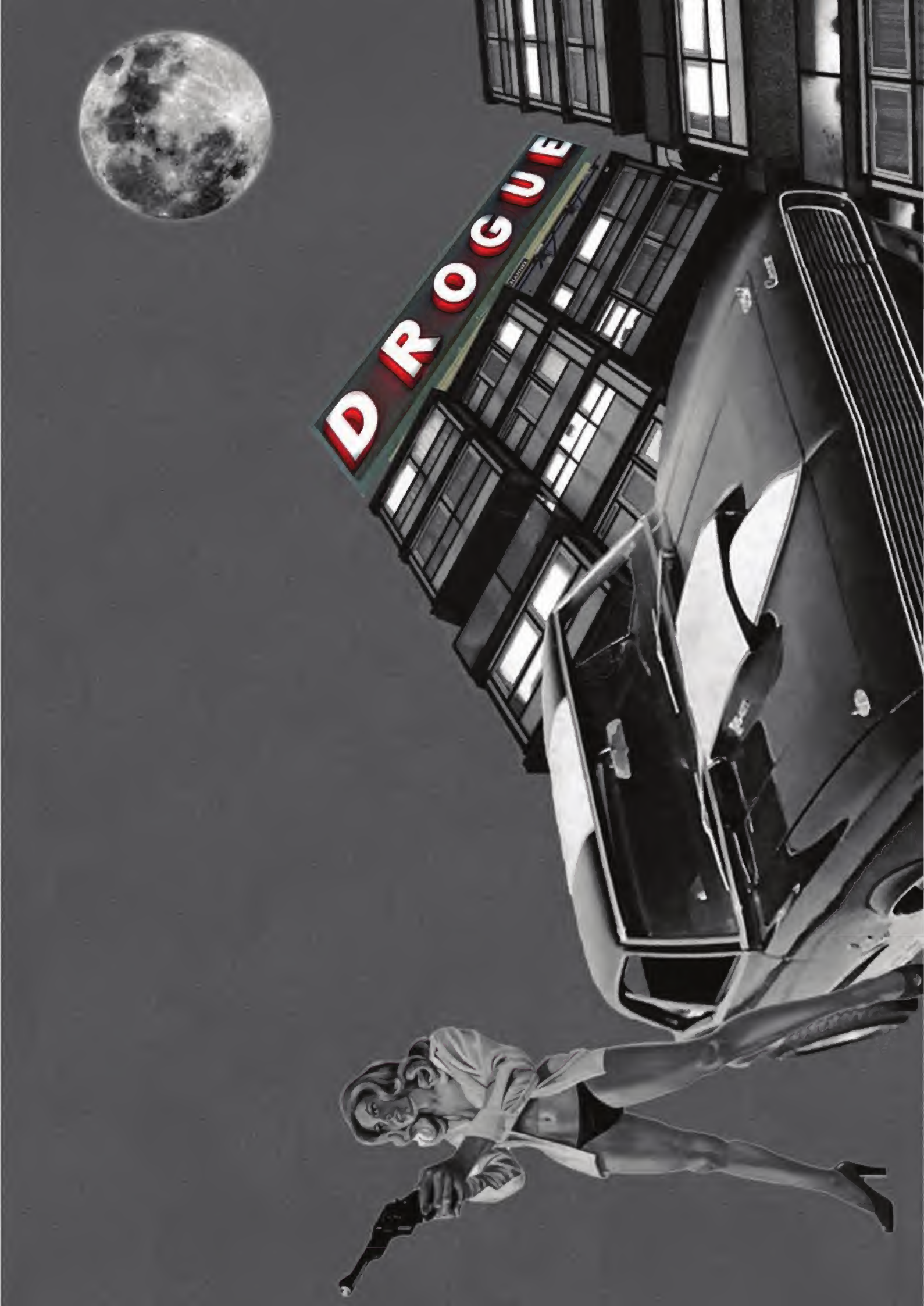
constructorului, cât și a beneficiarului. Dacă la acestea se adaugă și un preț mai mic, se poate vorbi de mari avantaje. Comportarea construcțiilor este un domeniu foarte important, deoarece se referă la construcțiile pe locul lor de existență, supuse acțiunii agenților de mediu natural și tehnologic reali și îndeplinindu-și funcțiile lor utilitare conform destinației dorite. În fond, toată activitatea de cercetare, proiectare și execuție are drept scop tocmai realizarea unor construcții apte de a fi exploatate în condițiile

date și care să satisfacă în cea mai mare măsură cerințele beneficiarilor. Pe drept cuvânt, se poate spune că numai comportarea in situ a construcțiilor poate să dea un verdict valabil privind utilitatea rezultatelor cercetărilor, si numai comportarea in situ a construcțiilor poate sa scoată la iveală necesitățile unor cercetări teoretice și aplicative pentru a le îmbunătăți răspunsul la cerințele beneficiarilor. Rezultatele privind umiditatea, cauzele care o determină și existența sau nu a unor posibilități de remediere sunt necesare pentru a stabili dacă poate avea loc o modernizare (reabilitare) eficientă sau dacă este mai bine ca imobilul să fie demolat. În consecință, faza „expertiză termică” a auditului energetic ar trebui să includă și o investigație in situ a umidității. Prezentele cercetări, printre puținele efectuate în țara noastră, au urmărit evaluarea efectelor acțiunii de lungă durată a umidității de echilibru asupra durabilității și performanței de izolare termică a clădirilor, în vederea obținerii unor date tehnice cu implicații în construcția de locuințe noi și reabilitarea termică a fondului

construit existent. Prelucrarea și analiza datelor rezultate în urma măsurărilor efectuate pe suprafața pereților, începând de la baza acestora și până la înălțimea de 2 - 2,20 m, au condus la concluzia că umiditatea la suprafața pereților scade cu creșterea înălțimii. Peste 2, 20 m, în general umiditatea se stabilește în jurul unor valori constante de 6 – 7 %, perturbate de prezența eventualelor elemente ca atice și solbancuri, care umbresc suprafața pereților, împiedicând local înșorirea ca pe restul pereților. Trebuie menționat faptul că umiditatea la suprafață cunoaște variații și în zona elementelor de tâmplărie, mai exact a ferestrelor prevăzute cu pervaz, la care se poate menționa prezența fenomenelor anterioare. În ceea ce privește interiorul pereților, măsurătorile s-au efectuat cu ajutorul sondelor de umiditate, în trei puncte reprezentative, situate la 10 cm de la baza peretelui, respectiv 50 cm și 100 cm. Introducerea sondelor în interior a necesitat efectuarea unor găuri cu adâncimi progresive, în general de 3 - 5 cm, 7 - 9 cm și 11 - 13 cm. Concluziile prezentului studiu se referă exclusiv la clădirile analizate, urmărind evidențierea unor aspecte reale, chiar dacă negative, în vederea analizării acestora și eventual a găsirii unor soluții pentru remedierea problemelor existente. Departate de exactitatea măsurărilor efectuate în laborator, unde condițiile climatice (și nu numai) sunt în general controlabile, justețea și exactitatea valorilor din prezentul studiu poate fi desigur afectată de erori.

IGRASIA

ALLIANCE

BORDERLINESTRATEGY

RYTHM'NFLUX

HAIRYTABULA MIKIM AUS&NAVACOSMICA

BLOOD'NBONES

Omul se circumscrie în afară, ca organism fizic, prin pielea sa. Dacă înțelegem organismul uman este necesar să spunem: Însuși organismul uman, cu diferitele sale sisteme de forță, își dăruiește un fel de închidere spre exterior, prin piele. Cu alte cuvinte, organismul uman este un sistem de forțe care se autodetermină în așa fel, încât capătă exact conturul care apare în forma pielii noastre. Trebuie să spunem că, în cadrul procesului de existență al omului, ne aflăm în fața faptului interesant că în limitarea formei exterioare ne este dată expresia plastică pentru întreaga activitate a sistemelor de forță din organism. Dacă însă organismului îi este dată o asemenea expresie prin însăși pielea lui, trebuie să presupunem că în componența pielii ar trebui să se regăsească, într-un mod oarecare, întregul om. Dacă omul trebuie să facă în așa fel încât pielea sa, ca limită a formei, să exprime ceea ce este el, în cuprinsul pielii ar fi normal să se regăsească tot ceea ce aparține întregului organism uman. Și, în fapt, dacă analizăm elementele ce aparțin întregului organism uman, vom constata că în componența pielii este prezent tot ceea ce este inclus în sistemele de forțe ale organismului general.

Individul uman, așa cum ni se înfățișează, ca om al Pământului, conține unealta Eului său, sângele, astfel încât el este „om” prin aceea că ascunde în sine Eul său, și pentru că acest Eu își poate crea o expresie a entității umane care poate ajunge până în sistemul său fizic, poate manevra o unealtă, care este sângele. Dacă suprafața corpului nostru, limitarea formei noastre, este o componentă importantă a organismului în întregul său, atunci acest organism total trebuie să acționeze, prin sânge, până la nivelul pielii, pentru ca să poată fi prezentă o expresie a entității umane întregi, în măsura în care ea este fizică. Dacă cercetăm pielea, pe care trebuie să ne-o reprezentăm ca fiind alcătuită din mai multe straturi, care acoperă suprafața întregului corp, vom observa că în ea se găsesc vase de sânge. Trebuie să conchidem atunci că prin aceste vase fine de sânge Eul își trimite forțele în piele și poate să creeze o expresie a entității umane prin sânge. Mai știm apoi că unealta fizică pentru tot ceea ce noi numim conștiință o constituie sistemul nervos. Iar în măsura în care limita suprafeței corpului este o expresie a întregii structurări a omului, nervii trebuie să pătrundă până în interiorul pielii, pentru ca omul să-și creeze o expresie corespunzătoare în aceasta. Din această cauză, pe lângă vasele fine de sânge aflate în straturile pielii, întâlnim terminațiile nervoase. Acestea sunt numite de obicei – chiar dacă nu cu justificare deplină – „corpusculi tactili”, deoarece se crede că omul percepe prin ele lumea exterioară (prin simțul tactil), așa cum prin ochi și urechi percepe lumina și sunetul. Vom vedea mai departe cum stau lucrurile, de fapt. Așadar, găsim în piele ceea ce este expresia sau organul corporal al Eului omenesc, dar vedem și ceea ce este expresie

a conștiinței, nervi fini, cu ramificațiile lor ultime în piele. Apoi trebuie să căutăm și ceea ce este expresie a ceea ce putem considera a fi unealta procesului vieții. Într-un anumit sens, ne-am referit la acesta când am discutat despre eliminare (secreție), văzând în ea un fel de frânare, ce apare ca o ființă vie care vrea să existe în lume și care, în acest scop, are nevoie să se închidă spre exterior. Acest proces poate avea loc numai prin faptul că trăiește în sine o frânare. Trăirea acestei frânări în sine însăși este mijlocită de organele secretorii, numite, în sensul cel mai larg, glande. Glandele sunt organe secretorii și în această calitate are loc în ele acea frânare care produce rezistențe interioare necesare pentru ca o ființă să se poată închide în interiorul său. Trebuie să acceptăm premisa că glandele, așa cum le aflăm repartizate în organism, aparțin și pielii. Aflăm, în adevăr, în piele diferite glande, care desfășoară la acest nivel o activitate de eliminare, proces al vieții. Dacă cercetăm ce se află dincolo de aceasta, vom găsi un proces pur substanțial, transmiterea materiilor de la un organ la altul. V-aș ruga să faceți o deosebire netă între un proces care aparține vieții și este un proces secretoriu, care creează frânări interioare, și acel proces care transportă pur și simplu în mod exterior și care are drept consecință o redepozitare de substanțe dintr-un organ în altul. Pentru o concepție materialistă aceste două procese ar putea fi identice, dar pentru o înțelegere exactă a adevărului trebuie spus că ele sunt total diferite. Noi nu avem de-a face, la nivelul nici unui mădular al organizării umane, cu un simplu transport de substanțe de la un organ la altul. Dar în momentul în care materiile nutritive sunt preluate de procesul vieții, avem de-a face cu procese care au loc în activitățile de eliminare sau secreție interioare. Coborâm, așadar, de la procesele vieții propriu-zise la procesele corpului fizic când spunem că, din punct de vedere fizic, acest proces de secreție se percepe ca și cum substanțele nutritive preluate ar fi transportate în cele mai diverse părți ale corpului fizic, în timp ce, pe de altă parte, este vorba de o activitate vie, un fel de autoconștientizare a organismului în propriul său interior, prin faptul că se creează obstacole. Prin procesele vieții are loc un transport de substanțe; acest lucru este prezent în piele, ca și în alte părți ale organismului. Substanțele nutritive sunt eliminate continuu, sunt purtate, prin piele, spre afară (procesul transpirației), astfel încât și în acest caz avem de-a face, în sens fizic, cu un transport, cu o transformare fizică a substanțelor în organism.

În esență, am arătat, prin cele spuse mai sus, că în organul exterior al pielii se găsesc atât sistemul sangvin, ca expresie a Eului, cât și sistemul nervos, ca expresie a conștiinței – și vreau să ajung în mod treptat la precizarea că suntem îndreptățiți să cuprindem toate fenomenele conștiinței în expresia „corp astral”, așadar sistemul nervos ca expresie a corpului astral. Ceea ce numim sistem

BLOOD'N BONES

glandular este o expresie a corpului eteric, sau corp al vieții, iar ceea ce trebuie denumit proces propriu-zis de nutriție și redepozitare este o expresie a corpului fizic. Toate mădulele constitutive ale organismului uman sunt astfel prezente în sistemul pielii, prin care omul se închide spre exterior. În orice caz trebuie să luăm în considerare că toate sistemele componente ale organismului uman, sangvin, nervos, digestiv etc., formează, prin interacțiunile dintre ele, un întreg, și, dacă privim cu ochii fizici aceste patru sisteme ale organismului uman, o facem în două accepții diferite. Pe de o parte, spunem că în cadrul existenței noastre pământești organismul uman are un sens, dacă este, ca organism integral, un instrument al Eului. Dar el poate fi astfel numai dacă următorul instrument de care poate face uz Eul, sistemul sangvin, există în el. Da, putem spune, sângele este instrumentul următor al Eului. Dar sistemul sangvin există numai dacă preexistă toate celelalte sisteme. Sângele nu este numai „un suc cu totul deosebit”, în sensul în care a spus-o poetul, ci trebuie să se recunoască faptul că el nu poate exista altfel decât dacă se integrează în întregul organismului uman. Cu structura pe care o are, el nu poate exista decât în organismul uman. Mai departe ne vom mai referi la relația dintre sângele uman și cel animal; va fi o discuție importantă tocmai pentru că știința exterioară îi acordă, în prezent, o mică importanță. Azi ne ocupăm de sânge ca expresie a Eului uman – și în sensul unei observații pe care am făcut-o la începutul ciclului de conferințe, și anume că ceea ce se spune despre om nu este permis să fie extins la altă ființă. Putem spune, așadar, că organismul omului este alcătuit astfel încât este capabil să preia în sine circulația sangvină, să aibă sânge, așadar instrumentul care este unealtă a Eului nostru. Pentru aceasta însă organismul integral al omului trebuie să fie mai întâi constituit.

În afară de om, pe Pământ există și alte entități, care aparent au o anumită înrudire cu omul, dar care nu sunt apte să exprime un Eu uman. Este evident că ceea ce la alte sisteme pare asemănător structurării omului este constituit altfel decât la om. Cu alte cuvinte, în acele sisteme care premerg sângelui trebuie să fie structurat tot ceea ce poate prelua sângele. Aceasta înseamnă că se impune să avem un astfel de sistem nervos care să poată prelua un sistem sangvin având specificul sistemului sangvin uman; trebuie să avem un astfel de sistem glandular care să fie pregătit pentru circulația sangvină umană și în aceeași măsură trebuie să avem pregătit un sistem digestiv adecvat sistemului sangvin al omului. Dar aceasta înseamnă că și din cealaltă perspectivă a organismului uman – de exemplu, a sistemului digestiv pe care l-am considerat expresia corpului fizic propriu-zis al omului – este necesar să existe în prealabil structurat Eul. Întreaga nutriție trebuie să fie în așa fel condusă în organism, încât sângele să poată circula pe traseul său normal. Ce înseamnă aceasta?

Sângele este cel mai mobil dintre toate sistemele noastre. Știm că la cea mai mică intervenție a noastră asupra căilor sangvine sângele urmează imediat alte căi decât cele obișnuite. Este suficient să ne înțepăm într-un loc și sângele va lua o altă cale decât cea obișnuită. Acest lucru are o importanță deosebită, deoarece ne arată că sângele este elementul cel mai determinabil al corpului uman, că el își are suportul în celelalte sisteme de organe, având în același timp cea mai slabă stabilitate, și că poate fi cel mai mult determinat prin trăirile Eului conștient. Nu vreau să pătrund acum în teoriile fantastice ale științei exterioare cu privire la îmbujorarea sau paloarea care însoțesc sentimentele de rușine și teamă, ci vreau să mă refer doar la faptul pur exterior că la baza unor trăiri ca rușinea și teama sau frica se află viețuiri ale Eului care pot fi recunoscute prin acțiunea lor asupra sângelui. În cazul sentimentului de frică sau teamă, am avea să ne apărăm de ceva despre care credem că ar acționa asupra noastră: Eul nostru ar vrea să se retragă în sine. În cazul sentimentului de rușine, am dori cel mai mult să ne ascundem, am vrea să ne desființăm Eul. În ambele situații – mă refer numai la situația exterioară – sângele urmează, ca unealtă materială exterioară, trăirilor Eului; în sentimentul de teamă și de frică, când Eul vrea să se retragă în sine în fața a ceva de care omul se simte amenințat, omul devine palid; sângele se retrage spre un centru, spre interior; când omul ar dori să se ascundă de rușine, să-și desființeze Eul, când ar prefera să nu existe și ar dori să se strecoare într-o ascunzătoare, sângele se extinde, sub influența impresiei trăite de Eu, până la periferie. Vedeți dar că sângele este sistemul cel mai determinabil din om și că poate urma într-un mod foarte precis trăirile Eului. Cu cât coborâm mai mult în sistemele de organe, cu atât mai puțin comportarea sistemelor se conformează în acest fel Eului nostru, cu atât ele sunt mai puțin înclinate să se adapteze întru totul trăirilor interioare ale Eului. În ceea ce privește sistemul nervos, știm că el este alcătuit din căi nervoase, al căror traseu este relativ stabil în comparație cu celea ale sângelui. În timp ce sângele este mobil și poate fi condus sub impresiile trăirilor Eului de la o zonă a corpului la alta, cum se întâmplă în cazul rușinii și fricii, în ceea ce privește căile nervoase trebuie să acționeze forțele conștienței; acestea nu pot deplasa materialul nervos dintr-un loc în altul, așa cum se întâmplă cu materialul sangvin. Materialul sistemului nervos este mai determinat decât materialul sangvin. În cazul sistemului glandular, lucrurile sunt și mai evidente, în sensul că el este

BLOOD'N BONES

14845

format din glande care au sarcini foarte precise, destinate unor locuri exacte din organism. Când o glandă trebuie să fie activată într-un anumit scop, ea nu poate fi excitată printr-o fibră asemănătoare fibrei nervoase; ea trebuie să fie excitată chiar la locul unde se află. Așadar, ceea ce există în sistemul glandular este încă și mai determinat, iar glandele trebuie să le excităm acolo unde se află. În timp ce activitatea nervoasă poate fi condusă în lungul fibrelor nervoase (mai găsim aici și fibre de legătură care leagă diferiții ganglioni între ei), glanda trebuie căutată acolo unde se află. Dar acest proces de „consolidare”, de creștere a stării interioare de „a fi determinat” – nu de „a fi determinabil” – este și mai bine exprimată în tot ce aparține sistemului de nutriție prin care omul își încorporează direct substanțele necesare pentru a fi o ființă fizic sensibilă. Cu toate acestea, în încorporarea de substanțe trebuie să aibă loc o pregătire deplină pentru unealta Eului și, de asemenea, și pentru celelalte unelte. Să cercetăm organismul uman începând cu sistemul său cel mai inferior – sistemul hrănirii, în sensul cel mai larg, prin care substanțele organismului sunt transportate la toate structurile; ordonarea acestor substanțe trebuie să determine ca formarea, construirea exterioară a omului să se producă astfel încât expresia Eului în organizarea lui să aibă loc la sfârșit. Pentru aceasta este necesar nu numai ca substanțele hrănitoare să fie transportate și depozitate în cele mai diferite locuri ale organismului, ci să fie făcute toate pregătirile necesare pentru a condiționa forma exterioară a organismului uman.

Este important, oricum, să ne lămurim cu privire la faptul că în piele sunt reprezentate toate sistemele organismului uman, încât găsim chiar și pe cel aflat pe treapta cea mai de jos, pe cel al nutriției, astfel încât am putut spune: În piele se revărsă tot ceea ce aparține în sensul cel mai exact sistemului fizic al omului, ca sistem nutritiv. Ați putea crede că pielea, deși conține toate sistemele organismului uman, are un mare defect. Pielea ia forma organismului uman; dar prin ea însăși ea nu ar avea această formă, nu ar fi în stare să dea omului forma, deși conține toate sistemele de organe. Dacă nu ar exista decât ceea ce este prezent în piele, omul s-ar prăbuși în sine; prin ea, omul nu ar putea să-și păstreze verticalitatea. Înțelegem din acest fapt că nu sunt necesare numai acele procese nutritive care fac din piele un sistem

fizic; trebuie să fie posibile și celelalte procese nutritive care condiționează forma generală a organismului uman; avem în vedere, ca procese nutritive, acele procese care se desfășoară în cartilaje și în oase. Ce fel de procese sunt acestea?

Când materialul nutritiv ajunge la un cartilaj sau la un os, el este transportat numai ca material fizic, iar ceea ce găsim în final în cartilaj sau în os nu reprezintă nimic altceva decât materiile nutritive transformate; dar ele sunt altfel transformate decât în piele. Putem spune deci că în piele avem, de fapt, substanțe nutritive transformate care se depun în periferia extremă a corpului, în lungul formei, pentru a deveni oameni fizici; dar în modul cum se depune materialul nutritiv în os trebuie să vedem un proces nutritiv care se rotunjește pentru a da forma umană, și care este un proces nutritiv transformat față de cel care se manifestă în piele. Ne va fi ușor, acum, să ne imaginăm întregul proces al nutriției, al sistemului de transport al substanțelor nutritive, după modelul de abordare pe care l-am folosit pentru sistemul nervos.

Dacă privim pielea care închide în final omul spre exterior și substanțele nutritive care fac posibilă închiderea spre exterior, care, în sine, dă omului suprafața, dar care niciodată nu ar putea realiza forma acestuia, ne va fi clar că acest mod de hrănire a pielii este procesul cel mai nou din organismul uman și că în modul cum sunt hrănite oasele trebuie să vedem un proces care se află într-un anumit raport cu nutriția pielii, așa cum am putut stabili o relație între procesul de formare a creierului și a măduvei spinării. În timp ce creierul s-a dovedit a fi organul cel mai vechi, iar măduva cel mai tânăr, creierul apărând ca o măduvă transformată, pe o treaptă de dezvoltare ulterioară vom fi îndreptățiți să afirmăm că ceea ce vedem în mod exterior în procesul genezei pielii ni-l putem închipui ca fiind transformat pe o treaptă ulterioară. Îl putem vedea în procesul nutritiv solidificat, în formarea cartilajelor și a oaselor. Acest mod de abordare a organismului uman ne-ar îndrepta spre reprezentarea că ceea ce întâlnim în prezent ca sistem osos, în care procesul de hrănire ni se arată într-un mod interior solid, parcă pământos, s-a petrecut anterior într-o substanță mai moale și s-a întărit abia mai târziu, dând naștere sistemului osos solid. Acest lucru poate fi verificat de știința exterioară,

BLOOD'N BONES

care ne învață că unele formațiuni care constituie mai târziu în organismul uman oase propriu-zise apar la vârsta copilăriei sub formă cartilaginoasă. Aceasta înseamnă că oasele se formează printr-o masă mai moale, cartilaginoasă, prin depunerea unui alt material nutritiv decât cel din masa cartilaginoasă. Avem de-a face, în acest caz, cu trecerea de la o formă mai moale într-una mai tare, așa cum se mai întâmplă și în prezent în viața umană individuală. Dacă vedem în cartilaj o treaptă premergătoare a osului, putem spune: Întreaga depunere a sistemului osos în organism ne apare ca un ultim rezultat al acelor procese pe care le constatăm, de exemplu, în hrănirea pielii. Totul trebuie să transforme în modul cel mai simplu substanțele cele mai moi și să le împingă spre organele corpului; când aceste lucruri sunt pregătite, pentru ca în final să rezulte forma umană generală, procesul nutritiv se poate desfășura și anumite părți se pot durifica, devenind material osos. Modul cum se înfățișează oasele ne dă prilejul de a spune: În măsura în care luăm în considerare omul până la treapta de dezvoltare actuală, nu putem consemna, de fapt, nici un alt fel de progres al procesului de nutriție dincolo de formarea oaselor. În timp ce, în cazul sângelui, avem de-a face cu materialul cel mai determinabil din om, în substanța osoasă, în ceea ce ne apare în forma osului, avem de-a face cu materialul cel mai nedeterminabil, care s-a întărit până la un anumit punct, dincolo de care nu mai există nimic, și care a condus la un anumit punct al formei celei mai solide. Dacă mergem pe firul discuțiilor anterioare, când afirmam că sângele este unealta cea mai determinabilă a omului, în timp ce nervii sunt mai puțin determinabili, trebuie să spunem: În sistemul osos, care se află la baza întregii organizări a omului, avem de-a face cu ceea ce a ajuns la ultima treaptă – și care reprezintă un ultim produs de transformare. Din această cauză, în ciuda faptului că sistemul osos este în întregime orientat spre Eu, tot ceea ce ține de formarea sa se desfășoară în așa fel încât, în final, oasele să poată fi un sprijin al unui organism, căile sangvine să aibă traseul corect, iar Eul uman să-și poată avea unealta sa în aceste căi.

Aș vrea să știu cine ar putea, privind cu maximă uimire organismul uman, să nu spună: Am în fața mea ceva care trebuie să fi suferit cele mai mari transformări, care trebuie să fi parcurs cele mai multe trepte, care trebuie să fi început de la treapta cea mai simplă a unui proces

nutritiv și să se fi ridicat, în final, trecând prin multe etape, până la sistemul osos; la sfârșit, acesta a fost modelat în așa fel încât să poată fi purtătorul solid, sprijinitorul solid al Eului! Când devii conștient de modul cum acționează Eul până în formațiile osoase individuale, astfel încât în final omul să poată deveni un purtător de Eu, cine ar putea să nu fie cuprins de admirație față de această construcție a organismului uman, astfel încât să spună: Dacă privim acest om, avem parcă de-a face cu doi poli ai existenței fizice, reprezentați de sistemul sangvin, care este cel mai determinabil, și de sistemul osos, care este interior cel mai solid, cel mai nedeterminabil, care a realizat în cel mai înalt grad calitatea indeterminabilității. În sistemul osos al omului organismul fizic a găsit o ultimă expresie, o încheiere, în timp ce în sistemul său sangvin el a găsit, într-un anumit sens, pe treapta sa actuală de dezvoltare, un nou început. Dacă avem în vedere sistemul nostru osos, putem spune: Venerăm în acest sistem osos o încheiere a organizării umane. Iar dacă avem în vedere sistemul nostru sangvin, putem spune: Vedem în el ceva care a putut începe, după ce toate celelalte sisteme l-au precedat în organizarea omului. Despre sistemul osos putem spune: Prima lui structurare a existat ca o compoziție moale, înainte ca glandele să se fi așezat la locurile lor, căci acestea trebuiau să fie purtate spre locurile lor prin forțele osoase, la fel și căile nervoase și cele sangvine. Cel mai vechi dintre sistemele de forțe ale organismului uman se află în sistemul osos; așadar, acesta se află la baza organizării noastre.

Dacă privim aceste două sisteme ale organismului uman, aflăm în sistemul sangvin elementul cel mai mișcător, atât de mișcător încât până la un anumit grad urmează oricărei mișcări a Eului, iar în schelet aflăm ceea ce este aproape complet sustras influenței Eului, acolo unde nu mai putem coborî cu Eul nostru; cu toate acestea în forma sa se află întreaga organizare a Eului. Sistemele sangvin și osos reprezintă în om – chiar și numai la o contemplare exterioară – două forțe opuse, un început și o încheiere. Mai putem spune: În sângele veșnic în mișcare se exprimă viața umană; sistemul osos este aproximativ izolat; este ceea ce se sustrage vieții umane, servindu-i numai ca sprijin. Sau: Sângele care pulsează reprezintă viața noastră; sistemul osos – fiind un domn atât de bătrân – este ceea ce s-a sustras, s-a desprins din viață

BLOOD'N BONES

și nu mai vrea să slujească decât ca sprijin, nu vrea decât să dea formă. În timp ce în sânge trăim, în sistemul nostru osos am murit deja. Vă rog să rețineți această sintagmă ca un laitmotiv pentru conferințele următoare, căci vor rezulta din ea aspecte fiziologice importante: În timp ce trăim în sângele nostru, în sistemul nostru osos suntem, de fapt, deja morți! Am văzut de la început în om o dualitate. Acum, această dualitate ne întâmpină într-un alt mod: pe de o parte, sângele, cel mai mobil, cel mai viu element uman, și, pe de altă parte, sistemul osos, elementul ce se sustrage cel mai mult mobilității umane, purtând deja moartea în sine; el este în același timp cel mai puțin supus vieții Eului nostru. Sistemul osos și-a găsit deja, în forma sa, o încheiere – chiar dacă mai crește ulterior –, până la momentul din viața omului când trăirile Eului devin interior deosebit de mobile: o dată cu schimbarea danturii, sistemul osos și-a căpătat forma sa definitivă: după acest moment, el își desăvârșește numai creșterea formelor deja obținute. Formarea dinților, în jurul vârstei de șapte ani, este ultimul lucru care poate să mai ia naștere din sistemul osos. Este timpul în care are loc dezvoltarea de bază a sistemului nostru osos, când suntem încă sustrași mobilității noastre interioare. Atunci putem face și cele mai multe erori de hrănire, când sistemul osos se construiește din fundamentele și forțele întunecate ale organismului nostru. Pot fi comise greșeli în ceea ce privește sistemul osos tocmai prin modul de nutriție. În acești ani se pregătesc acele îmbolnăviri ale oaselor, din care rezultă rahitismul și alte boli asemănătoare, datorită proceselor de nutriție care au fost rău conduse. Vedem cum acționează în sistemul nostru osos ceea ce a fost sustras Eului.

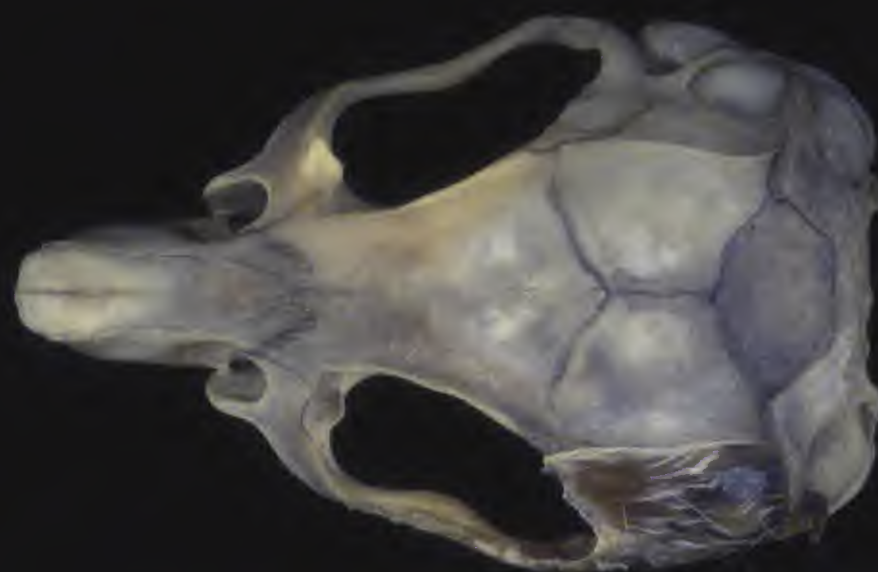
Cu totul altfel stau lucrurile cu sistemul sangvin, care urmează cu multă mobilitate vieții noastre umane individuale și care depinde mai mult decât oricare altă componentă structurală umană de procesele vieții interioare. Credința că sistemul nervos depinde mai mult de trăirile interioare decât sistemul sangvin este numai o concluzie eronată a științei exterioare. Acum nu doresc decât să menționez că modul cel mai simplu de influențare a sistemului sangvin prin viețuirile Eului îl exemplificăm prin roșirea datorită rușinii, fenomen în care are loc, ca expresie clară, trecătoare a vieții Eului în unealta acestuia, o redistribuire a sângelui. La fel

și paloarea ce însoiește frica. Vă puteți imagina, dacă așa ceva se exprimă chiar și numai în cazul unor procese trecătoare, cum trebuie să se exprime trăirile de lungă durată, devenite obicei în elementul excitabil al sângelui. Nu există nici o pasiune, nici o dorință sau alt sentiment devenite obiceiuri, sau când se exprimă în mod exploziv, care să nu se transmită ca trăire interioară sângelui, în calitate de instrument al Eului, și care să nu-și găsească aici expresia lor exterioară. Toate elementele nesănătoase ale viețuirii Eului se exprimă mai întâi în sânge. Și în toate cazurile în care vrem să înțelegem ceva din ce se petrece în sistemul sangvin este important să nu cercetăm numai procesul nutriției, ci mai ales procesele sufletești, în măsura în care sunt trăiri ale Eului ca dispoziție sufletească, pasiunile și sentimentele durabile etc. Numai o mentalitate materialistă va îndruma atenția, în cazul unor deranjamente în sistemul sangvin, spre nutriție. Căci nutriția sângelui se bazează pe nutriția sistemului fizic, a sistemului glandular, a sistemului nervos etc., și, în fond, când ajung la sânge alimentele au fost deja filtrate. Din această cauză, pentru ca sângele să fie afectat din exterior, trebuie să existe deja o îmbolnăvire avansată a organismului; dimpotrivă, toate procesele sufletești, toate procesele Eului acționează asupra a ceea ce se întâmplă în circulația sangvină. Așa se sustrage sistemul nostru osos proceselor din Eul nostru și așa se integrează sistemul nostru sangvin în procesele Eului nostru. Se spune că sistemul osos este structurat în mod independent de Eul uman – și totuși în sensul Eului uman –, în afară de o parte a lui, care, făcând excepție de la starea de nedeterminabilitate prin Eu, a prilejuit diferite ineptii. Dumneavoastră știți că există o „frenologie”, o cercetare a craniului. În ciuda faptului că anumite cercuri materialiste o privesc ca pe o superstiție, această cercetare a oaselor capului a căpătat treptat o nuanță materialistă, chiar și acolo unde se practică în mod serios. Într-o caracterizare grosolană, am putea spune: Frenologia se aplică în sensul căutării unei expresii a construcției interioare a Eului nostru, în formele craniului, în timp ce se stabilesc puncte de vedere generale: o excrescență înseamnă ceva, alta altceva etc. Se urmărește explicarea calităților umane după diferitele excrescențe ale craniului nostru, așa încât în sistemul osos al craniului frenologia caută o expresie plastică pentru Eul nostru. Practicată în acest fel, deși

BLOOD'N BONES

BLOOD'N BONES

pare să caute expresii aparent spirituale în structura diferitelor oase, frenologia este totuși o prostie. Cel care este cu adevărat un observator fin știe că nici un craniu omenesc nu se aseamănă cu altul și că niciodată nu s-ar putea indica proeminențe sau depresiuni generale pentru cutare sau cutare calitate sufletească, ci că un craniu se deosebește de altul prin forma sa.

Am spus că sistemul osos se sustrage Eului, pe care îl urmează în foarte mică măsură. Cu toate acestea, în timp ce oasele în general apar conformate tipic, oasele craniului și ale feței ne apar ca și cum ar corespunde într-o anumită privință Eului uman. Dar cine contemplă construcția craniului știe că, în ciuda faptului că omul însuși este o individualitate, la fel ca și structura craniului său, configurația craniului este conformată de la început corespunzător fiecărei individualități umane și că oasele craniului trebuie să se dezvolte ca și celelalte oase, dar la fiecare om altfel. Acest lucru se întâmplă din același motiv din care se dezvoltă în general calitățile individuale ale omului: ansamblul vieții umane individuale nu se desfășoară numai de la naștere la moarte, ci și în multe reîncarnări. Așadar, chiar dacă Eul nostru nu influențează în încarnarea actuală construcția craniului, el a dezvoltat, prin trăirile avute în încarnările sale anterioare, forțele ce determină construcția craniului în perioada dintre moarte și nașterea următoare, iar aceste forțe sunt cele care determină forma craniului din această încarnare, astfel încât în forma craniului nostru avem de-a face cu o expresie plastică pentru modul cum am trăit și acționat în încarnarea anterioară – dar, din nou, fiecare din noi, în mod individual. În timp ce toate celelalte oase exprimă ceva general uman, craniul exprimă în forma sa exterioară ceea ce am fost într-o încarnare anterioară. Așadar, elementul extrem de mobil al sângelui poate fi determinant în această încarnare; însă oasele noastre sunt sustrate cu totul influenței Eului în această încarnare, iar oasele craniene nu urmează Eului în actuala încarnare, ci reflectă felul în care el evoluează de la o încarnare la alta. El își pregătește forțele plasmuitoare, în perioada intermediară, în așa fel încât își concretizează o expresie a felului cum a fost în încarnarea precedentă tocmai în oasele craniene. Nu există o frenologie generală. Pe scurt, trebuie să apreciem fiecare om în parte, iar construcția

craniului nostru trebuie s-o apreciem ca pe o operă de artă, ca fiind ceva individual, o expresie a Eului, dar dintr-o încarnare anterioară. Vedem că însăși forma construcției osoase a craniului este atât de mult sustrasă activității sângelui, încât Eul nu mai are o influență asupra ei, decât numai la trecerea prin perioada dintre moarte și o nouă naștere, când preia, după moarte, forțe mai puternice, pentru a putea depăși și adopta acele forțe care s-au sustras complet mobilității umane. Din această cauză, dacă se vorbește despre reîncarnare și se spune: Este un lucru care se sustrage în general judecății, rațiunii noastre, se poate replica într-un anumit sens: Vă puteți convinge în mod palpabil despre faptul că Eul uman a fost aici într-o încarnare anterioară; când atinge un cap uman, ai dovada palpabilă a reîntrupării în fața ochilor! Cine nu admite acest fapt, cine vede un lucru paradoxal în modul cum se formează ceva exterior din care ar trebui conchis asupra a ceva viu, care a format din viața interioară ceva exterior, nu are dreptul să conchidă în nici o situație cu privire la ceva viu, când întâlnește altundeva o formă plastică. De exemplu, dacă cineva ar găsi în pământ o cochilie nu ar avea dreptul să conchidă, din forma exterioară a acesteia, că în ea a locuit cândva o ființă vie! Cine vrea să tragă concluzia că în cochilia moartă a existat cândva o ființă vie care a locuit aici și a format-o nu are voie să respingă concluzia logic echivalentă că în modelarea individuală a calotei craniene a omului ne este dată dovada nemijlocită pentru acționarea unei vieii anterioare în această viață!

Există aici una din porțile prin care putem lumina în mod fiziologic ideea reîncarnării. Trebuie numai să-ți acorzi timp. Dacă ai răbdare și aștepți, vei găsi locul unde pot fi aduse dovezile și modul cum trebuie ele aduse. Iar cine vrea să nege că în cele spuse acum există logică, trebuie să conteste întreaga paleontologie; căci ea se bazează pe aceeași concluzie. Vedem astfel cum prin pătrunderea în formele organizării umane putem raporta această organizare la bazele ei spirituale.

1 4 8 6 0

HALLOWEEN

HAPPENINGS

WALT DISNEY

MIKI MAUS ȘI NAVA COSMICĂ

**ATENȚIE!
PROIECTUL RĂCHETEI
LUI MIKY ESTE
FOARTE SECRET!
NU ÎNCERCAȚI SĂ-L
COPIAȚI!**

Meleagurile natale se întrezăreau în depărtare.

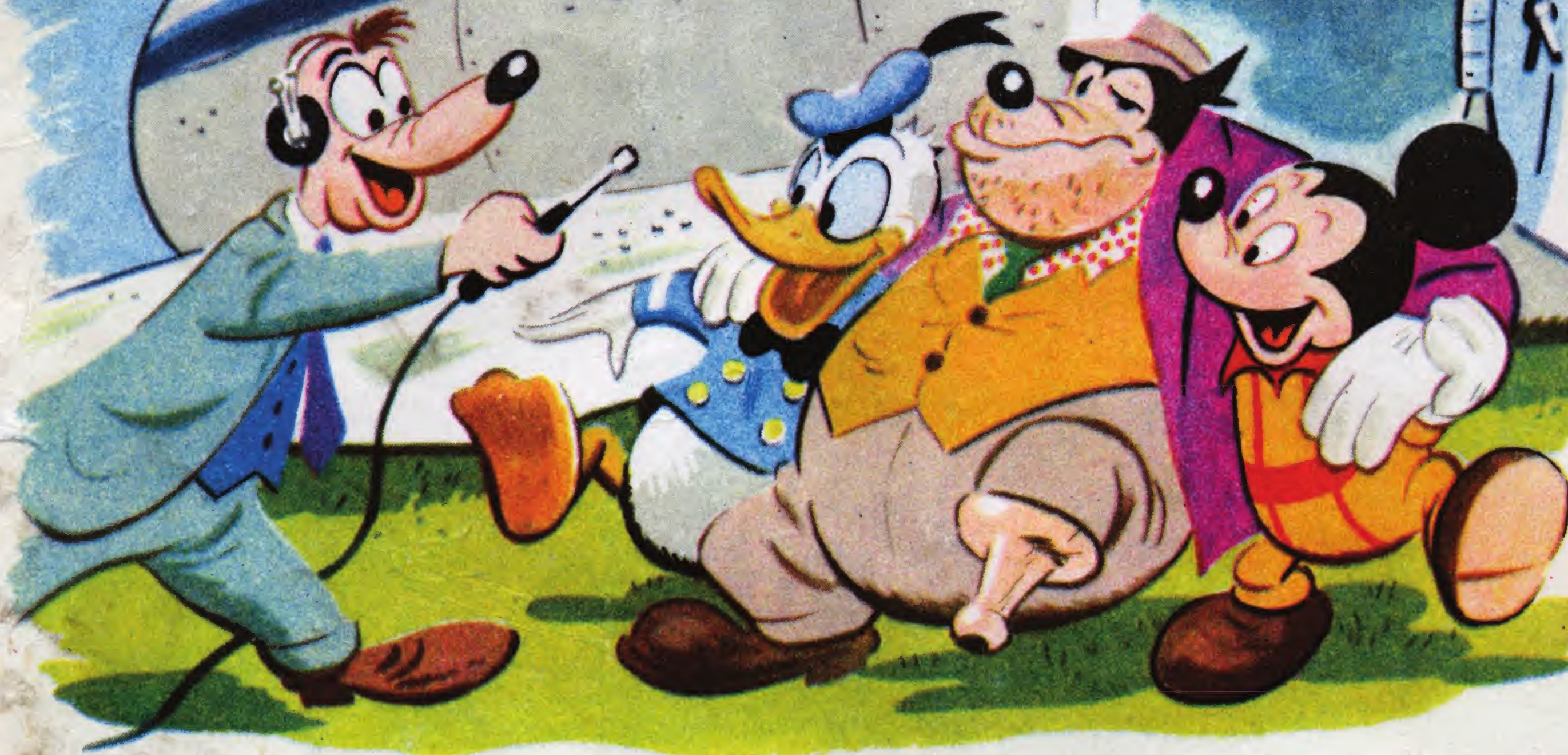
Ce primire grozavă îi aștepta când coborîră din prețioasa lor navă! Cu ce urale fură întâmpinați eroii noștri când își făcură apariția, spri-

jinind trupul șovăielnic al lui Petre Picior de Lemn!

— Cum e-n lună? îi întreabă un reporter de la televiziune.

— Grozav! zise Miki zîmbind cu gura pînă la urechi. Dar și mai grozav e acasă.

borderline strategy

The Secure Border Initiative (SBI) is a comprehensive multi-year plan to secure America's borders and reduce illegal migration. Homeland Security Secretary has announced an overall vision for the SBI which includes: more agents to patrol our borders, secure our ports of entry and enforce immigration laws; expanded detention and removal capabilities to eliminate "catch and release" once and for all; a comprehensive and systemic upgrading of the technology used in controlling the border, including increased manned aerial assets, expanded use of UAVs, and next-generation detection technology; increased investment in infrastructure improvements at the border – providing additional physical security to sharply reduce illegal border crossings; greatly increased interior enforcement of our immigration laws – including more robust worksite enforcement; Under SBI, our goal is to have operational control of both the northern and southern borders within five years. The President recently signed the Homeland Security Appropriations Bill into law, which included an 11% increase for U.S. Customs and Border Protection, bringing total funding to more than \$7 billion – funds that will enable us to increase our physical presence at the border by hiring an additional 1,000 Border Patrol agents. With these new hires, Border Patrol will increase by nearly 3,000 agents since 9/11. The Homeland Security Appropriations Bill also includes roughly \$3.9 billion in total funding for U.S. Immigration and Customs Enforcement (ICE) this fiscal year, a 9% increase over last year. Included are significant funding increases for ICE criminal investigators, detention beds, fugitive operations teams, and Immigration Enforcement agents. The increased funding will allow ICE to add roughly 250 new criminal investigators to better target the human smuggling organizations and other criminal groups that exploit our nation's borders. It will also allow ICE to add 400 new Immigration Enforcement Agents and 100 new Deportation Officers.

Detention and Removal

The vision for re-engineering the detention and removal process is to create an efficient system that will always have available detention capacity and a streamlined

borderline strategy

process to minimize the length of detention prior to removal of the alien. **Detention Capacity:** The Homeland Security Appropriations Bill contained funds that will enable us to add 2,000 new beds, bringing the total number of beds up to about 20,000. This action alone will allow us to remove thousands of illegal immigrants from our country. The Department of Homeland Security (DHS) is committed to developing innovative approaches to further expand our detention capacity, including exploring new partnerships with state and local governments. **Expedited Removal (ER):** DHS currently has the legislative authority to place certain classes of aliens into ER if they were apprehended nationwide within 2 years of entry. By policy, DHS has chosen to exercise this authority at all Ports of Entry and between Ports of Entry only along the Southwest border for aliens apprehended within 100 miles of the border and within 14 days of entry. DHS is reviewing options to expand ER further.

Technology and Infrastructure

DHS will field the most effective mix of current and next generation technology with appropriately trained personnel. Our goal is to ultimately have the capacity to integrate multiple state of the art systems and sensor arrays into a single comprehensive detection suite. **Improved Technology:** DHS will improve security in the areas between ports of entry by integrating and coordinating the use of technology including more Unmanned Aerial Vehicles (UAVs), aerial assets, Remote Video Surveillance camera systems, and sensors. DHS will create an integrated border security system, with awards beginning in fiscal year 2006 and deployment beginning in fiscal year 2007. DHS obtained a Predator B UAV to enhance our ability to secure the southwest border, and we are taking opportunities to partner with the Department of Defense to utilize advanced but proven military technologies to help us with our border security mission.

Enhanced Infrastructure: DHS will expand infrastructure systems throughout the border where appropriate to strengthen our efforts to reduce illegal entry to the United States-exemplified by Secretary Chertoff's announcement to waive

borderline strategy

certain legal requirements necessary to ensure expeditious completion of the 14-mile Border Infrastructure System near San Diego, California. As in San Diego, DHS will improve border infrastructure in certain areas by increasing physical layers of security, building access roads to enable Border Patrol to speed response efforts, installing stadium style lighting to deter border crossers, and providing surveillance cameras to monitor incursion along targeted areas of the border.

Interior Enforcement

DHS will strengthen interior enforcement efforts to target those who enter illegally by unequivocally enforcing our laws and making sure that removal is achieved.

Workplace Enforcement: DHS will implement an employer self-compliance program that will link government and business in a united effort to reduce the employment of unauthorized aliens in specific industries. The partnership will assemble a “best practices” methodology that employers will use to minimize certain known vulnerabilities in the legally required employment eligibility verification process. The employers will assist DHS by using their corporate and industry leadership to influence competitors, vendors, and contractors to adopt the best practices methods to ensure all businesses dealing with participating corporations are in compliance with legal hiring requirements. DHS will seek to strengthen current worksite enforcement regulations to place an affirmative duty on employers to make inquiries on information suggesting that their employee is not authorized to work.

State and Local Partnerships: DHS employs existing 287(g) authority to work with Corrections Departments of selected states, authorizing correctional officers to identify, process, and begin removal proceedings for incarcerated criminals before they are released. This facilitates their expeditious removal from the United States when their sentence ends. Currently, 287(g) programs have been established in Alabama, Florida, Arizona, and certain counties in California. DHS is also exploring using these partnerships as force multipliers in fugitive operations as well.

Criminal Alien Program (CAP): CAP seeks to identify and remove all

borderline strategy

incarcerated criminal aliens from the United States. Key to this effort is identifying and screening foreign born aliens incarcerated in federal, state and major metropolitan jails and placing them into immigration proceedings prior to their release. The goal for CAP, with appropriate resources, is to screen 90% of all foreign born aliens in state and federal jails by FY09. Additionally, by FY10, a large percentage of aliens in major metropolitan jails will also be screened. **Fugitive Operations:** Currently, there are more than 450,000 absconders, and that number is growing at a rate of 40,000 per year. DHS will expand the national fugitive operations program so that in 10 years, DHS will eliminate the fugitive absconder population assuming appropriate resources. To achieve this goal will require the establishment of 100 fugitive operations teams nationwide (up from the current 44) as well as increased efficiencies in the program.

International

Border-related crime affects communities on both sides of our land boundaries, and a shared approach is imperative to disrupting criminal groups and saving lives. SBI will be implemented in a way that entails an appropriate dialogue with the Governments of Mexico and Canada. DHS will also work with other foreign governments to ensure they provide timely travel documents in order to remove the backlog of their nationals in our detention facilities. We will also ensure we maintain a productive dialogue in order to safely and quickly repatriate migrants back to their nations at the same rate at which they are arriving.

Country Clearances: Working with the Department of State, DHS is in the process of streamlining country clearances and internal U.S. government process changes that could cut several days from every escorted deportation.

Repatriation: DHS has begun to aggressively examine this process with foreign governments to ensure better coordination with other nations in regard to our repatriation efforts. Often individuals who are removable remain in detention facilities because the foreign country has failed to provide a travel document in a timely fashion.

RYTHM'N FLUX

Creșterea complexității proceselor și fenomenelor a impus intensificarea preocupărilor privind perfecționarea metodelor și tehnicilor teoretice și practice de conducere a acestora, atât la nivel microeconomic, cât și la nivel macroeconomic. Conceptele de sistem și gândire sistemică reprezintă, în acest context, rezultate semnificative ale cercetării științifice actuale. Înlocuirea metodelor analitice, deosebit de utile într-o serie de discipline în care descompunerea întregului în părți componente era absolut necesară pentru cunoaștere (economie, medicină, biologie) cu abordarea sistemică, integratoare a condus la o serie de rezultate valoroase pe plan teoretic și practic. În orice sistem managerial se remarcă deplasarea centrului de greutate al preocupărilor de la probleme pur tehnice și metode de conduită bazate pe intuiție, rutină și experiență, către metode care au în vedere relevarea aspectelor informațional decizionale în cadrul unor abordări formalizate, algoritmizate, susținute de tehnici informatice de vârf. Întreprinderea constituie componenta fundamentală a economiei, după cum celula este elementul fundamental al unui organism viu sau atomul, elementul fundamental al materiei. Acest „atom economic”, adică întreprinderea, este într-adevăr indivizibil. Cele trei funcțiuni economice fundamentale respectiv producția, vânzarea și gestiunea se regăsesc la toate nivelurile economice, mergând de la general (economia mondială) la cel particular (economia întreprinderii), trecând succesiv prin economiile naționale, regionale și de ramură. Întreprinderea reprezintă astfel veriga de bază care prezintă simultan cele trei funcțiuni fundamentale enumerate anterior. Relațiile dintre „economie”, considerată, sub aspectul ei general, și „întreprindere”, sunt așa de strânse, încât nu este posibil de a avea idei precise asupra uneia fără a poseda cunoștințe extinse asupra celeilalte. În prezent, dar mai ales în viitor, mediul economico-social și natural în care activează întreprinderile (firmele) devine tot mai complex, incert și generator de riscuri. Asemenea evoluții se produc pe fondul unor deplasări importante în activitatea economică: tendința de globalizare a relațiilor economice, accelerarea ritmului schimbărilor, transformarea cunoștințelor într-o resursă deosebită de care depinde obținerea avantajului competitiv ș.a..

Abordarea sistemică a întreprinderii și folosirea unui sistem integrat de administrare a resurselor existente oferă managerilor posibilitatea de a avea în orice moment o imagine clară asupra întreprinderii pe care o conduc, permițându-le să reacționeze prompt și să adopte decizii în cunoștință de cauză. În felul acesta are loc o adaptare a structurii și activității întreprinderii la condițiile mediului extern, proces care asigură stabilitatea internă a organizației. Întreprinderea modernă oferă o mare diversitate de prestații, este adaptabilă operativ la factorii de schimbare endogeni și exogeni, își fundamentează deciziile în contextul unor scenarii alternative, ale unei cereri incerte,

tot mai greu de anticipat. O asemenea întreprindere funcționează pe baza unui management modern, dinamic care asigură o asemenea gestiune, sub aspectul productivității, costului, profitabilității, performanțelor ecologice și socio-umane ce-i conferă avantaje competitive pe piața internă și externă. Una dintre cheile de succes ale întreprinderii moderne este aceea ca printre aptitudinile ei să fie și aceea de a fi „inteligentă”, de a înțelege funcționarea pieței și felul în care se integrează activitățile sale într-un lanț de valori interconectate, de a anticipa evoluțiile și de a se adapta lor.

Sistemul inteligent de management are la bază obiectivele de reducere a riscului, de stimulare a creativității și de antrenare în procesul de luare a deciziei. Decizia poate fi analizată ca un proces de reducere a riscului, deoarece se înmagazinează o mare masă de informații, experiențe și idei validate ce provin din surse diferite și care pot fi utilizate în manieră productivă prin anticipare. Stimularea creativității se realizează prin identificarea acțiunilor de „vârf” și prin furnizarea factorului de decizie a mijloacelor de analiză rapidă și sistematică a rezultatelor și opțiunilor. Antrenarea se realizează prin acumulare, îmbogățire și transfer a deciziilor, a mijloacelor de acțiune investigate și a direcțiilor alese. Prin posibilitățile sale de filtrare și acumulare de informații, prin rezultatele obținute, sistemele inteligente permit o conducere dinamică a întreprinderii.

Caracteristica științei managementului modern este situarea în centrul investigațiilor sale a omului în toată complexitatea sa, ca subiect și ca obiect al managementului prin prisma sarcinilor ce-i revin în strânsă interdependență cu obiectivele, resursele și mijloacele sistemului în care este integrat. Efectul acestei abordări îl constituie analiza sistemică a relațiilor și proceselor de management, ce se reflectă în caracterul multidisciplinar al cunoștințelor de conducere subordonat direct sporirii eficienței agenților economici. Supraviețuirea și dezvoltarea întreprinderilor e condiționată de existența unui management care să se bazeze exclusiv pe folosirea pârghiilor economice, scopul tuturor deciziilor de conducere fiind utilizarea eficientă a resurselor și maximizarea profitului. Dezvoltarea ciberneticii și a teoriei sistemelor au permis abordarea întreprinderii ca un sistem cibernetic industrial în care intrările sunt transformate în ieșiri cu scopul satisfacerii unor nevoi sociale. Transformarea trebuie să fie calitativ și cantitativ suficientă, adică să se efectueze cu o productivitate maximă și un consum minim de resurse.

În cadrul sistemului cibernetic industrial transformarea se produce pe liniile tehnologice în punctele de prelucrare echipate tehnic corespunzător, în condițiile în care acestea sunt disponibile de a executa o acțiune programată asupra obiectelor muncii. Eficiența sa

RYTHM'N FLUX

RYTHM'N FLUX

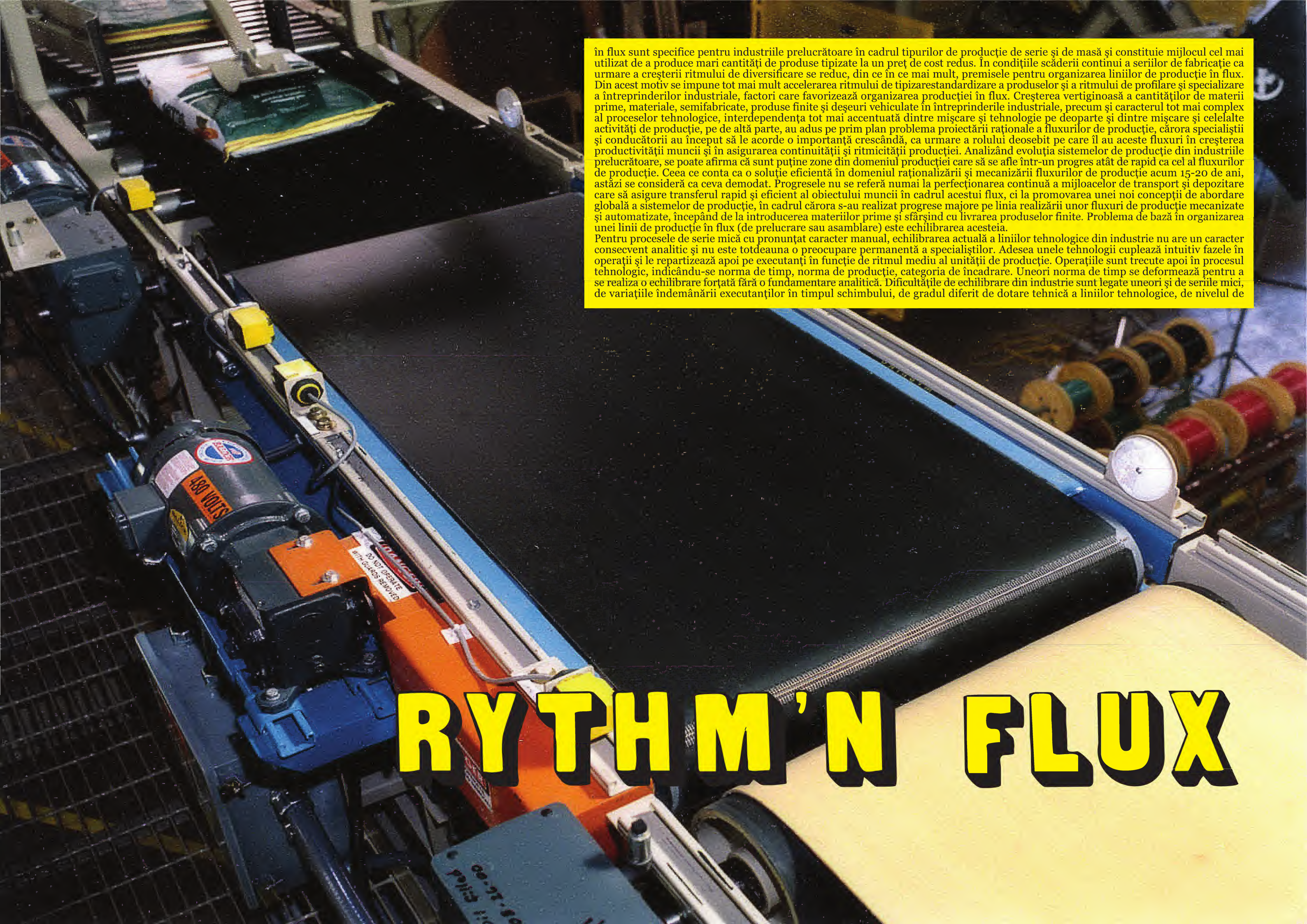
depinde de realizarea unei coincidențe între disponibilitatea mașinii și cea a obiectului. Un sistem de fabricație va fi reprezentat de totalitatea mijloacelor și relațiilor existente între aceste mijloace, capabile să rezolve o sarcină sau un domeniu de sarcini de fabricație, realizând astfel o transformare a fluxurilor de materiale și informații cu ajutorul fluxului de energie, astfel încât materialului să i se „imprime” anumite transformări care îi măresc valoarea.

Referitor la sistemul de fabricație, acesta se va constitui ca un sistem parțial al sistemului de producție. În timp ce sistemul de producție este cadrul general al tuturor activităților, atât a celor funcționale, cât și a celor direct productive necesare realizării produselor, sistemul de fabricație va fi denumit numai de anumite tipuri de sarcini în cadrul unui sistem de producție. Sarcina de fabricație este înțeleasă ca fiind o particularizare a sarcinii de producție. Realizarea unei sarcini de fabricație implică realizarea unor transformări într-o anumită succesiune și în anumite condiții de eficiență economică. Abordarea sistemică a liniilor tehnologice conferă un grad ridicat de generalizare a conceptului clasic de linie. Structura unui sistem de fabricație de tip linie tehnologică presupune determinarea elementelor și relațiilor care să facă posibilă manifestarea funcțiunii. Structurarea are ca punct de plecare sarcina de fabricație. Într-un sistem de fabricație linie tehnologică, fluxurile de materiale și materii prime, energie și informații se intercondiționează direct în vederea obținerii unor semifabricate și subansamble având o informație încorporată la un nivel cât mai ridicat. Competitivitatea sistemelor va fi determinată de această informație încorporată. Intrările din sistemul de fabricație au o structură care nu le permite să fie introduse nemijlocit în sistemul de producție, ci doar după o prealabilă transformare și pregătire.

Structurarea sistemelor de fabricație, a liniilor tehnologice, conduce la stabilirea de relații spațial-temporale, relații care se referă la comportarea în timp a elementelor de structură și la dependența de timp a intrărilor și ieșirilor. Coordonarea spațială a fluxului de materiale, a structurii funcționale, combinarea microsistemelor locului de muncă din punct de vedere al spațiului de amplasare și al continuității, poate conduce fie la apariția atelierelor pentru producția discretă, fie la apariția liniilor în flux, în care se realizează o ordonare spațial-succesivă din punct de vedere al operațiilor și la o desfășurare paralelă simultană a fluxurilor microsistemelor locurilor de muncă.

Organizarea liniilor de producție în flux a apărut în primul deceniu al secolului xx, răspândindu-se treptat într-o serie de țări dezvoltate din punct de vedere industrial și, în mod deosebit, după anul 1920, când s-a extins producția de serie mare și de masă. Liniile de producție

în flux sunt specifice pentru industriile prelucrătoare în cadrul tipurilor de producție de serie și de masă și constituie mijlocul cel mai utilizat de a produce mari cantități de produse tipizate la un preț de cost redus. În condițiile scăderii continue a seriilor de fabricație ca urmare a creșterii ritmului de diversificare se reduc, din ce în ce mai mult, premisele pentru organizarea liniilor de producție în flux. Din acest motiv se impune tot mai mult accelerarea ritmului de tipizare standardizare a produselor și a ritmului de profilare și specializare a întreprinderilor industriale, factori care favorizează organizarea producției în flux. Creșterea vertiginoasă a cantităților de materii prime, materiale, semifabricate, produse finite și deșeuri vehiculate în întreprinderile industriale, precum și caracterul tot mai complex al proceselor tehnologice, interdependența tot mai accentuată dintre mișcare și tehnologie pe deoparte și dintre mișcare și celelalte activități de producție, pe de altă parte, au adus pe prim plan problema proiectării raționale a fluxurilor de producție, cărora specialiștii și conducătorii au început să le acorde o importanță crescândă, ca urmare a rolului deosebit pe care îl au aceste fluxuri în creșterea productivității muncii și în asigurarea continuității și ritmicității producției. Analizând evoluția sistemelor de producție din industriile prelucrătoare, se poate afirma că sunt puține zone din domeniul producției care să se afle într-un progres atât de rapid ca cel al fluxurilor de producție. Ceea ce conta ca o soluție eficientă în domeniul raționalizării și mecanizării fluxurilor de producție acum 15-20 de ani, astăzi se consideră ca ceva demodat. Progresele nu se referă numai la perfecționarea continuă a mijloacelor de transport și depozitare care să asigure transferul rapid și eficient al obiectului muncii în cadrul acestui flux, ci la promovarea unei noi concepții de abordare globală a sistemelor de producție, în cadrul cărora s-au realizat progrese majore pe linia realizării unor fluxuri de producție mecanizate și automatizate, începând de la introducerea materiilor prime și sfârșind cu livrarea produselor finite. Problema de bază în organizarea unei linii de producție în flux (de prelucrare sau asamblare) este echilibrarea acestora.

Pentru procesele de serie mică cu pronunțat caracter manual, echilibrarea actuală a liniilor tehnologice din industrie nu are un caracter consecvent analitic și nu este totdeauna o preocupare permanentă a specialiștilor. Adesea unele tehnologii cuplează intuitiv fazele în operații și le repartizează apoi pe executanți în funcție de ritmul mediu al unității de producție. Operațiile sunt trecute apoi în procesul tehnologic, indicându-se norma de timp, norma de producție, categoria de încadrare. Uneori norma de timp se deformează pentru a se realiza o echilibrare forțată fără o fundamentare analitică. Dificultățile de echilibrare din industrie sunt legate uneori și de seriile mici, de variațiile îndemânării executanților în timpul schimbului, de gradul diferit de dotare tehnică a liniilor tehnologice, de nivelul de

RYTHM'N FLUX

îndeplinire a normelor, precum și de modul subiectiv în care se realizează cuplarea fazelor în operații, când principiul ritmicității este respectat numai parțial. Echilibrarea vizează egalizarea timpilor de execuție. O echilibrare perfectă se realizează însă foarte rar. Există totdeauna un timp suplimentar în cel puțin o operațiune. Obiectivul echilibrării liniilor este minimizarea costurilor pentru o cadență de lucru dorită sau pe durata funcționării liniei, cu o încărcare cât mai uniformă și mai completă a locurilor de muncă și oamenilor, ținând seama de restricțiile sistemului de lucru. Modelele de echilibrare urmăresc pe rând: fie încărcarea cât mai bună a forței de muncă, fie a utilajelor în condițiile extinderii mecanizării și automatizării, fie simultan ambele obiective. Datorită dificultăților de divizare a operațiilor care se execută la mașini, este mai greu să se echilibreze operațiile de preformare, prelucrare, față de cele de asamblare. Pentru eliminarea unor eventuale dezechilibre și a garanția siguranța în funcționare a liniilor, se pot prevedea stocuri de producție neterminată între operații. În esență, echilibrarea unei linii de producție implică realizarea următoarelor etape: 1. Stabilirea fazelor procesului tehnologic, 2. Evidențierea relațiilor de precedentă, 3. Evidențierea altor restricții de cuplare a fazelor, 4. Alegerea unei funcții obiectiv, 5. Stabilirea intervalului de variație a ritmului liniei, 6. Gruparea fazelor în stații de lucru având timpi cât mai apropiați de ritmul liniei sau un multiplu de ritm, astfel încât toate restricțiile să fie satisfăcute și funcția obiectiv să fie optimizată. În majoritatea cazurilor se acceptă faptul că timpii de execuție ai fazelor trebuie tratați ca fiind determiniști. Pentru linii tehnologice în care predomină activitățile executate de operatori umani, timpii de execuție ai fazelor sunt variabile aleatoare cu funcțiile de repartiție cunoscute. Atunci când dispersiile acestor variabile aleatoare sunt mici, din dorința de simplificare a modelelor matematice, timpii de execuție ai fazelor se tratează ca fiind determiniști, având ca valori mediiile variabilelor aleatoare asociate. În acest caz., echilibrarea vizează minimizarea numărului de stații de lucru în condițiile respectării restricțiilor de precedentă și limitării inferioare a probabilității ca timpul de execuție din fiecare stație să fie mai mic decât ritmul indicat. În cazul în care ritmul este fixat, minimizarea timpului total de neutilizare revine în majoritatea cazurilor la minimizarea numărului de stații de lucru. Este posibil să fie necesară determinarea ritmului pentru care timpul total de neutilizare este minim, cu condiția unui număr fixat de stații de lucru. Problema se complică dacă ritmul și numărul de stații se cer a fi determinate astfel încât produsul lor să fie minim. Considerarea mai multor modele care se prelucrează simultan pe aceeași linie, deși complică problema echilibrării, oferă șanse mai mari pentru o bună încărcare a liniei. În anumite cazuri este posibil ca rezolvarea problemei de echilibrare cu modele mixte să revină la rezolvarea problemei cu un singur model.

RYTHM'N FLUX

ELLSD
05-26-00
10

RYTHM'N FLUX

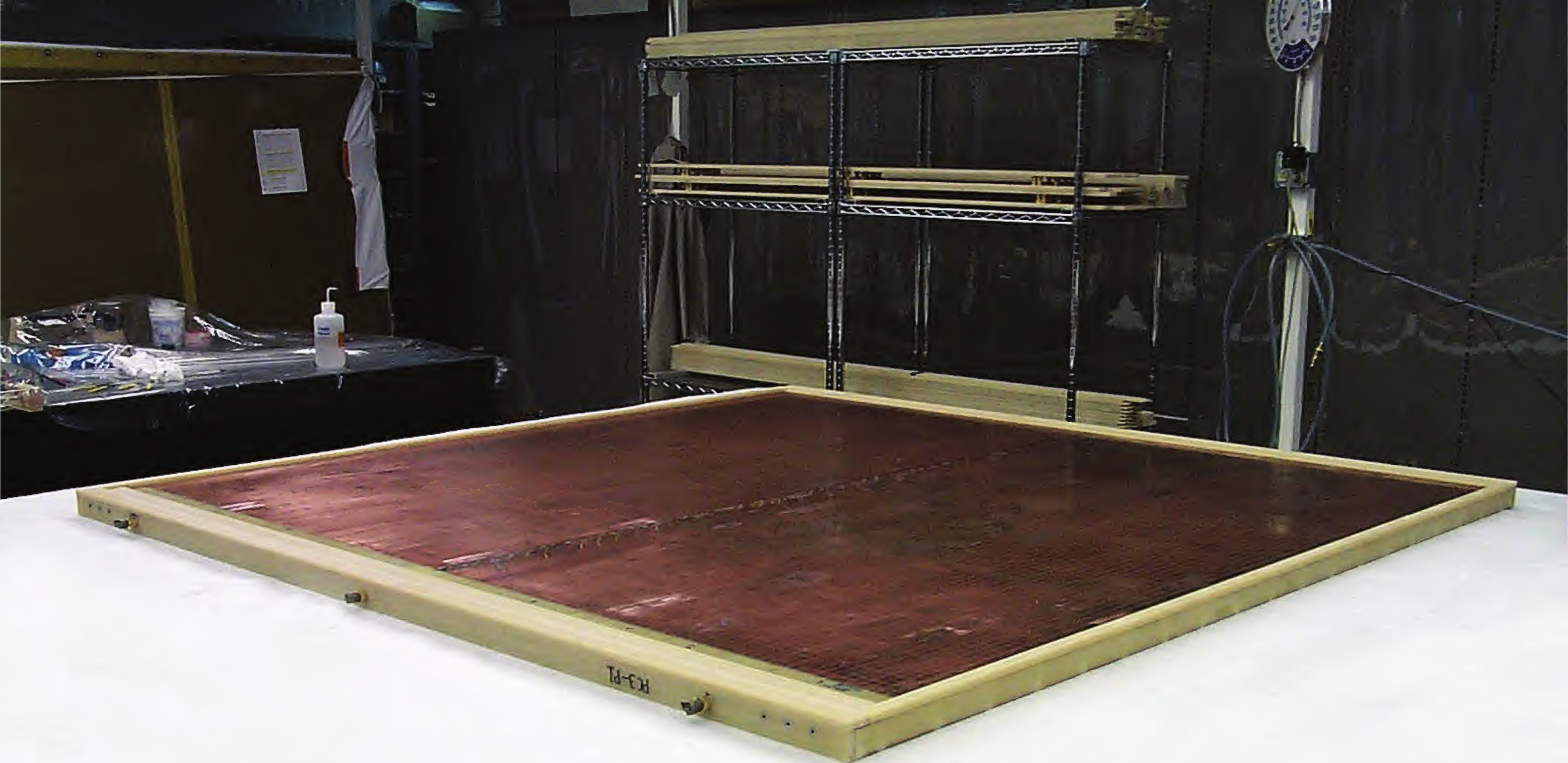

De obicei, echilibrarea vizează minimizarea timpului total de neutilizare, cu respectarea restricțiilor de precedentă și de încadrare într-un timp fixat.

Situațiile în care timpul de execuție al fiecărei stații de lucru este limitat superior de ritm, sunt asimilate cu o încărcare egală (echilibrată) planificată, deși în realitate se va obține (chiar pentru soluția optimă) o încărcare inegală, neplanificată. Încărcarea inegală planificată permite construirea unor stații, care deși neechilibrate, permit o utilizare mai elastică a forței de muncă prin posibilitatea ca unii operatori să lucreze în mai multe stații la linii diferite sau în afara liniei. În cazul timpilor de execuție stochastici, se dorește ca probabilitatea ca timpul de execuție din fiecare stație să nu depășească ritmul, să fie mai mare decât un număr dat. În cazul în care se dorește încadrarea în ritm a timpilor de execuție ai stațiilor și există faze având timpi de execuție mai mari ca ritmul, linia nu poate funcționa numai cu stații deservite de un singur operator care execută secvențial fazele care îi revin. Introducerea stațiilor multiple permite depășirea acestui impas prin procesare paralelă de către mai mulți operatori, a loturilor intrate în stație. Există cazuri în care pe lângă restricțiile de precedentă și de încadrare în ritm, apar noi restricții de amplasare a fazelor în stații de lucru. Multe tipuri de astfel de restricții se pot aduce sub forma unor restricții de compatibilitate cu o acoperire a partiției multimei fazelor în stații de lucru.

În unele cazuri, ca de exemplu considerarea timpilor de execuție stochastici sau încărcarea inegală planificată, amplasarea unor stocuri între stații de lucru conduce la o mai bună echilibrare prin evitarea influenței întârzierilor dintr-o stație asupra stațiilor următoare. În majoritatea abordărilor, ca funcție obiectiv se consideră timpul total de neutilizare, care trebuie minimizat. În cazul timpilor de execuție stochastici se urmărește minimizarea mediei timpului total de neutilizare. După cum rezultă din literatura de specialitate, minimizării costului total de funcționare a liniei pe o perioadă sau pe toată durata existenței acesteia, i s-a acordat mai puțină atenție.

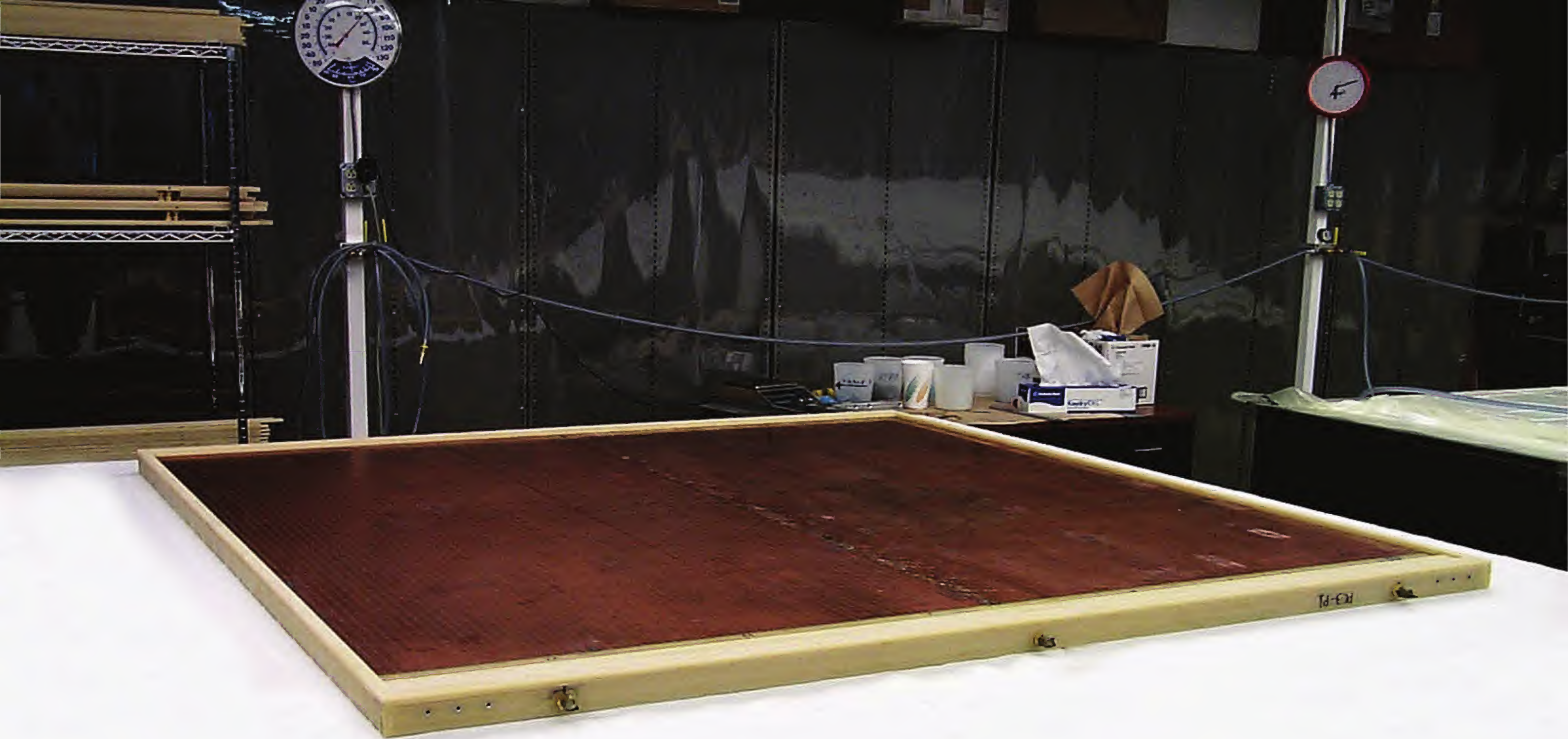

The problem of conflict resolution is certainly one of the most relevant in the present state of affairs of the world. With the destruction of the West/East division, the exacerbation of North/South differences, and the challenges of globalization, which further pressure Third World economies, new conflicts are arising, and in some cases their solution is not met with diplomatic means, and force is employed. Having worked at a small claims court in Brazil as a lawyer, providing mediation for the involved parties in order to avoid the use of the legal system, which, slow and bureaucratic, would not provide a swift solution, and having worked as a diplomat in a number of international conferences, I have noticed that there are ways to help avoid a conflict, and I am convinced that, provided one manages to get the parties to become reasonable, a more serious conflict can be avoided. It is vitally important, to me, that the parties involved be present in the negotiation. In the case of persons, they should be present, not only their attorneys. In the case of sovereign states, the best conference is that which is held between Heads of State. Diplomats often do not have the power to make certain decisions, and frequently assume that their government would not make certain concessions, which, however, their government would make. The same goes with lawyers - they are often prone to resist making any concession, knowing that their client would probably win over that concession in court, while the conflict could be solved easily, provided some concessions are made. Furthermore, the negotiations should be held 'face-to-face', i.e. live, not through electronic means or in writing. I have noticed very often that, while parties can be very hard in written communication, in speeches, etc., they very often soften up while in direct communication. Talking to another human being makes us unconsciously want to be kind, or to please, and we tend not to say certain things, and we can therefore make more concessions. This leads to a second, essential aspect of negotiation. The parties are always reasonable or, if

HAIRY TABULA

not, some preliminary talking will make them reason. It is extremely important to make one party feel the arguments of the other - not 'understand', but 'feel'. In negotiations, there is always a 'strong' party and a 'weak' one. The strong party can legally, or de facto, maintain its position, while the weak party can only in the long run hope to achieve some compensation. For instance, in a car accident the 'strong' party is the culprit who doesn't want to pay, because the longer it takes for him to be compelled to pay, the more time he will have to be prepared to meet the payment, while the 'weak' party needs the money immediately, and is therefore prepared to accept a lower payment. In territorial disputes, the strong party is the one that holds the land - I am assuming here that the weak party has some claim to the land, otherwise there would be no point in discussing it. The strong party must be made to feel the arguments of the weak, and the strong party must especially understand that the weak party is desperate, and that, if no concession is made, it will not be able to prevent the use of force or of the legal system. Therefore, the mediator should try to make the strong party feel the position of the weak party, and vice-versa. The weak party must also understand that, if it expects a quick solution and concessions to be made, it will have to forgo certain rights, it will have to accept a partial solution. An inherent part of the whole process is, of course, the will to compromise. If there are underlying motives for the dispute, and, in truth, a party does not want it solved - it wants the conflict to achieve full scale, then the mediation will be a complete waste of time. This is the case in certain international negotiations, where one of the parties' *raison d'être* is the existence of the 'enemy', especially when this 'enemy' can provide a focus of national mobilization and take away attention from more serious domestic problems. In that case, unreasonable demands will be made, and, since the negotiations will fail, the 'enemy' can be blamed for the failure, and a further armed conflict

HAIRY TABULA

will be justifiable in the eyes of the population. After direct contact has been made, and the arguments of one party explained to the other, and after the mediator has attempted to make one party 'feel' how it is to be in the other position, a further step must be taken to solve the conflict. The mediator must try to understand the core of the problem and expose it to the other party. For example, let us take the conflict between Israel and the Palestinian Arabs. Israel is the 'strong' party, who controls the land, and the Palestinian Arabs the 'weak' party, who is trying to enforce a United States resolution. What is the 'core problem' for Israel? Enough land for a viable state and security (note that this discussion is only as an example, and greatly simplified). What is the 'core problem' for the Palestinian Arabs? Enough land for a viable state. These needs are not mutually exclusive. Israel can give enough land for the Palestinian Arabs to manage a viable State, while maintaining enough for its own viability, while the Arabs would renounce the use of armed forces within their state, allowing only UN forces or perhaps permitting Israeli bases in their land. Note that, as mentioned before, this is a very rough example, and other factors must be taken into consideration. After the parties have been made to 'feel' each other's position and that the core problem has been tackled, steps must be taken to make sure the agreement is adhered to. While in domestic legal mediation enforcement is not difficult - a guarantee such as a promissory note, or a judicial deposit can be made -, in international agreements this is harder. The UN is the 'natural' organization for such guarantees, but the problem of the nationalities involved may present a problem - such as in the present Iraq/US conflict. A better solution would be that the inspections be made by neutral country - e.g. Switzerland - , or any country mutually agreed upon by the parties. These are the basic guidelines for the solution of conflicts in the legal and international spheres. In my short experience, there have been no conflicts which were left unsolved, when applying these guidelines.

HAIRY TABULA

KHORA

